Sayı: 26
7 Haziran
1991
3000 TL.
(KDV Dahil)

Sınıflar Mücadelesinin Dünü ve Bugünü:
15 - 16 HAZİRAN
Yazısı 3. sayfada

İŞÇİLERİN SESİ 3. YAYIN YILI DEĞERLENDİRMESİ EKİ

DEVRİM! hemen şimdi

İŞÇİLERİN SESİ

...ararnamelerle, Terör Yasası'yla payandaları oluşturulmaya ...lışılan diktatörlüğün sondan bir önceki adımı:
Yeni Yetki Yasaları

...asi İktidar; ...nameler, Terör Yasası, ...Yasası derken ABD'nin ...üzen politikaları ...ltusunda tek adam ...örlüğüne soyunuyor. ... bir sonraki adımı ...sa değişikliği olacaktır.

● Siyasi İktidar bu yasayla; 12 Eylül Programı ile yeni baştan düzenlenmesine çalışılan devletin, tüm kurum ve kuruluşlarının kalem memurluğuna, tüm bürokrasinin ise Tek Adam'ın kapı kullarına dönüştürülmesini hedefliyor.

Türkiye'yi tamamen bir cezaevine çevirmeyi amaçlayan ve dün Hasanpaşa'da iki, bugün Küçükçekmece'de bir devrimciyi katlederek; Fenerbahçe bayrağı asan taraftarları, sokakta yürüyen insanları kurşunlayarak "icraat"a geçen "Devlet Terör Yasası"nın ardından, 6 Haziran günü sessizce bir yasa onaylandı Meclis'te: YETKİ YASASI!

Bu yasa kamuoyunda hiç tartışılmadı. Muhalefet partileri, adetleri olduğu üzere, bu konuda demeç bile vermeye kalkışmadılar. Birkaç günlük gazetede sadece bir gün yer alan bu yasanın içeriği ve hedeflerinin ne olup olmadığı fazlaca bilinmiyor. Devlet Terör Yasası'na karşı ciddi bir tepki gösteremeyen toplumsal muhalefet, bu yasa karşısında da şimdilik sessiz.

Bu sessizliğin altında, ağırlıkla, siyasi iktidarın gündemi elinde tutmak için her gün yeni girişimlerde bulunarak muhalefeti peşinden sürüklemesinin yarattığı duyarsızlık yanında, bu yasanın içeriğinin fazlaca bilinmemesi de yatıyor.

Bu yasaya göre hükümete;

"Kamu kurum ve kuruluşlarının teşkilatlanmalarına ilişkin olarak, kamu hizmetinin bakanlıklar arasında bölünüşüne, bakanlık ve bağlı veya ilgili kuruluşlar kurulmasına (...) mevcut kamu kurum ve kuruluşlarının birleştirilmesine veya kaldı

(Devamı 3. sayfada)

Ekonomik Kriz Derinleşiyor

● Ülkemizde, hızla derinleşen ekonomik kriz, beraberindeki siyasi ve ideolojik kriz ile birlikte "sistem"in kendini sürdürmesini zorlaştırmaktadır. Bu gerçeklik egemen sınıfları sistemi revize etmeye, mümkünse yeniden kurmaya mecbur kılıyor.

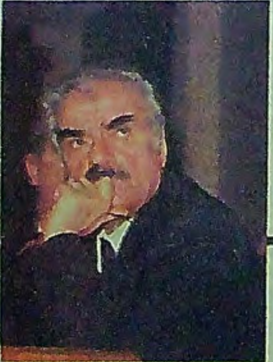
● Bugünkü toplumsal krizin devrimci bir eleştirisini yapabilmek için öncelikle ekonomik krizin bazı temel süreçlerini anlamak zorunludur.

Yazısı 2. sayfada

...ILO Toplantısında % 10 Barajı ve Kamu Çalışınlarının Sendikalaşma Hakkı Gündeme Getirilmesin"

...evket Yılmaz'ın ...on İhaneti!

...zal'ın "Kaldıralım % 10 barajını ILO normlarına uyalım ...endikalar ne yapacak görelim" diyerek savurduğu ...ditler varlığını siyasi iktidara yamanarak koruyan Şevket ...maz'ı telaşlandırdı.

...ğer ülke gerçeklerinin ...irini Ş. Yılmaz gibilerinin ...li ağızlarına mahkum ...ek istemiyorsak bu teşhiri ...adelemizi yükselterek ...alım. Yoksa Yılmaz'ın ...etlerine her yıl yenileri ...necektir..

Yazısı 6. sayfada

M...işçiler ...ürk-İş çıkmazında

... Bin Kamu İşçisinin sözleşmesi belirsizliğe sürükleniyor. ...dika Yöneticileri işçilerin tepkisinin tedirginliğini yaşıyor..

... bin kamu işçisinin toplu ...ne görüşmeleri Grev ve ... Hakem kurulu kapılarına ...yor. Enerji üretimi ve dağıtı... ...etrol tasfiye -depolama... ..., banka gibi işyerlerindeki ...asağından dolayı masalarda ... uyuşmazlık tutanakları, ta... ...rabuluculardan YHK masa... ...aşacak. Tarafsız arabulucu ...ından geçecek çünkü, o ma... ...rafların anlaşması mümkün ...caktır.

...sek Hakem Kurulu kararı ...ir karar ve tarafların uyma ...luğu var. Bu kurulda siyasi ...çoğunlukta. Dolayısıyla ik... ...istediği, işçilerin istemediği ...ar, işçilerin istemediği bir ...e çıkacak. Türk-İş ve sen... ...önetimleri zorunlu olarak ...yır alıp reddedecekler. An... ...flar mücadelesinin çok uza... ...aşamış olmaktan dolayı hiç ... yapamayacaklar. Bu sonuç ...er karşısında daha da yıp... ...rını getirecektir.

(Devamı 6. sayfada)

Bursa Mitingi'nde sendikalar ve sendikal mücadelenin önemi bir kez daha görüldü

"Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine"

Türk-İş'in Bursa'da düzenlediği miting, yaklaşık 30 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti.Çeşitli sol pankartların arkasında toplanan işçilerin sayısının 3000-3500 civarında olduğu gözlenen mitingte, en çoşkulu ve dinamik kesimi oluşturan 1300-1500 civarındaki devrimci işçiler, "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız","Yaşasın İşyeri Komiteleri", "Söz Yetki Karar İktidar Halka","Anti-Terör Yasasına Hayır" sloganlarının etrafında yer aldılar.

İşçi sınıfına aylardır yöneltilen saldırı kampanyası ve büyük boyutlu işçi kıyımı karşısında suskunluğu yeğleyen TÜRK-İŞ yönetiminin, inadını kırarak miting düzenlemesinin ardında, kuşkusuz çeşitli hesaplar yatmaktadır. Bunların başında, DYP'nin kamuoyunda yükselişe geçtiği, erken seçim

(Devamı 10. sayfada)

Memur Sendikaları Hemen Toplu Sözleşme Masalarına

Temmuz 91'e girerken memurların toplu sözleşme kazanımı için, 90 Temmuz'undaki mücadeleci ruh yeniden yakalanmalı ve aşılmalıdır.

● Geçtiğimiz yıl, "Sadaka değil, Sendika" talepli eylemleriyle mücadele hattını belirleyen memurlar, sendikalaşmayı başarmışlardı

● Şimdi yapılması gereken, Temmuz zammına karşı mücadelede somutlanacak TOPLU SÖZLEŞME hakkı için daha ileri adımlar atmaktır

"Memur Sendikalaşabilir mi?" sorusuna aranan yanıtlarla başlayan süreç 90 temmuzunda "Sadaka değil sendika" talepli eylemliliklerle kendini ifade ediyor ve

(Devamı 10. sayfada)

Geçmiş Bugununü Yaratıyor: KAVEL

● 27 Mayıs 1991 günü, Kavel işçileri diğer fabrikalarda, diğer işçilerin yaşadığı bir olayla karşılaştılar. Ama bu kez farklı olan, işçilerin sürece müdahale edip, sonuç üzerinde etkili olmalarıydı. Herşeyden önemlisi bu mücadele Kavel işçilerinin örgütlü iradeleriyle gerçekleşti.

(Yazısı 8. sayfada)

İÇİNDEKİLER

"Kutsal Devlet" ve Anayasa

Türkiye'nin siyasi gündeminde, anayasa değişikliği istemleri ve girişimleri, onyıllardır, eksik olmadı. Bu istek ve girişimler kimi zaman bir tartışma konusu olarak alevlenip söndü, kimin zaman ise "dengeleri" altüst ederek gerçekleşti. Bugün, Özal ve ANAP Hükümeti, "yeni" bir anayasa değişikliği gündeme getirmeye çalışıyor. Bu girişimin yeniliği TC'nin 70 yıllık siyasi-toplumsal geleneğini önemli bir değişime tabi tutmayı amaçlamasındandır. Yoksa hedefleri açısından yeni değildir ve 12 Eylül programı çerçevesindeki, devletin yeniden düzenlenişinin süretli bir adımını atmaya çalışmaktadır.

ANAYASA DEĞİŞİKLİĞİ-DEĞİŞİKLİK ANAYASASI

"Değişikliklerin temel amacı, değişen dengeye daha uygun düşecek ve bu yeni dengeyi ya da dengesizliği daha iyi koruyabilecek kuralları getirmekti" (a.b.ç.) (M. Soysal. 100 Soruda Anayasanın Anlamı s. 11)

Anayasalar, sınıflar mücadelesinin tarihi gelişiminin belirli bir noktasında saptanan güç ilişkilerinin hukuki düzeyde ifade edildiği yasalar bileşimidir.

Kapitalist üretim biçiminin varolduğu ülkelerde ise; hakim sınıf olan burjuvazinin, emekçi sınıf ve katmanları yönetme araçları olan devletin işlevlerini, bu işlevlerin yerine getirilişindeki araç ve yöntemleri "düzenleyen", ortaya koyan metinlerdir. Ancak bu tanımlama, sınıflar mücadelesi üzerinde yükselen siyasal ilişkileri, belirli "denge" ya da işleyiş normlarına sahip devletler için geçerlidir.

Oysa bizim gibi sınıf mücadelesi iç dinamikleriyle gelişmemiş ülkelerde anayasalar belirli denge ya da dengesizlikleri ifade eden metinler değil, bu denge ya da dengesizlikleri hakim sınıflar lehine belirlemek ya da dondurmak için kullanılan fermanlar niteliğindedir. Bu fermanların gerçekleştirilmesi son tahlilde sınıflar mücadelesinin dinamiklerine göre belirlenmektedir. Ama güçlü bir devrimci mücadelenin olmadığı süreçlerde bu belirlenim emekçi halkın dışında ve aleyhine gerçekleşmektedir.

DEĞİŞİKLİĞİN HEDEFLERİ VE ÖZAL ANAYASASI

Anayasa değişikliği tartışmalarının Türkiye'de en alevlendiği yıllar olan 1970'de, bir MGK toplantısında, zamanın Genelkurmay Başkanı Tağmaç, *"sosyal uyanmanın ekonomik gelişme hızına uydurulması için anayasa değişiklikleri"*'nin zorunlu olduğunu söylemiştir. (Yankı Sayı 113, Yıl 1973 .s. 3 ve 5)

Yine 1971'de yapılan Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferansı'ndan bir işadamı heyeti; *"henüz yeni başlayan ve tehdit edici boyut almamış olan bireysel terör hareketlerinden çok kitle örgütlenmelerine ve sosyal taleplere işaret edilmesi"* gerekçesiyle yeni anayasa isteklerini belirtiyorlardı. (B. Tanör İki Anayasa s. 39)

Haziran 1990 Sakıp Sabancı "DES-TEK-Lİ-YO-RUZ".

Bu yaklaşım sadece bizim ülkemize özgü değildir. Gerçekte bu yaklaşım, Amerikalı sosyal kuramcı Lerner'in adıyla anılan ve "hukuksal" fermanlarla devleti koruma ve güçlendirmeyi gözeten bir kontr-gerilla doktrinidir. Bu doktrin, yeni sömürge ülkelerdeki emekçi sınıf ve katmanların mücadelesini, ekonomik gelişim seyrine bağlı olarak kimi zaman küçük reformlarla sınırlamayı kimi zaman ise resmi şiddet yoluyla bastırmayı hedefler. Aynı doktrin, anayasada kimi reformaların yapılması için kişi başına düşen gelirin 10-15 bin dolara çıkması gerektiğini söyleyen Kenan Evren tarafından da ifade edilmeye çalışılmıştır.

Özal ve ANAP hükümeti tarafından gündeme sokulmaya çalışılan yasa ve anayasa değişiklikleri ise koşullar itibariyle daha farklı hedefleri taşımaktadır. Bugün devletin bekasını tehdit eden "bireysel terör hareketlerinden" ya da "kitle örgütlenmelerinden" bahsetmek mümkün değildir. Ekonomik uyanışı aşan devrimci bir sosyal uyanışın da sözü edilemez. (dipnot)

Peki neden anayasa değişikliği gündeme sokulmaya çalışılmaktadır?

Bu sayımızdaki "Ekonomik Kriz Derinleşiyor!" yazısında ana hatlarını bulabileceğiniz gibi bugün Türkiye yapısal-sürekli krizin dışında ya da onun üstünde çok yönlü ,derin bir krizin eşiğindedir. Bu ekonomik kriz, ANAP hükümeti ve Cumhurbaşkanlığının temsili düzeyde bile halk nezdinde kabul görmemesinin ortaya çıkardığı siyasal-toplumsal bir krizle içiçe girmekte ve gittikçe büyüyen bir altüst oluşun nesnel zeminini hazırlamaktadır. Yani siyasal iktidarın, değil ekonomik uyanışı aşan bir sosyal uyanışa, en küçük bir muhalefet hareketine dahi tahammülü yoktur. Bu durum, siyasal iktidarın, ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" doğrultusunda üstlenmeye çalıştığı görevlerle birleştiğinde egemen sınıflar için daha acil ve yakıcı bir sorun haline gelmektedir. Bunun için varolan yürütme gücünün olanaklarına KHK'in düzenleyici gücü eklenmekte yani her gün taksit taksit yasal değişikliklere gidilmektedir. Şimdi iktidar bu taksit aralarını bile bekleyecek durumda değildir. Körfez savaşının getirdiği ekonomik yükün ve ganimetten beklenen payın alınamamasının yarattığı tehlike iktidarı tehdit edici bir konumdadır. Bugün iktidar içine düştüğü bu acz ortamında, emperyalist güçlerin desteğinden çok gerçek muhalefet güçlerinin örgütsüz ve dağınık olması nedeniyle iktidardır. Bundan dolayı en küçük bir muhalefete dahi şiddetle tepki göstermektedir. Anayasa değişiklikleriyle muhalefet potansiyeli taşıyan her odağı, her kesimi etkisizleştirmeyi amaçlamaktadır.

Hedeflenen anayasa değişikliklerinin hangi biçimlerde gerçekleşeceğinin en somut örneği 'Terörle Mücadele Yasası' adı altında yasalaştırılan Devlet Terörü Yasasıdır. Bu yasanın irdelenmesi bize önümüzdeki değişikliklerin ipuçlarını verecektir.

Bu yasayla 141-142 ve 163, "demokratikleşme" görüntüsü altında sözde kaldırılmış ama gerçekte, düşünce anlamındaki suçlar bile terör suçu kapsamına alınmıştır. Herkesin potansiyel terörist, her düzene eklemlenmeyen derneğin, sendikanın, muhalefet hareketinin terör odağı sayılabileceği, eli kanlı faşistlerin salınıp devrimcilerin hücre tipi cezaevlerine mahkum edildiği, yargı bağımsızlığının ve savunma hakkının yok edildiği, DİSK'in malvarlığına elkonulduğu yani devletin çekirdeği olan şiddetin çırılçıplak bir halde sergilendiği bu yasa, Özal ve ANAP hükümetinin temsil ettiği hakim sınıfların istediği anayasa değişikliklerinin açık bir örneğini oluşturmaktadır.

KISACA ANAYASA TARİHİ

Türkiye'deki anayasa değişikliklerini bugünkü koşulların ışığında yeniden değerlendirmek, bugünkü anayasa değişikliklerinin hedef ve yöntemlerini anlamak açısından öğretici olacaktır.

1921 Anayasası, Kurtuluş Sav- şı'na katılan tüm kesimlerden ya- nızca asker-sivil aydın kadro i- eşraf, ağa ve dinci kesimlerin tem- silcileri aracılığıyla biraraya geld- ği meclisin üstünlüğünü esas ala- bir anayasa idi. Kurtuluş Sav- şı'nın yarattığı bu fiili durumun - şıdığı anayasanın "demokrati- ögeleri, 1923 yılında Cumhur- yet'in ilanı, 1924 Anayasası ile h- men yokedilmeye başlandı. 192- Takrir-i Sükun Kanunu ile halk- siyasete karışması sadece CH- içinde meşru görüldü ve bunun d- şındaki odaklar şiddetle ezildi. D- ha sonra gündeme gelen çeşitli d- ğişikliklerle Tek Parti-Tek Ada- diktatörlüğünün yasal zemini olu- turuldu. Devlet eliyle yaratılma- çalışılan ticaret ve sanayi burjuv- zisinin çıkarları ağırlıkla CHP içi- de temsil edilmeye başlandı ve h- ta zamanla sermaye sınıfı- temsilcileri ile yönetici klik iç- geçti. *"1924 Anayasası'nı yap- güç, iktidarda kalacağını bilen kalan güçtür... sorunu serbestçe yapabilmek ve Hukuk'la (anayas- engellenmemek* "tir. (B. Tanör - Anayasa s. 21)

"1961 Anayasasını kotaran g- ise iktidarda kalmayacağını bil- genel oy koşullarında iktidarın g- ne eski sahiplerine teveccüh ede- ğini hesaba katmak zorunda ol- bir güçtü. " (B. Tanör İki Anaya- s. 21)

Bu yüzden, bu güç, halkın çe- li dernek ve sendikalarda örgütle- mesini anayasal güvenceye ala- iki meclisli bir parlamentoyla - samanın güçlendirilmesini amaç- yarak, bütün bunların üzerinde T- tarihinde ilk kez Anayasa Mah- mesi'nin kurulmasını yasalaştı- rak, 1961 Anayasası'nı tüm kur- ve kuruluşlar için bağlayıcı h- getirmeyi hedeflemiştir. Fi- devlet partisi durumunda olan - du, 61 Anayasası ile MGK ve - nato Tabi Üyeliği aracılığıyla - rumunu daha da güçlendirmiş- Toplumun tüm kesimlerinin y- haklarını gözeten bir "baba" de- imajını hedeflemesine rağmen, - Anayasası, mevcut sınıflara- ilişkilerin o günkü düzeyinde, - birlikçi tekelci burjuvazinin hal- ittifak içinde ve emekçi hal- aleyhine öne çıktığı bir nesnel- hizmet etmiştir. Devletin yürü- gücü hukuki bir zeminde daha -

(Devamı 7. sayfa-

Ekonomik Kriz Derinleşiyor!

Türkiye'de toplumsal bir kriz yaşanıyor. 12 Eylül'ün kurumlaştırmaya çalıştığı siyasi, ideolojik ve ekonomik yapılar gücünü yitiriyor ve içten içe çürüyor. Kuşkusuz toplumsal krizin kendi iç dinamikleri var. Ancak, Türkiye kapitalizminin 12 Eylül sonrasında aldığı özgül biçim geniş halk kesimlerini öylesine baskı altına aldı ve yoksullaştırdı ki , işçilerin başını çektiği toplumsal muhalefet , yaşanan krizi hızlandıran bir etmen olarak sahneye çıktı. Ama krizin bu iradi etmenden öte içsel ve yapısal nedenleri var. Bu yazıda esas olarak içsel dinamikler ele alınacaktır.

Türkiye'de yaşanan toplumsal krizin öğeleri siyasi, ideolojik ve ekonomik olarak ayrılabilir. Siyasi kriz; 12 Eylül'ün sivil uzantısı olan ANAP'ın temsil niteliğini yitirmesi, ancak yerine gelecek bir düzen içi alternatifin de ortaya çıkmaması olgusunda görünüyor. İdeolojik krizin temel ifadesi de 10 yıldır topluma aşılanan emperyalist ideolojinin (köşe dönücülük, tüketim tutkusu, zıtlaşmanın yerini uzlaşmanın alması vb.) toplumun belli kesimlerinde etkisini sürdürmesine rağmen, toplumsal muhalefetin bileşenlerinin, özellikle işçilerin ve kürt halkının bu ideolojiyi etkisizleştiren eylemliliğinde ortaya çıkıyor. Ve ekonomik kriz, ilk ikisinden daha berrak bir biçimde, 24 Ocak ekonomi-politikalarının açık iflasında ve egemen sınıflar da dahil toplumun her kesiminin ekonomik yaşama ilişkin hoşnutsuzluğunda ifadesini buluyor.

Siyasi, ideolojik ve ekonomik yönleriyle toplumsal krizin asıl anlamı 12 Eylül "sistem"inin kendini sürdürmesinin imkansızlaşmasıdır. Bu olgu egemen sınıfları sistemi revize etmeye, mümkünse yeniden kurmaya zorlamaktadır. Son dönemde gelişen sivil diktatörlük olgusu ve ona bağlı olarak bir dizi yasal düzenlenmenin yapılması (Anti-terör Yasası, SS Kararnameleri, Üniversite Yasası vb.) devletin krizi atlatabilmek için gündeme getirdiği olgulardır. Ne var ki, krizin özellikle ekonomik boyutu o denli karmaşık ve çelişkili bir hal aldı ki salt üst yapısal bazı değişikliklerin, krizin sermaye lehine çözümüne ne denli etki edebileceği gerçekten kuşkuludur. O halde bugünkü toplumsal krizin devrimci bir eleştirisini yapabilmek için öncelikle ekonomik krizin bazı temel süreçlerini anlamak zorunludur.

Ekonomik kriz, emperyalizme bağımlı Türkiye kapitalizmi için dünya kapitalizminin krizinden ayrı düşünülemez. Kar oranlarının azalmasına bağlı olarak petrol fiyatlarındaki olağanüstü artış sonucu 1970'lerin kapitalist dünyası, bir önceki 25 yıldan (1945-1970) farklı olarak gelirlerin azaldığı, kriz ve durgunluğun başladığı,"refah kapitalizmi"nin sona erdiği yeni bir dönemi yaşamaya başladı. Bunun emekçi sınıflar için anlamı, sermayenin yeni saldırılarıyla karşılaşacak olmalarıydı.

Dünya krizi yeni-sömürge ülkelere ilişkin yeni siyasi ve ekonomik çözümlemeleri de beraberinde getirdi. Bunun Türkiye'deki örneği olan 24 Ocak ekonomi-politikaları egemen sınıflar bloku içinde tekelci sermayeyi ön plana çıkaran, ekonomiyi bir dizi "reform"a tabi tutan IMF önerilerinden oluşuyordu. Paketin içerdiği bazı önemli politikalar, ticaretin ve temel ekonomik değişkenlerin (faiz, kur, fiyat vb.) serbest bırakılması, yüksek devalüasyon ve en önemlisi devletin "ekonomik alan"dan elini çekmesiydi. Özetle, bu ekonomik model, uluslararası işbölümü çerçevesinde Türkiye kapitalizminin bazı sektörde uzmanlaşarak ticaret yoluyla dünya kapitalizmiyle birleşmesi ve bütünleşmesini (siz bağımlılığın artması diye okuyun) amaçlıyordu. Model, döviz yokluğu şeklinde ortaya çıkan eski kriz yerine bu kez aşırı dış borçlanmayı , yani emperyalizme göbekten bağlanmayı getiriyordu. Ayrıca geçen 11 yıl, bu modelin Türkiye kapitalizminin azgelişmiş ve bağımlı koşullarda, emekçi sınıfların vahşice sömürülmesinden ve sermaye bloku içinde tekelci ve işbirlikçi burjuvaziye olağanüstü bir gelişme imkanı tanımasından başka bir anlam taşımadığını da gösterdi. Asıl ilginç olan geçen bunca yılda aşırı emek sömürüsü sonucu biriktirilen sermayeye rağmen, yeni bir krize girilmesidir. Bunun temel neden yapısal olmakla birlikte, Türkiye burjuvazisinin rolü de küçümsenemez. Başka bir ifadeyle, IMF politikaları neredeyse harfi harfine uygulanmasına rağmen ekonomi 10 yıl sonra yeni bir krize girmiştir. Çünkü,Türkiye burjuvazisi emperyalistlerce sunulan modeli hayata geçirirken, devletin özgül yapısının da çerçevelediği bir alanda kendine özgü alaturka davranışlardan vazgeçmemiş ve modelin esasını oluşturan ihracata yönelik sektörlerde uzmanlaşmayı tam anlamıyla başaramamıştır. Bunun yerine hayali ihracatla vurgun vurmak, gerekli-gereksiz demeden turizm yatırımlarına yüklenmek, aşırı ve lüks tüketimi artırmak gibi yöntemlerle, deyim yerindeyse "sermaye kediye yüklenmiştir". Buna ek olarak, devleti yönetenler, Türkiye'ye özgü siyasi ve ekonomik gerekçelerle özelleştirmeleri bugüne dek es geçmiştir. Bu vurgular, asıl niteliği yapısal ve sürekli olan ekonomik krizin , hangi özgül davranış biçimlerini de içerdiğini açıklamayı amaçlamaktadır. Çünkü krize çözüm arayışlarında da aynı yaklaşımlar göze çarpmaktadır. Özetle, emperyalistlerin sunduğu ekonomik model Türkiye'de bugün tıkanmıştır ve bir çıkış yolu aranmaktadır.

Sermaye cephesi ekonomik gidişten kuşkuludur. 24 Ocak modelinin palazlandırdığı tekelci burjuvazinin temsilcisi TÜSİAD bile son dönemlerde yayınladığı raporlarda kaygılarını dile getirmekten çekinmedi. Ancak TÜSİAD'ın eleştirileri hiç bir zaman ANAP'tan desteği çekme boyutuna gelmedi. Bunun yerine TÜSİAD hükümette bir mantık değişikliği öneriyordu. Özellikle 2000'li yıllara kadar bir strateji oluşturma çabaları TÜSİAD'ın varolan krizi 24 Ocak modeli çerçevesinde sürdürmek istediğinin bir ifadesidir. TÜSİAD'ın strateji önerisi, Güney Kore modelini ön plana çıkaran bir sektör planlaması çerçevesinde ihracatı artırıcı politikalar içeriyor. Özetle teksül, turizm , ulaştırma gibi sektörlere öncelikli olarak yatırım yapılması; bu arada gecikmiş bazı politikaların da -örneğin devletin ekonomik alandan çekilmesinin de- acilen hayata geçirilmesi öneriliyor.

Sermayenin diğer temsilcisi Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB), TÜSİAD kadar iyimser değil. Çünkü son yıllarda küçük ve orta sermaye, emperyalizme bağımlılığın ihracat yoluyla artmasının Türkiye'de iç pazarı daraltması sonucu karlılık sıkıntısına girdi ve her fırsatta bunun sorumlusu olarak gördüğü ANAP'ı eleştirmekten de geri durmadı. Ekonomik krizin yaşamsal boyutlar kazandığı son dönemde küçük ve orta sermayenin temsilcisi TOBB eleştiri dozunu artırdı. Özellikle son TOBB raporuna göz atılırsa, "Türkiye ekonomisinde özellikle 1980'lerin ikinci yarısından bu yana adeta önceden kestirmesi mümkün olmayan bir serüven izlenmektedir." ,"Ekonomideki istikrarsızlık 1980 öncesini aratır boyutlara ulaştı." gibi farklı bir hükümet arayışını çağrıştıran eleştiriler içerdiği görülebilir. Bu kesimin yeni siyasi temsilcisi olarak DYP'nin yükseldiği görülmektedir.

Krizin boyutu bazı ekonomik göstergelerde açıkça ortaya ç- yor. 1990 sayılarına göre dış b- 50 milyar dolar, ödemeler deng- açığı 2.6 milyar dolar, dış tic- açığı 9.6 milyar dolar ve iç b- 55.4 trilyon TL. Böylesine bü- açıkların ve borçların olduğu - ülkede, bir de sermaye biriki- cılızsa, yani kaynak sorunu va- buna üretimin artmaması ve y- rımların gerilemesi de eklenir- sermayenin kendi devrini sağlı- bir biçimde sürdürmesi imkans- laşır ve yeniden üretim süreci t- nıklığa uğrar. Türkiye'de serma- sınıfının yaşadığı sancı da bu t- nıklığı nasıl aşacağını bilmeme- dir. Ancak sorun yapısaldır ve - form mantığıyla çözümlenemez.

Ekonomik alanda güya altern- modeller ürettiklerini varsay- SHP ve DYP de aslında bug- gündemde olan ekonomik mar- ğın dışına çıkamıyor. Belki nüa- lar olabilir ama esas olarak SHP DYP de "piyasa ekonomisi" kur- ları içinde hareket edecekler- açıkladılar. SHP programı öz- bugünküyle aynı bir ekonom- modele dayanıyor; yalnızca s- cüklerde farklılıklar taşıyor. Ön- ğin piyasa ekonomisi reddedilm- yor ama adına "sosyal piya- ekonomisi" deniyor. Kısacası S- programı, "ihracata yönelik eko- mik model"in gerektirdiği görev- ri nasıl daha iyi yapacaklarını an- tıyor. SHP, kaynak yaratmada a- olarak vergi reformunu öngörüy- DYP de 24 Ocak modelini bug- nün gelişmeleri ışığında en iy- kendinin uygulayacağını savun- yor.

Kısacası hem SHP hem - DYP, bugünkü ekonomik model- sınırları içinde hareket ediyor. - parti de emekçi halkın geçim s- kıntısını çözmek için temel ka- nak olarak vergi reformunu amaçlamalarına rağmen, iktidar- yolunun sermayenin desteğinde- geçmesi ve sermaye sınıfını böy- bir vergi artışına ikna etmeleri- mümkün olmaması, SHP - DYP'nin emekçi sınıflara bir ç- züm üretemiyeceklerini ortaya k-

(Devamı 7.sayfad-

Sınıflar mücadelesinin dünü ve bugünü

15-16 HAZİRAN

5 Haziran 1970 Pazartesi günü, unluğu İstanbul'daki 113 işyee 70 bin işçi önce işyerlerinde iz bir direnişe başlamışlar, sona fabrikalarından çıkarak yürü: geçmişlerdi. Ellerinde "Anaaya aykırı kanun çıkaranlar işçi manıdır", "Anayasa ve sendika ürlüğünü alanlara derslerini veğiz", "Kanunlar meclisten alıaya kadar direneceğiz", yazılı ve pankartlar taşıyorlardı.

ynı gün İzmit'te 20 sendika, ng düzenleyerek Demirel'i istiçağırıyordu.

6 Haziran'da ise, İstanbul'un lı bölgelerinde; Kartal, Gebze İzmit'te; Ankara'da 100 bini sayıda işçi direnişe geçmiş, çok yerde polisin saldırısıyla ılaşmış, ancak barikatları yarayürüyüşlerini sürdürmüşlerdi.

gün çıkan çatışmalarda polis kullanmış, Yaşar Yıldırım, tafa Bayram, Mehmet Gıdak Abdurrahman Bozkurt adlı işçiöldürülmüştü.

5-16 Haziran'da, işçi sınıfı, sayılı Sendikalar Kanunu'nun maddesini değiştiren ve sınıfın rimci sendikalarını yaratması e set çekme anlamına gelen tasarının karşısına dikilmiştir. unlaşan tasarının önemli maddrini Anayasa Mahkemesi daha a iptal edecekti.

çi sınıfı böylece mücadele tari- 15-16 Haziran gibi belleklersilinmeyecek 2 mücadele güi kazıdı.

ak alma mücadelesinde güçlü ılar yapılamadığı, işyeri işgalin küçük, lokal çıkışlar olarak ığı, yapılan mitinglerin cılız er olarak çıktığı bir dönemin ndan; 15-16 Haziran 1970'te nılmış hakların gaspedilmesi ısında ayağa kalkan işçi sınıfıbu tavrının olgunlaşmasını 0'lerden, özellikle de '60' larsonraki ekonomik ve siyasi geeler hazırlamıştır.

MOKRAT PARTİ DÖNEMİ

lkemizde 1950'lerden başlayakapitalist ilişkilerin yaratılma alarının hız kazanmasıyla ülkepre-kapitalist unsurların ve tit burjuvazisinin bir kısmı sanaalanına kaydı. Ancak bunu D'nin yedeğinde gerçekleştirerini sağlayacak bir dizi operasyon yapıldı. DP iktidarı eliyle gerçekleştirilen bu operasyonlarda sanayi sürecinde devletçilik mantığını mahkum etmek için yabancı sermayeyi teşvik kanunları yürürlüğe sokuldu. (Birincisi 1950, ikincisi 1954. İkinci kanunla ilkinde yer alan kar ve sermaye transferini %10'la sınırlayan hüküm kaldırıldı.) Bu arada ABD'den alınan ekonomik yardımların 1955'li yıllara kadar ülke ekonomisinde nispeten rahatlık yaratmasına rağmen aynı yıllarla birlikte artan enflasyon oranı ve karaborsacılık DP iktidarını zorluyordu. Tekellerin palazlanması için gündeme getirilen devlet ve yabancı sermayenin destekleri sonucunda artan enflasyon, gelir dağılımının emekçi kesimler aleyhine bozulması pahasına özel kesimin tasarruf ve yatırım kapasitesini genişletiyordu. 1958'den sonra ise montaj sanayii hızla gelişmeye başlamış ve böylece Türkiye özelinde yaşanacak kapitalizmin niteliği iyice netleşmişti.

1958'deki dünya ekonomik krizinin etkisi, ABD'den gelen kredinin kesilmesi ve IMF direktifleriyle yüksek oranlı bir develüasyon yapılması, istikrar tedbirleri alınması sonucu doğan kriz, sosyal ve siyasal çalkantılarla birleşerek, muhalefet mücadelesinin daha da keskinleşmesine neden oldu.Türkiye, DP döneminde, hızla bir bunalım ortamına sürüklendi.

Dengenin giderek emekçiler aleyhine bozulması sonucunu doğuran bu ekonomik değişikliklerle; işçinin, emekçinin alım gücünün düşmesi, ekonomik bunalımla birlikte toplu işten çıkarmalar, sendikal örgütlülüğü çok zayıf olan işçinin karşısına, işverenlerin 3008 sayılı yasadaki boşluktan yararlanarak lokavt silahını çıkarması, işçi sendikalarının gündemine konfederasyonu getirdi. Bu gündem, 6 Nisan 1952'de Türk-İş'i doğurdu. Ancak, koşulların bu hastalıklı çocuğunun doğumu öncesinde Amerikan (Marshall yardımından yararlanma görüşü işleniyor, Amerika'ya yaranma çabası içindeki DP iktidarı da bu görüşü destekliyordu. Türk-İş'in işçi sınıfının mücadelesini amaçlarından saptırmayı hedef alan bir kuruluş olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Türk-İş, kuruluşuyla üstlendiği görevleri yerine getirerek, kendisini muhalif "İstanbul İşçi Sendikaları Birliği" ve Anadolu'daki diğer "İşçi Birlikleri"nin potasında eritmeyi başardı.

Öte yandan, emperyalizme bağımlı ve ülke içinde en gerici sınıflara dayanan bir hükümetin de demokrasi uygulaması olanaksızdı. Muhalefetteyken demokrasi ve özgürlük savunucusu olarak ortaya çıkan DP, iktidarda kaldığı 1960 yılına kadar toplumsal muhalefeti ezmeye çalıştı. Basın üzerinde koyu bir sansür uygulandı. DP'nin 6-7 Eylül'de düzenlediği bir provokasyon bahane edilerek sıkıyönetim ilan edildi, bütün aydınlar tutuklandı.

DP iktidarının muhalefeti bastırmak için kullandığı politikalara karşı CHP tarafından temsil edilen Kemalizm'in tahrif edildiği kanısında olan bir takım askerler hükümeti devirebilmek için ordu içinde örgütlenmeye başladılar.

Ve 27 Mayıs'la gelen '61 Anayasası...

Anayasa'nın 47. maddesi "işçiler, işverenlerle olan münasebetlerinde, iktisadi ve sosyal durumlarını korumak veya düzeltmek amacıyla, toplu sözleşme ve grev haklarına sahiptirler. Grev hakkının kullanılması ve istisnaları ve işverenlerin hakları, kanunla belirlenir", diyordu.

İşte 61 Anayasası'nın getirdiği bu örgütlenme özgürlüğü, işçi sınıfının mücadelesinde niteliksel bir değişime neden olurken, toplumsal gerçeklerin özellikle aydın ve gençlik kesimi içinde daha iyi kavranabilmesinde ve sosyalist bilincin hızla yayılmasında önemli bir rol oynamıştır.

Bu süreçte kendisini "emekten yanayım" diye tanımlayan çeşitli siyasal partiler kuruluyor (Türkiye İşçi ve Çiftçi Partisi. A. Tiridoğlu'nun Sosyalist Partisi), sosyalist eserler Türkçeye çevriliyor, yığınlar sosyalizmle tanışıyor, gençlik anti-emperyalist temelde örgütleniyor ve sosyalizme sahip çıkan TİP, büyük ölçüde işçi sınıfının verdiği destekle Meclis'e giriyordu.

61 Anayasası'yla getirilen, grev ve toplu sözleşme hakkının yasalaşması, 27 Mayıs'tan sonra kurulan ilk koalisyon hükümetinin programında yer almayınca "İstanbul Sendikalar Birliği" 1961 yılının Aralık ayında Saraçhane'de o güne kadarki en büyük işçi mitingini yaptı: 100 binden fazla işçi, grev ve toplu sözleşme haklarını dile getirdi.

BİR KİLOMETRE TAŞI: KAVEL DİRENİŞİ

1963'e gelindiğinde Kavel kablo fabrikasında 220 işçinin yaşadığı fiili grev, işçi sınıfının yükselecek mücadelesinin habercisi oluyordu ki, aynı yılın Temmuz ayında hükümetin hazırladığı 274 sayılı Sendikalar Kanunu ile 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu meclislerde kabul edildi ve yürürlüğe girdi. Bu yasa işçilere grev hakkını tanırken, işverene de lokavt hakkını getiriyordu.

1963'ten sonra yaşanan grevler ve direnişler, işçi sınıfının '70'lere taşınan mücadelesinde birer kilometre taşı olurken, 1965'te Zonguldak Kömür İşletmeleri Karadon kömür ocaklarında çalışan 5 bin işçi, işvereni ve onunla işbirliği içindeki sendika yöneticilerini protesto etmek için ocakları kapattı. Direnişin Kozlu'da devam etmesi sonucu jandarmayla çıkan çatışmada Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar adlı işçilerin ölümü, 10 işçinin de yaralanması sürecin önemli halkalarından birisi oldu.

DİSK'İN DOĞUŞU

Türk-İş yöneticilerinin bu direniş karşısındaki tutumu, konfederasyon bünyesindeki sendikacılar arasında görüş ayrılığına neden olmuştu. Bu ayrım 1966'da Paşabahçe Şişe Cam grevi sırasında derinleşmiş ve Türk-İş'in, Lastik-İş, Maden-İş ve Basın-İş sendikalarını ihracına kadar uzanmıştı. Türk-İş bu ihraçlarla kendisine rağmen yükselen işçi hareketini yok etmeye yöneliyordu. Bu tavır, ihraç edilen 3 sendikaya bağımsız Gıda-İş sendikasının da eklenmesiyle DİSK'i doğurdu (1967).

DİSK'in kuruluşuyla birlikte grev ve direnişler hız kazanıyordu. DİSK'in TİP ile doğrudan bağı, kendisini işçi sınıfının hem ekonomik hem de politik örgütü olarak görme anlayışını doğurmuş ve bu temelde örgütlenme girişimleri işçi sınıfı içerisinde yaygın bir taban oluşturmuştu. DİSK'in Türk-İş'ten anlayış farkı yanında, ekonomik ve sosyal hakların elde edilmesi noktasındaki direngen mücadelesi, işçilerin, taleplerine yanıt vermeyen Türk-İş'ten koparak DİSK'te örgütlenmesini sağladı.

Bu süreçte TİP'in parlamentarist sosyalizm anlayışının yanında, ondan farklı bir mücadele anlayışına sahip bir sosyalizm anlayışı gençliğin bağrında filizlenmekteydi. Özellikle Dev-Genç'te somutlanan bu yeni anlayış kısa sürede işçi ve yoksul köylüler üzerinde etkili olmuştu. 1970'lerde artık işçi eylemleri yer yer siyasal talepler etrafında yükselmeye başlamıştı.

Ancak aynı dönemde, hakim sınıflar ittifakı içinde de devlet ve çokulüslu şirketler tarafından desteklenen tekelci burjuvazinin etkinliğinin giderek artması ve hükümetlerle devlet kurumları üzerindeki belirleyiciliği gündeme geldi. 61 yılı içinde İstanbul'da yedi ayrı işkolunda işveren sendikaları örgütlenirken, aynı yılın Ekim ayında "İstanbul İşveren Sendikaları Birliği", 1962 yılı Aralık ayında ise bütün ülkede örgütlü "Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu" haline dönüşmüştü. TİSK, özellikle 1965'ten sonraki tarihlerde, "Çalışma Meclisleri"ne katılacak, grev yasaklarını genişletici teklifler getirecek, 1967'de çıkan İş Kanunu üzerinde müdahalelerde bulunmaya çalışacaktı. 274-275 sayılı kanunların değişmesi için daha 1966'da çalışmaya başlayan TİSK, 1970 Mart'ında bir bildiri yayınlayarak, değişiklik tasarıları üzerinde görüşlerini bildirecektir.

TİSK'in bakışı şuydu; İşverenler, Demirel hükümetinin teklifindeki Tek Tip Toplu İş Sözleşmesi'ne katılmaktadırlar. Buna göre, her işyeri için bir tek toplu iş sözleşmesi yapılmalı ve bu, işkolu düzeyinde olmalıdır. Öte yandan, işverenler yeni yapılan sözleşmelerin eski sözleşmelerin bittiği tarihten başlamasına karşıdır. Ayrıca, toplu sözleşmede taraflar hangi hükümlerin ne kadar geriye götürüleceğinin pazarlık konusu yapmak olanağına sahiptir.

Aynı bildiride Sendikalar Kanunu'na ilişkin şu görüşler de yer alır: "Sendikalar Kanunu, sendikaları yeteri kadar denetleme olanak ve koşullarına sahip bulunmamaktadır. Gerek üyelik, gerek istifa daha sağlam ilkelere bağlanmalı ve böylece hem sendikalar arası rekabetin azalması sağlanmalı, hem de kötü niyetli davranışlar önlenmelidir. Özellikle istifalar, noter önünde yapılmalıdır."

Sendikaların ülke çapında çalışabilmeleri için işkolundaki sigortalı işçilerin 1/3'ünü üye bulundurmaları, işçi sendikaları için uygun bulunup, işveren sendikaları için bu hükmün uygulanmaması istenmekteydi.Emperyalizmin yedeğinde gelişen işbirlikçi tekelci burjuvazinin bu taleplerini içeren bir tasarı, 12 Ağustos 1970'te 1317 sayıyla kanunlaşarak yürürlüğe girecektir. Hedef, eksik de olsa, sınıfa sosyalizmi tanıtan DİSK'i cezalandırmak, işçi sınıfının mücadelesini bastırmaktı.

Ne var ki, daha önce işçi sınıfının söyleyecek sözü vardı. İşçiler yerli ve yabancı sermayenin ve onların politikalarının doğrudan uygulayıcısı siyasal iktidar karşısında sesini yükseltti.

15-16 HAZİRAN GÜNLERİ

DİSK, örgütlenmesi önüne çekilen seti görünce, yasal yollardan direnmek için Anayasal Direniş Komiteleri'ni kurdu.

14 Haziran günü kendi aralarında toplantılar düzenleyen işçiler, ki bunların bazılarında Dev-Genç de yer aldı, 15-16 Haziran'da direnme kararı aldı.

Kazanılmış haklarını gasp ettirmemek için 15-16 Haziran'da 100 binden fazla işçi sokağa döküldü. Burjuvaziye unutamadığı, hatırladıkça ürkeceği iki gün armağan etti. TİP ve Dev-Genç'in doğrudan etkilerinin görülmesine rağmen, siyasal önderlikten yoksun olduğunu söylediğimiz 15-16 Haziran eylemleri sırasında DİSK yönetimi geri bir tavır sergileyerek, Kemal Türkler'in ağzından bir radyo konuşmasıyla işçilerden ölçülü davranmalarını istiyordu.

Taslağını doğrudan TİSK'in hazırladığı 1317 sayılı kanun 1 yıl boyunca uygulamaya konulamadı ve TİP'in Anayasa Mahkemesi'ne açtığı davayla iptal edildi.

1961 Anayasası'yla işçi sınıfı, kendi örgütlülük ve mücadelesiyle kazanmadığı ekonomik - demokratik haklara " bahşetme" biçiminde de olsa kavuşmuştu. Anayasayla, yukarıdan aşağıya tanınan bu hakları, işçi sınıfı, bir yandan DİSK'in önderliğinde ekonomik - demokratik alanda, diğer yandan da TİP'in ve DEV-GENÇ'in etkisiyle, siyasal taleplerle sahiplenip yükseltmişti.15-16 Haziran, işçi sınıfının mücadelesindeki bu niteliksel sıçramayı vurgularken siyasi arenada da artık gözardı edilemez bir güç olduğunu kanıtlıyordu.

İşçi sınıfının mücadelesindeki bu sıçrama, bir bütün olarak egemen sınıfları özellikle de ittifak içinde belirleyiciliği artan tekelci çevreleri rahatsız ediyordu. 1965'lerden itibaren özellikle iş yasaları konusunda degişiklik istemleri çeşitli biçimlerde ifade edilmeye başlandı. Bu talepler kısmen 1971 Cuntası'nın hükümetleri aracılığıyla, asıl olarak da 1982 Anayasası'yla kat be kat gerçekleştirildi.

12 EYLÜL SUSKUNLUĞU

1980'le birlikte ekonomik demokratik hakları büyük oranda gaspedilen ve bu gaspın çıkarılan yasalarla, grev ertelemeleriyle, yetmedi ücret tespit komisyonlarıyla sürdürüldüğü günümüzde, işçi sınıfı 1970'lerin mücadele çizgisinden çok daha gerilerde.

Hiç bir siyasi önderliğe sahip olmayan işçi sınıfının mücadelesi, ekonomik örgütlülükleri olan sendikalar tarafından da engellenmekte ve düzene yedeklenmeye çalışılmakta. Siyasi iktidarın hedef tahtasının orta yerinde yeralan işçi sınıfı için bugün acil sorun, kazanılan hakların korunması değil 10 yıldır gaspedilen hakların yeniden kazanılması.

Gerekli olan şey, işyeri örgütlülükleri temelinde yükselecek bir mücadele çizgisiyle var olan sendikal yapılara devrimci sendikal anlayışların hakim kılınması, sınıf ve kitle sendikalarının yaratılmasına girişilmesi.

Bu çabanın yeterli hale gelmesi ve başarılı olabilmesi için kaçınılmaz olan şey ise, ekonomik-demokratik talepleri kucaklayıp yükseltecek ve bu mücadeleyi siyasi taleplere tabi kılacak bir Devrimci İşçi Hareketi'nin yaratılmasıdır.

r!

Yeni Yetki Yasası

(Baştarafı 1. sayfada)

tasına, bunların görev, yetki ve ilatlarında yapılacak değişiklik düzenlemeler" doğrultusunda arnameler çıkarma yetkisi tanıor. (Bu içerikte bir yasa tasarısı a önce iki kere yasalaştırılmaya şıldı ama ikisinde de Anayasa hkemesi'nce iptal edildi.) Siyaktidar bu yasayla; 12 Eylül ile i baştan düzenlenmeye çalışılan letin tüm kurum ve kuruluşlarıkalem memurluğuna, bütün okrasinin ise Tek Adam'ın kapı larına dönüştürülmesini hedeor.

Çok yazıldı, söylendi: Siyasi ikır, uluslararası ilişkilerin yeni geleri sonucunda emperyalizh uygulamaya soktuğu politikadoğrultusunda üstlenmeye çağı yeni roller için, bütün halefetin -halk muhalefetinin la, burjuva muhalefetinin de, di basiretsizliklerinin de bir sou olarak, politik manevralarlatırıldığı bir düzen kurmak zoda. Bu sayımızdaki "Kutsal vlet ve Anayasa" ve "Ekonomik z Derinleşiyor" yazılarında mlanmaya çalışılan koşullardan ayı, sistemin kendi hukuki teleri açısından bile bir meşruiyeolmayan iktidar böyle bir düzeni ancak terörle kurabilir. Yetki Yasası işte bu nesnel zorunlulukların bir sonucu olarak gündeme gelmiştir.

Bu yasayla iktidar, bakanlıkların işlevlerini yeni baştan şekillendirme, hatta tamamen ortadan kaldırıp işlevlerini Tek Adam'a bağlama yetkisi almaktadır. Siyasi iktidar Anayasa Mahkemesi'ni kaldıramasa bile üyelerinin atanmasını ya da iç tüzüğünün oluşturulmasını belirleyerek elini kolunu bağlayabilir. Aylardır Adnan Kahveci'nin söylediği gibi bütün memurların yarısını işten atıp, diğer yarısını "mali ve sosyal haklarında iyileştirme" yaparak diktatörlüğün sadık bendeleri haline getirilmeye

Siyasi iktidarın bu yasayla hedefledikleri̇ne karşı muhalefet partilerinin yaptığı gibi,"Bu kadarını da yapamazlar"deyip tepkisiz kalmak 10 yıldan bu yana ülkemizde gerçekleştirilmeye çalışılan 12 Eylül Programı'ndan bihaber olmak demektir. Böyle düşünmek, ABD'nin Yeni Düzen politikaları doğrultusunda kararnameler, Terör Yasası, Yetki Yasası derken Anayasa değişikliğiyle son biçimini alacak olan Tek Adam diktatörlüğünü anlamamak demektir. Böyle düşünmek, tüm toplumun sürü haline getirilmeye çalışılacağı kapkaranlık bir döneme seyirci kalmak, hatta bu uygulamalara ortak olmak demektir.

Siyasi iktidar, gücü olmadığı için "hukuksal" dayanaklar yaratarak herkese güçlü görünmek zorundadır. Yönetemez durumda olduğu için herkesi sopayla gütmeye çalışmak zorundadır.

Siyasi iktidar, akıllı ve soğukkanlı davranacak zamana ve olanaklara sahip olmadığı için sağa sola deli gibi saldırmaktadır.

Deli deliyi görünce sopasını saklarmış!

Toplumsal muhalefetin de "deli" yani ASİ olması gerekmektedir.

HAVA-İŞ Grevinin Öğrettikleri

Bu yazı, Hava-İş üyesi işçilerle yapılan röportajlar ışığında hazırlanmıştır.

Hava-İş sendikasının THY ve HAVAŞ işyerlerinde 1 Nisan'da başlattığı grev sırasıyla 38. ve 40. günlerinde sona erdi. Kamuoyunda geniş yankı uyandıran bu grev, sürmekte olan ve önümüzdeki günlerde başlayacak olan grev ve direnişlere ışık tutacak çok önemli dersler içeriyor. Bu yazı, grevi bu açıdan irdelemeyi amaçlıyor.

Grevin sonunda THY ve HAVAŞ emekçilerinin başlangıçta konulan hedeflere ulaştıkları söylenemez. Özellikle ücretlerde grev öncesinde işveren tarafından önerilen ücretlerin çok az üzerine çıkılabildi (Ortalama brüt 100.000 TL) İdari maddelerdeki bazı önemli kazanımlar dışında (Disiplin kurulunda eşit temsil, iş sağlığı ve iş güvenliği kurulu vb.) THY ve HAVAŞ sözleşmeleri sendika taslağının oldukça gerisinde imzalandı. Bu sonuca bakarak, kestirme bir yargıyla grevin yenilgiyle bittiği mi söylenmeli? Başka bir ifadeyle Hava-İş grevi başarısızdır mı denmeli? Yalnızca başlangıçtaki hedeflerle grev sonunda ulaşılan sonuçlar arasındaki farka işaret eden bir değerlendirme grevin başarısız olduğu yargısına varabilir. Ancak böyle bir değerlendirme tek boyutludur ve grev sürecinin zengin derslerini kavramaktan uzaktır.

Sınıf mücadelesinde önemli bir deneyim olan Hava-İş grevini çözümlemeye çalışırken, suçlu arama mantığıyla değil olumlu ve olumsuz yönleri ayrıştıran bir yöntemle yaklaşmak gerekir. Başka bir deyişle, Hava-İş grevini değerlendirme zemini "satma-satılma" ilişkisi olmamalıdır. Bu grev bir bütün olarak işçi sınıfının bir kazanımıdır, önemli bir deneyimdir. Her mücadele gibi bu grev de bir dizi olumluluk ve olumsuzluk içeriyor. Grev sürecini anlama ve açıklama çabası, bu olumlu ve olumsuz yönlerin açığa çıkarılacağı nesnel bir zeminde yapılmak zorundadır.

Herşeyden önce sivil havacılık emekçilerinin Türkiye'de mücadele deneyimleri çok değildir. Bunun birinci nedeni, işkolunun kendine ait özellikleridir. İkinci neden ise Hava-İş Sendikasının geçmişteki olumsuz sendikal anlayışıdır.

İŞKOLUNUN ÖZELLİKLERİ

Sivil havacılık işkolu, çok farklı meslek gruplarının birarada olduğu, heterojen yapılı bir hizmet sektörüdür. Bu sektörde yeralan THY ve HAVAŞ emekçilerini sınıf mücadelesinde avantajlı kılan bir etmen; hizmet sektöründe stok yapılamaması nedeniyle üretimde meydana gelen aksamaların (grev, direniş, üretimi durdurma vb) etkisinin erken ortaya çıkmasıdır. Öte yandan bir dezavantaj ise, işçilerin çok farklı karakterler taşıyan ayrı meslek grupları içerisinde yeralmaları ve bu yüzden sınıf birliğinin sağlanması önünde nesnel bir engelin var olmasıdır.

İki etmen de Hava-İş grevinde kendini göstermiştir. Grevin doğurduğu ölçülebilir zarar 300 Milyar TL.'dir. Bu yalnızca THY uçaklarının uçmamasından doğan zarardır. Bunun dışında, hava ulaştırması ile yakından bağlantılı olan turizm, kargo taşımacılığı gibi sektörlerin de uğradığı zararlar hesaba katılırsa, yalnızca uçakların durdurulmasının bile ekonomi üzerinde ne denli etkili olduğu anlaşılabilir. Burjuvazinin ekonomik çıkarlarının bu grevle doğrudan zedelenmesi, havacılık emekçilerini avantajlı, grevi de güçlü kılan temel etmendir. Ancak, THY ve HAVAŞ işçilerinin çok parçalı yapısı ortak taleplerin üretilmesini ve işçilerin tümünü de bu talepler etrafında harekete geçirmeyi güçleştirir. Bu olgu grevin başlangıcında ve devamında ortaya çıkmıştır. 300 bin TL ücret alan apron işçisiyle 10 Milyon TL kazanan pilotun grevde aynı kararlılığı göstermesi mümkün olmamıştır. Ayrıca, siyasi iktidarların THY ve HAVAŞ'ı arpalık olarak kullanmaları nedeniyle işçilerin üzerinde yılların birikimi olan bir ideolojik etki vardır: havaalanlarında çalışmayı bir ayrıcalık sayarlar. Kamuoyundaki genel izlenim de bu yöndedir. Çoğu insan THY'yi hostes ve pilotlardan ibaret sanar. Kısacası, sivil havacılık emekçileri kapalı ve heterojen bir yapı içerisinde çalışırlar. Bu, onları diğer işkollarındaki işçilerden görece farklı kılan bir özelliktir.

GREV ÖNCESİ HAVA-İŞ'İN SENDİKAL YAPISI ÜZERİNE

Mücadele deneyimsizliğinde asıl neden sivil havacılık emekçilerinin sendikal örgütü olan Hava-İş'in tarihinde aranmalıdır. Bu tarih, kısa dönemler dışında, mücadeleden uzak ve teslimiyetçi bir sendikacılık geleneğinin yıllarca hüküm sürdüğünü gösteriyor. Bu sendikal anlayışın sahipleri, işçiler arasında varolan ayrımların üzerine gitme ve sınıf birliğini inşaa etme çabasını göstermek yerine yıllarca işverenlerin dümen suyunda hareket ettiğinden mücadele yeteneği gelişmedi.

İşkolunun yapısına ve sendikal geleneğin zayıflığına rağmen, özellikle 12 Eylül sonrası işçi sınıfı karşıtı politikalardan nasibini alan havacılar kaderlerini değiştirme arayışına girdiler. İşçi sınıfı üzerindeki ekonomik ve demokratik yıkım havacılık işçilerini de - özellikle apron işçileri, teknisyenler gibi alt grupları- derinden etkiledi. 12 Eylül sonrasında, gözlerden uzak gelişen bu süreçte, havacılar arasında kayıpları kazanımlara dönüştürme beklentisi ve azmi yavaş yavaş gelişti. Geçmiş sendika yöneticileri yüzünden sürekli yenilgilerle sonuçlanan toplu sözleşmelerin de etkisiyle, 1989'da Hava-İş yönetimi değişti. Yeni yönetim geçmişin kayıplarını kapatmada bir umut haline geldi. THY ve HAVAŞ grevleri bu özgül koşullarda başladı.

HAVA-İŞ GREVİNE ELEŞTİREL BİR BAKIŞ; GREVİN ÖĞRETTİKLERİ

Hava-İş grevinin başlamasıyla birlikte birçok olumsuzluk ortaya çıktı. Olumsuzlukları bilinçli yapılan hatalar olarak değil deneyimsizlikten kaynaklanan zaaflar olarak değerlendirmek daha doğrudur. Herşeyden önce, sözleşme taslağındaki taleplerin, işçilerin sahiplenme azimlerinin çok ötesinde olduğu görülüyor. Bunun yerine, hedeflerin birkaç temel noktada yoğunlaştırılması, daraltılması ve işçilerin bu doğrultuda yönlendirilmeleri daha doğru bir strateji olabilirdi. İşçilerin bu dağınık ve abartılı talepleri tam anlamıyla sindirerek greve girmeleri bu dönemde mümkün değildi. Yılların olumsuz birikimi bir anda yokedilemiyor. Özetle, taslağın, işkolu yapısının ve geçmiş mücadele deneyiminin (ya da deneyimsizliğinin) doğru bir tahliline dayanmadığı söylenebilir. Grev sürerken sendikanın, ücret taleplerinde iki defa indirim yapmasına rağmen işçilerin yoğun bir tepkisiyle karşılaşmaması bu iddiayı kanıtlıyor. Doğru bir sözleşme stratejisi ancak gerçekçi hedefler için işçilerin başından sonuna dek kararlılıkla savunacağı taleplerle oluşturulabilir. Aslında grevin sonunda taleplerin çok az bir kısmının elde edilmesinin temel nedeni başlangıçta konulan hedeflerin muazzam fazlalığıdır.

Bir diğer zaaf, grevin siyasal boyutunun fazla önemsenmeyişidir. Oysa THY ve HAVAŞ grevleri hem ekonomiye ağır etkileri hem de 600.000. kamu emekçisine örnek olmaları nedeniyle başından itibaren siyasal bir nitelik kazanmıştı. Nitekim Özal'ın grevi hedef alan konuşmaları ekonomik boyutun çok ötesinde anlamlar içeriyordu. Sendika, grevin siyasal boyutunun doğuracağı gerilimi başlangıçta doğru tesbit edebilseydi daha farklı bir yöntem geliştirebilirdi. Örneğin; kamuoyuna dönük mesajlar ve sınıf dayanışmasını yaratma çabaları, grevin hem ekonomik hem de siyasal boyutu etrafında daha yetkin bir şekilde sürdürülebilirdi.

İkinci olarak, örgütsel eksikliklerden sözetmek gerekir. Hava-İş sendikası sözleşme mücadelesinde taban insiyatifini hayata geçirmeye çalıştı. Ancak taban insiyatifi bütün üyelerin sendika binasına gelerek istediğini rahatça söyleyebilmesi değildir sadece. Tabanın söz ve karar sahibi olabilmesi, sözün ifadesini mümkün kılan ve kararın sağlıklı alınıp hayata geçmesini sağlayan örgütlenmelerin olmasına ve etkin olarak çalışmasına bağlıdır. Bu açıdan bakarsak,Hava-İş grevi, yeterli örgütsel donanımdan yoksun olarak başladı ve sürdü.

Grevden önce tüm işyerlerinde olmasa bile belirli birimlerde işletilmeye çalışılan işyeri komiteleri bir grev mücadelesinin gerektirdiği örgütlülüklere dönüştürülemedi. Türkiye'de bir grevin başarıya ulaşabilmesi için sınıf dayanışmasının sağlanması, kamuoyunun canlı tutulmasına dönük çok yönlü propogandanın yapılabilmesi ve herşeyden önemlisi grev boyunca doğabilecek ihtiyaçların karşılanabilmesi amacıyla bir grev fonunun oluşturulması zorunludur. Oysa Hava-İs grevinde, bu görevleri yapmakla yükümlü alt organlar oluşturulamadı, bu görevler kişilerin insiyatiflerine bırakıldı. Grevin demokrat kamuoyunun bile desteğini almamasının öznel nedeni budur.

Bir başka eksiklik grevin okul olma niteliğinin bu grevde tam anlamıyla gerçekleşmemesidir. Bir aydan fazla süren grevde sendikalarını gece-gündüz dolduran havacılara yeterli bir eğitim verilemedi. Bildiri,afiş, el ilanı gibi propaganda araçları da yeterince kullanılamadı. Tüm bu olgular grevde örgütlenmenin yetersizliğinden kaynaklanıyordu.

Üçüncü olarak taktik hatalar göze çarpıyor. Örneğin Şeker Bayramı'ndan önce, işverenin "Bayrama kadar grev bitmezse, şirket batar" propagandasıyla birlikte ücret tekliflerini bir kuruş bile artırmayı reddetmesi sonucu sendika bir yol ayrımına geldi. Ya grevi bitirecek bir öneri hazırlayacaktı ki bu işveren teklifleri etrafında olacaktı ya da grevi devam ettirecek yeni yöntemler bulacaktı. Sendika ilkinden daha düşük bir ücret teklifi oluşturdu; ancak bu da grevin devamı anlamına geliyordu. Ne var ki bu kararı destekleyen yeni mücadele yöntemleri geliştirilemedi. Bu örnekten de anlaşılacağı gibi kritik noktalarda her zaman doğru kararlar alınıp sağlam adımlar atılamadı ve sendikanın inandırıcılığı yıprandı.

Bütün bu öznel zaafların temel nedeni grevin bir programa bağlı olarak sürdürülememesidir. Hava-İş grevinin birçok olumlu yönü vardır ama bunlar bir programın parçaları olarak değil, bağımsız ve arızi öğeler olarak ortaya çıkmıştır. Programsızlığın bir ifadesi olarak, grev başlamadan önce kurulması gereken dayanışma komiteleri kurulumamıştır.

Bu örgütlenmelerle, hem demokrat kamuoyuna ulaşma, böylece dayanışmayı sağlama hem de tabandaki işçilerin sürekli aktif kılınaccağı bir tarzda mahalle, kahve toplantıları yapma, böylelikle grev kırıcılığına karşı toplumsal bir set oluşturma görevi kolaylıkla yerine getirilebilirdi. Oysa grev boyunca oluşan komiteler, önceden hazırlanan bir programın ögeleri olarak değil, ihtiyaçların belirlediği noktada kişi insiyatifine bağlı olarak gelişti. Yine de bu eksikliği bilinçli bir hata olarak değil, mücadele deneyimsizliğinin getirdiği bir acemilik olarak yorumlamak daha doğru görünüyor. **Kısacası grev boyunca işyeri komitelerinin gerçek işleyişi sağlanamamıştır; yani işyeri komiteleri grev sürcinde grev komitelerine ve ona bağlı çeşitli ihtisas komitelerine dönüştürülememiştir.Bu olgu önümüzdeki günlerde başlayacak grevlerde gözönünde tutulmalıdır.**

SINIFIN MÜCADELESİNE YÖNELİK SALDIRILARI EN GENİŞ SINIF DAYANIŞMASIYLA BOŞA ÇIKARTALIM

Hava-İş grevi işçi sınıfına çok önemli iki noktayı gösterdi. Birincisi sermaye sınıfının ve devletin grev kırıcılığında üstleneceği rolün ne denli çok boyutlu olduğunu, ikinci olarak da sınıf dayanışmasının önemini öğretti.

Gerçekten de THY'nin ve devletin yöneticileri grevi kırabilmek için en "modern" propoganda yöntemlerini kullandılar. Hükümet, işveren ve basın, grevi yenilgiye uğratma yolunda ortak ve organize bir çaba içine girdiler. Bir yandan THY ve HAVAŞ yöneticileri hem basına verdikleri mesajlarında "Grev, şirketi batırıyor" temasını işlediler hem de çalışanları çeşitli yollarla (amirleri evlere göndererek vb.) grevden vazgeçirmeye uğraştılar. Bu çabaya basının belli başlı köşe yazarları da bilinçli ve taraflı yazılarıyla ortak oldular. Grevi haksız gösterebilmek için yalan-yanlış bilgileri kullanmaktan çekinmediler. Bütün bunlara Özal'ın ve hükümetin suçlayıcı tavırları da eklenince grevin sermaye (ya da şer) cephesi tamamlanmış oldu. Bu ittifakın temel amacı, Zonguldak'ta olduğu gibi, bu grevi de belli bir mevzide lokalize etmekti. Böylelikle havacıların arkadan gelen 600.000 kamu emekçisiyle birleşmeleri önlenmiş olacaktı. Bunu kısmen başardılar. **Bu da gösteriyor ki, burzuvaji ve devlet, ekonomik zararların büyüklüğüne bakmaksızın, "direnişle hak alınmaz" mantığını yerleştirmek için tüm grevleri ve direnişleri ezmeye çalışıyor. Bunun için de öncelikle bir grev veya direniş dar bir alana hapsedilip genişlemesi ve gelişmesi engelleniyor. Ve hemen her mücadelede sermaye cephesi tüm gücüyle saldırırken işçi cephesi eşgüdümden ve sınıfsal birlikten yoksun , sürekli savunma konumunda kalıyor. Bügün hemen hemen bütün grev ve direnişlerin sermaye sınıfının çizdiği çerçeveyi kıramamasının nedeni budur. Bu olgu Zonguldak'ta ve Hava-İş grevinde ortaya çıktı.**

Sermaye sınıfının yaşanan mücadeleleri çok iyi değerlendirip çıkardığı derslerle hatalarını en aza indirmeye çalıştığı açıktır. İşçi sınıfı bunun karşısına artık tek tek işkolları düzeyindeki mücadelelerle değil, topyekün olarak çıkmak zorundadır. Hava-İş grevini başarıya ulaştıracak yegane koşul; işveren, hükümet ve basının kurduğu yalan ve çarpıtma duvarını yıkacak en geniş sınıf dayanışmasının yaratılmasıydı. Bu yapılamadı ve bunun öznel nedenine biraz önce değinildi. Ancak, bu sorun yalnız Hava-İş grevinde değil hemen hemen tüm grevlerde yaşanıyor. Bir grevin ya da direnişin örgütlenmesinde en önemli görev, kamuoyunun özellikle demokrat kamuoyunun desteğini alabilmektir. Bu görev yalnızca grevdeki ya da direnişteki işçilerin çabalarıyla gerçekleşemez. **Bugün artık her fabrikadaki, her işyerindeki devrimci-demokrat öncü işçiler uzak yakın demeden bir greve ya da direnişe en fazla desteği vermenin koşullarını yaratmalıdırlar. Hava-İş grevinden çıkan bir önemli ders de budur. Devrimci-demokratik kamuoyu havacılara kitle desteği sağlayabilseydi grevin sonuçları çok farklı olabilirdi. Sürmekte olan mücadeleler için en geniş sınıfsal dayanışma mutlaka yaratılmalıdır. İşçi önderleri çabalarının büyük bir bölümünü tek tek süren mevzi direnişleri birleştirmeye, başka alanlara taşımaya ayırmalıdırlar.**

Hava-İş grevi çok önemli olumluluklar da taşımaktadır. Grev, işçi sınıfının her türlü talebinin siyasal iktidarın saldırısıyla karşılanacağını bir kez daha gösterdi. İşçiler devletin, polisin ve basının gerçek yüzünü gördüler. Saldırılar karşısında Hava-İş sendikası üyeleriyle arasındaki bağı güçlü ve canlı tutmayı son günlere dek başarabildi. Burjuvazinin ideolojik bombardımanını etkisizleştirmenin bir yolu olarak haftada iki kez THY ve HAVAŞ işçilerini kitlesel olarak sendikanın önünde toplayabildi ve bu toplantılar kitle protestolarına dönüştürüldü. İstanbul metropolünün en büyük ilçesi olan Bakırköy'de bir kaç kez trafiği altüst eden gösteri yürüyüşleri yapıldı. Yürüyüşler kamuoyu desteğinin de en üst noktaya çıkmasını sağladı. Ne var ki bu olumluluklar, mevzi olarak kaldığından ve bütünlüklü bir programla tamamlanamadığından, en önemlisi grev demokrat kamuoyunun en geniş desteğini alamayarak yalnız kaldığından tam etkili olamadı.

ÖNÜMÜZDEKİ MÜCADELE SÜRECİNDE İŞYERİ KOMİTELERİNDE ÖRGÜTLENELİM

Hava-İş grevinin bitmesiyle mücadelenin bir aşaması bitti, ama yeni dönem çok daha çetin bir mücadeleyi zorunlu kılıyor. İşten atılma, özelleştirme korkusu ve işyerindeki baskılar grevin hemen ardından ortaya çıkan sorunlar. THY ve HAVAŞ yöneticileri işyerlerinde varolan sınıf birliğini bozmayı ve özelleştirme öncesi sermayenin tam tahakkümünü sağlamayı amaçlıyorlar. Şimdi havacıların önünde önemli görevler duruyor. **Grevde edindikleri deneyimler ışığında, başta sayılan örgütsel eksiklikleri hızla gidermeli ve sözleşmenin yarattığı burukluğu atarak yeni bir çoşkuyla işe koyulmalıdırlar. Bu kez yalnız değiller, çünkü THY ve HAVAŞ'ta yaşanacak sorunlar Zonguldak'ta da, PETKİM'de de, TEKEL'de de vb. yaşanacak. Ereğli'de başladı bile. Ereğli işçileri yeni mücadelenin nasıl olması gerektiğini öğretiyor. Havacılık emekçilerinin avantajı sınıfsal ve sendikal birliğini koruyor olmalarıdır. Bunu geliştirmek ve devletin yeni manevralarını boşa çıkartmak ellerindedir. Özellikle greve öncülük eden sınıf bilinçli işçiler şu anda yaşanması doğal olan suskunluk nedeniyle küskünlüğe kapılmamalı, kısa ve orta vadeli mücadele programlarının hazırlanması için bilgi ve becerilerini kullanmalıdırlar. Kamu işyerlerinde devletin saldırılarına karşı duracak kitlesel gücü oluşturmanın yolu buradan geçmektedir. Önümüzdeki süreç sıcak günlere gebedir. Havacılar bu günlere daha da güçlendirdikleri işyeri komiteleriyle hazırlanmalıdır.**

Cam İşçisinin grevi sürüyor

Şişe cam grevi 25 gününün geride bırakarak devam ediyor. Grev boyunca üç kez görüşme masasına oturan cam işverenleri ile Kristal-İş anlaşamadı.

İşçilerin taslağında yer alan ilk rakam 18.500 lira saat ücret zammı 9200 liraya (açıklanan rakam) düştü. Kristal-İş'e "şişe cam işçisi iş güvencesi için grevde" dedirten ve işten atmayı caydırıcı hükümlere olarak gördüğü kıdem tazminatı, ihbar önenleri ve işsizlik tazminatı maddeleri henüz görüşme masasına getirilemedi.

Şişe cam işçisi bir aya yaklaşan grevlerindeki gelişmeden huzursuz. Kristal-İş, işgüvencesine ilişkin maddelerin kabul ettirilmesi halinde istenen 9200 lira saat ücretinin altında bir ücrete de imza atabileceklerini, önemli olanın işgüvencisi olduğunu "ısrarla " vurguluyor.

Cam işçisi ise son ücret teklifini reddederek, sendikasını sıkıştırıyor. Olası görüşmelerde kesinlikle 9200 lira ücret teklifinin altına düşülmemesini, konuya ilişkin kendi görüşlerinin aktarılmasını sendikadan istiyor. İşçilerin talepleri arasında 10 Haziran'dan sonra taslağın geriye çekilerek yeniden düzenlenmesi yer alıyordu ki sendika yöneticileri çok iyi bir manevrayla bu talebin üzerini örttü. ÖnceBaşkanlar Kurulu toplantısında taslağın yeniden düzenlenmesi kararının alınacağı söylenip işçinin tepkisini azaltırken öte yandan da merkez yöneticilerinin ağzından "Lütfen gerçekçi olalım. Bu ülkede son dönemde yaşanan hiç bir grev başarıyla sonuçlanmamıştır. Işte Zonguldak, işte Hava-İş örneği. İki grevde de işverenin son teklifinin altında rakamlara atılmak zorunda kalınmıştır. 5400 liradan başlayan başlayan işverenin teklifi bu gün 7200 liradır ve bu önemli bir gelişmedir. Şu koşullarda taslak geri çekilemez ancak uzun süren bir grevin ardından bu yöntemi düşünebiliriz" diyor.

Kristal-İş yöneticileri bilinçli yada bilinçsiz iktidarın işçiye verdiği gözdağını pekiştiriyor. Zonguldak Maden işçisini barikatten geriye döndürerek, Hava-İş grevini Çankaya'dan baltalayarak sona erdirmeye çalışan iktidarın başarısını, somut koşulları değerlendirmek adına örnekliyor ve daha grev aşamasında işçinin üzerinde yenilgi psikolojisinin yerleşmesine neden oluyor.

ŞİŞE CAM İŞÇİSİ İŞTEN ATILMALAR KARŞISINDAKİ TAVRINI GREV VE MAHALLE KOMİTELERİNE SAHİP ÇIKARAK ORTAYA KOYMALIDIR.

Bu gün cam işvereni, 4 bin kişilik listesiyle işçi çıkarmak üzere toplusözleşme sonrasını bekliyor. Sendika da hiç kuşkusuz bu durumu biliyor. Bir aya yakın süredir işçilerin deyimiyle, işçiye "grev değil tatil" yaptıran, grev ve mahalle komitelerinin (neredeyse sendikanın atamasıyla oluşturulan) güdükleşmesi ve işlevsizleşmesine neden olan sendika yönetimi, böylece cam işçisinin mücadeleci potansiyelinin açığa çıkmasını engelliyor.

Aynı yönetim yaşanacak işten atılmalar için işçilere "iş güvencesi için taslağımıza koyduğumuz maddeler sadece işten atmayı caydırıcı hükümlerdir, ancak sonuçta işten atılmayı engellemez. Bu durumda sendikanın yapabileceği bir şey yok. Çünkü işten çıkarma yasalarla belirlenmiştir ve işveren her durumda işçi çıkartabilir" diyerek, sorumluluğu üzerinden atmanın teorilerini üretiyor.

Şişe cam işçisi sendikanın başarısızlık örnekleri arasında yerleştirdiği ehven-i şer mantığını mahkum etmelidir. Bugüne kadar yaşanan grevlerin pek çoğunun başarısızlıkla sonuçlanmasının nedeni; sendikal yönetimlerdeki düzen sınırları içine hapsedilmiş mücadele anlayışının kırılamamasından, kırılabildiği yerlerde ise mücadelenin lokal çıkışlar olarak kalmasından kaynaklandı. Kristal-İş yönetiminin bu lokal çıkışı Zonguldak Maden işçisinin yürüyüşünde olduğu gibi '70 bin insan yürüdü ama yine de kaybetti' bakış açısı yerine tam da aksine 'yapılması gereken budur ancak eksiklerinin tamamlanması zorunludur' diye değerlendirmesi gerekir.

Ancak kabul etmek gerekiyor ki bu bir anlayış sorunudur, Şişe Cam işçisi doğru anlayışı yaşama geçirmek için sendikanın çizdiği sınırları aşıp grev ve mahalle komitelerini işlevli hale getirerek ortak iradesini sürece dahil etmelidir.

Terörle Mücadele Yasası'nın İlk Uygulamaları Gösteriyor ki;

Herkes Namlunun Ucunda

...13 sayılı "Terörle Mücadele ...nu" gündeme geldiğinden be-...rlıklı olarak "şartlı tahliye" ...yle tartışıldı. Çünkü siyasi ik-...n bu yasaya dayanarak attığı ...lım bile, yasanın amaçlarını, ...şini ortaya koyan çarpıcı bir ...ti. '80 öncesinde, devlet gü-...yle ve desteğiyle nice katli-... işlemiş, canı sıkıldıkça adam ...düğünü açıkca söylemiş faşit ...r serbest bırakılırken, faşiz-...rşı halk saflarında direnenler, ...da ağır cezaevi koşullarına ...um edilmeye çalışılıyorlar. ...şırtıcı bir sonuç mu? Elbette

...istlere olan vefa borcunu ...rek niteliğini açıkca ortaya ... siyasi iktidardan kimse "ica-...akkaniyet" beklemiyor. An-...yasi iktidarın, kendi yasaları-...anayasasını bile aşarak ...ızca giriştiği bu uygulama, ...ananın ne olduğunu göster-...açısından özel bir vurguyu ...iriyor. Çünkü daha da güçlü ...itle cezaevlerine hapsedilen ...nciler, sömürü düzenini sağ-...almak için tüm ülkeye yayıl-... çalışılan faşizmin karanlığı-...rşı; barış, özgürlük, eşitlik ... kurulu bir düzenin müjde-...larak savaştılar. Bunun için ...ar. Devrimcilere alabildiği-...ıran 12 Eylül Faşizmi Dev-...ri etkisizleştirebildiği ölçü-...alka yönelik saldırıların ... da artırdı. Bir tek bu ger-...le 12 Eylül karanlığının bir ...olan "Terörle Mücadele Ka-...nun salt devrimcileri değil, ...mekçileri ve yoksul halkları ...ediğini göstermeye yetiyor. ...cesinden farklı olarak top-... muhalefetin karşısına doğ-... çıkan devletin niteliğine bir ...bir daha vurgu yapmak gere-

... yasayla 12 Eylül darbesiyle ...i kesimler üzerine estirilen ... terörü daha da pervasızlaştı-..., yasal ayağı kuruluyor.

... yasayla devlet; "öldürürüm", ...ce yaparım", "ezerim" diyor.

... gerçeği kavramak için bıra-...980'den bugüne bakmayı, ...rle Mücadele Kanunu"nun ...erçekte bu yasaya yakışan ...DEVLET TERÖRÜ YASA-...) yürürlüğe girdiği 12 Ni-...an bugüne yaşanan örnekleri ...k ve yasa maddelerini kaba-...rumlayıp, olabilecekleri (bir-...nekle) öngörmek yeterli.

...Mayıs'ta Hasanpaşa'da planlı ...perasyonla katledilen Hatice ... ve İsmail Oral...

...san ayında gözaltına alınıp iş-...de öldürülen Alaattin Tüfek-...31 Mayıs'ta gece 3'te sokakta ...u için bir astsubayca öldürü-...5 yaşındaki Nilgün Ada... Yi-

...Mayıs ayında Beşiktaş Bayrağı-...ndirip Fenerbahçe Bayrağını ...ken "Tereröristler pankart ası-... şüphesiyle vurulan futbolse-...r... 7 Haziran günü bildiri da-...ı gerekçesiyle sokak ortasında ...ına kurşun sıkılarak öldürülen

Murtaza Kaya... 17 Mayıs'ta Bitlis'te gece baskınında öldürülen ardından da "PKK ile ilişkisi yokmuş, yanlışlık olmuş" açıklaması yapılan vatandaş... 10 Haziran'da trafik sıkışıklığına sinirlenip bir otobüs şöförü ile tartışırken trafik polisince "sakinleştirilmek" için ayağından vurulan minibüs şöförü... Adana'da "teybin sesini fazla açtığı ve polisle bu yüzden tartıştığı" gerekçesiyle başına kurşun sıkılarak öldürülen Şahmeran isimli vatandaş...

Son bir ayda yaşadığımız bu örnekler yaşayacaklarımızın da ipuçları değil mi?

...ın maşası olarak Maraş'ta, Çorum'da nice vahşice katliamlar işlemiş, ... (hallerinden belli olduğu gibi) bundan zevk almış faşistlere devlet, ve-...cunu ödedi. Onlar şimdi ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar.

İşte DEVLET TERÖRÜ YASASI.

TERÖR TANIMI

Madde 1 - Terör; baskı, cebir ve şiddet (...) yöntemlerinden biriyle, Anayasa'da belirtilen, Cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuki, sosyal, laik, ekonomik düzenini değiştirmek (...) kamu düzenini veya genel sağlığı bozmak amacıyla bir örgüte mensup kişi veya kişiler tarafından girişilecek her türlü eylemdir.

Bu kanunda yazılı olan örgüt, iki veya daha fazla kişinin aynı amaç etrafında birleşmesiyle meydana gelmiş sayılır (...)

Bu maddeye göre; özelleştirmeye karşı çıkan, işyerlerinin, fabrikalarının yerli-yabancı şirketlere satılmasına karşı mücadele eden işçiler terör şuçu işlemiş sayılacak. Çünkü bu eylemleriyle T.C.'nin Anayasa'yla güvenceye alınmış ekonomik düzeninin tekerleğine taş koymuş olacaklar.

Buna göre, enerji işçileri, PETKİM, ERDEMİR, SÜMERBANK işçileri potansiyel teröristlerdir. Çünkü fabrikalarının, işyerlerinin özelleştirilmesine karşı çıkıyorlar. Hem de üye sayısı oldukca fazla olan örgütlere mensuplar. (Yasayı hazırlayan kafalar, oturtmaya çalıştıkları sistemin geleceğinden öyle tedirginler ki, 2 kişinin biraraya gelmesine bile tahammülleri yok).

TERÖR SUÇLUSU

Madde 2 - Birinci maddede belirlenen amaçlara ulaşmak için meydana getirilmiş örgütlerin mensubu olup da, bu amaçlar doğrultusunda diğerleri ile beraber veya tek başına suç işleyen veya amaçlanan suçu işlemese dahi örgütlerin mensubu olan kişi terör suçlusudur.

Terör örgütüne mensup olmasa dahi örgüt adına suç işleyenler de terör suçlusu sayılır.

Maddeye göre; PETKİM, ERDEMİR, TEK, SÜMERBANK örgütlerine mensup olarak özelleştirmeye karşı veya başkaca bir

...ta durabilmek için baskı-şiddet kullanmaktan başka şansı olmayan ...'a karşı, işçilerin-emekçilerin de direnmekten ve "teröristliği" kabul et-...en başka şansı yok. Yaşamak ve yaşatmak için başka şansımız yok.

sebeple (grev hakkı, işten atılmalar, 1 Mayıs kutlaması vb.) toplu viziteye çıkan, üretimi durduran, yürüyen, basın açıklaması yapan işçiler terörist sayılabilecekler. Eylemin gerçekleştiği gün izinli, istirahatlı olmak da işçileri "terörist"

suçlamasından kurtaramayacak. Çünkü; eyleme katılmasa da PETKİM veya benzeri bir örgütün üyesi olmak, suçlanmak için yeterli olacak.

Yine bu mücadele sırasında eşlerinin, babalarının yanında olan, onlara destek vermek için yürüyen, açlık grevi yapan kadınlar, çocuklar, örgüt üyesi sayılmamakla birlikte terör suçlusu olarak yargılanıp, cezalandırılabilecekler.

CEZALARIN ARTTIRILMASI

Madde 5 - 3. ve 4. maddelerde yazılı suçları işleyenler hakkında ilgili kanunlara (TCK 125, 131, 146, 147, 148, 149, 156, 168, 171 ve 172, yazarın notu) göre tayin edilecek, şahsi hürriyeti bağlayıcı cezalar veya para cezaları yarı oranında artırılarak hükmolunur. Bu suretle tayin olunacak cezalarda, gerek o fiil için, gerek her nevi ceza için muayyen olan cezanın yukarı sınırı aşılabilir (...)

Bir gün kahvede oturmuş televizyon seyrederken hergün her saat televizyonda, radyoda, gazetelerde görmekten bıktığınız kuklaya bir küfür savurursanız, devlet şahsiyetine karşı suç işlemekten 36 yıl ceza alabilirsiniz. Nasıl mı?

12 Eylül yargılamalarındaki çifte standartı bile gölgede bırakan bu maddeye göre "devlete karşı işlenmiş suçlar"da, yargı organlarının keyfince, ceza artırımı yapılabilecek. Buna göre hakim 5 yıllık bir ağır hapis cezasını 36 yıla kadar çıkartabilecek.

Siyasal sistemin "tek adam" tanımlamasıyla ifade edilir hale geldiği, yargı bağımsızlığının sözde bile kalmadığı, üstelik her başınızı kaldırdığınızda, her "HAYIR" dediğinizde "devlete karşı suç işlemiş" sayılacağınız bir ortamda bu maddenin sonuçlarını varın siz düşünün.

AÇIKLAMA ve YAYINLAMA

Madde 6 -İsim ve kimlik belirterek veya belirtmeyerek kime yönelik olduğunun anlaşılmasını sağlayacak surette kişilere karşı terör örgütleri tarafından suç işleneceğini veya terörle mücadelede görev almış kamu görevlilerininin hüviyetlerini açıklayanlar veya yayınlayanlar (...) bu kanunun 14'üncü maddesine aykırı olarak muhbirlerin hüviyetlerini açıklayanlar veya yayınlayanlar beş milyon liradan on milyon liraya kadar ağır para cezası ile cezalandırılır (...)

Toplu sözleşme görüşmeleri kilitlenen işçilerin, işverenlerin olumsuz tavrına karşı aktif olarak tavır alacaklarını dile getirmeleri, sözlü-yazılı açıklamalar yapmaları, bu madde kapsamındaki bir suç olarak değerlendirilebilecek. Bu "terörist(!)" işçilerin açıklamalarını yayınlamaksa ağır para cezalarına çarptırılmak için yeterli. Şimdiden 400 milyona varan para cezaları (Emeğin Bayrağı'nda olduğu gibi), hapis cezaları, (Kurtuluş ve Yeni Demokrasi Yazı İşleri Müdürlerine olduğu gibi) gündemde.

Yine bu maddeyle "terörle mücadele görevli kamu personeli" ismiyle anılan işkenceciler devlet terörünün uygulayıcıları korunmaya alınıyor. Bu maddeye göre 1 Mayıs'ı sokaklarda, alanlarda kutlamak isteyen işçilere kurşun sıkan, öldüren veya yaralayan "kamu personeli" teşvik edilirken, bunların kim olduğunu bildirmek yasaklanıyor. 1 Mayıs '89'da Mehmet Akif Dalcı'nın katledilmesini yine 1 Mayıs '90'da Gülay Beceren'in vurularak sakat bırakılmasını, Birtan Altunbaş, Yusuf Erişli, Veli Geleş, İmren Aydın'ın işkencelerde katledilmesini "faili meçhul olaylar" olarak kabul edip bağrımıza taş basmamız isteniyor.

TERÖR ÖRGÜTLERİ

Madde 7 - (...) bu kanunun birinci maddesinin kapsamına giren örgütleri her ne nam altında olursa olsun kuranlar veya bunların faaliyetlerini düzenleyen veya yönetenler 5 yıldan 10 yıla kadar hapis ve 200 milyon liradan 500 milyon liraya kadar ağır para cezası, bu örgütlere girenler 3 yıldan 5 yıla kadar ağır hapis ve 100 milyon liradan 300 milyon liraya kadar ağır para cezası ile cezalandırılırlar.

(...) örgüt mensuplarına yardım edenlere ve örgütle ilgili propaganda yapanlara fiilleri başka bir suç oluştursa bile ayrıca 1 yıldan 5 yıla kadar hapis ve

50 milyon liradan 100 milyon liraya kadar ağır para cezası hükmolunur.

İlk maddeleri örneklerken söylediğimiz gibi bir hak talebiyle ya da başka bir taleple mücadele eden işçilerle bu mücadeleye önderlik eden, örgütleyen işçiler, hapis ve para cezalarıyla karşılaşabilecekler. Örneğin, sözleşmenin kilitlenmesini YHK'na bırakılmasını protesto etmek için eylem yapan PETKİM işçileri (kamu düzenini bozdukları için) ceza alabilecekleri gibi bu gelişmelere önderlik eden işçiler, sendikacılar daha ağır cezalara uğruyabilecekler.

İşçiler eylem kararlarını sendikaya ait bir yerde yaptıkları toplantılarla almışlarsa (ya da bir dernekte, meslek örgütünde vb.) cezalar iki katı artırılabilecek.

Hele ki, alınan eylem kararlarına ve uygulanmasına sendika yöneticilerinden biri veya birkaçı da katılmış, destek vermiş ise sendika binası kapatılabilecek ve mal varlığına zorla el konulabilecek (örgüte yataklık edildiği için) .

Bu maddeye göre "örgüt üyelerine" yardım etmek de hapis ve para cezasıyla cezalandırılıyor. Diyelim ki bir gün yol kenarında kıvranan bir insan gördünüz, müdahale etmeniz zararınıza olabilir. Bırakın ölsün. Ola ki bu yaralı ya da hasta insan "örgüt üyesidir", "teröristtir". Örgüt üyelerine yardım etmekten yargılanabilirsiniz. Ya da '89 1 Mayıs'ında olduğu gibi polis kurşunlarından kaçanlara kapınızı açmanız, yaralarını sarmanız, su vermeniz bu maddeden yargılanmanıza neden olabilir.

DEVLETİN BÖLÜNMEZLİĞİ ALEYHİNDE PRORAGANDA

Madde 8 - Hangi yöntem, maksat ve düşünceyle olursa olsun Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedef alan yazılı ve sözlü propaganda ile toplantı, gösteri ve yürüyüş yapılamaz. Yapanlar hakkında 2 yıldan 5 yıla kadar ağır hapis ve 50 milyon liradan 100 milyonliraya kadar ağır para cezası hükmolunur.

Bu maddeye göre, oğlunuzun düğününde İbrahim Tatlıses'e kürtçe şarkı söyletmeniz yasak değildir. Ama Kürtler üzerine, K...... üzerine kitap yazmanız, hayatınızın on küsür yılın cezaevinde geçirmeniz için yeterlidir. Ya da K......'da yaşanan gerçekleri panellerde dile getiremezsiniz. Hele bu gerçekleri gazetenizde, derginizde dile getirirseniz, yeni yasalara göre büyük para cezalarına çarptırılırsınız.

Hatice Dilek ve İsmail Oral, planlı bir operasyonla katlediler. Onları katleden devlet teröristleri ise yine devletin kanatları altında.

Yasadan alınan bu maddeler sadece "terör suçunu" ve "teröristi" tanımlayan ve cezaları bildiren bölümleri oluşturuyor. Bu yasa kapsamına giren suç-lardan birini işlediğinizde ise gerek yargı gerek infaz hükümleriyle yeni bir eziyetler silsilesi başlıyor.

Bu yasaya (madde 9) dayanılarak açılan davalar DGM'de görülecek, tutuklu istese de üçten fazla avukatla temsil edilemeyecek (madde 10); ve ancak görevlilerin gözetiminde görüşebilecek, "terörle mücadelede görevli kamu personeli" adıyla devletin korumasına alındığı bir ortamda gözaltı süresinin güllük gülistanlık geçmiyeceği de ortada. Yine gözaltı süresince "sorgulamayı yürüten işkenceciler" mahkemede tanık olarak dinlenebilecek (gizli oturumlarda) (madde 12). İnsanları birbirinin takipçisi, ihbarcısı yapmaya davet eden 14'üncü maddeyle "muhbirimizin" kimliğini bile açıklıyamayacaksınız. "Terörle mücadele görevlerini yerine getirirken" suç işleyen görevlilerse haklarında açılan dava sonuçlanana dek tutuksuz yargılanacaklar. Buna göre Hasanpaşa'da İsmail Oral ve Hatice Dilek'i katleden, işlerini bitirdikten sonra da beyaz çarşaflarına sarınarak kendilerini saklayanlar ya da insanları evlerinden alıp bir hafta sonra ölüsünü teslim eden işkenceciler ya da "teröristler pankart asıyorlar" diyerek Fenerbahçe taraftarı gençlere ateş açan polisler hakkında dava açılabilse bile bunlar bu süre içinde ellerini kollarını sallayarak "görevlerini" ifa etmeye devam edecekler (madde 15).

Öğrenci Murteza Kaya, yaşanan "yasal infaz"ların son örneği oldu.

Yine bu yasa kapsamındaki bir "suçtan" yargılanan kişi veya kişiler hüküm giymese de hücre tipi cezaevlerinde hapsedilecekler (madde 16).

Aynı maddeyle bu tutuklu ve hükümlülerin açık görüş yapma hakları da ellerinden alınıyor.

Madde 19'da muhbirlere para ödülü verileceği yer alıyor. Ayrıca yine 19. ve 20. maddelerde bu kişilerin devletçe nasıl korunacağı belirtilmiş. Devlet, insanları muhbirliğe davet ederken estetik ameliyattan, nüfus, evlenme cüzdanı değiştirmeye varıncaya değin pek çok güvence veriyor.

Yasanın geçici 4. maddesi ise 17'nci maddede düzenlenen şartla tahliyenin gerçek amacını ortaya koyuyor. Faşistlere vefa borcunu ödemek ve devrimcilerin üzerine vurulan kilidi sağlamlaştırmak.

Yasanın geçici 9'uncu maddesi ise doğrudan DİSK'e yönelik bir düzenleme. Devlet bu maddeyle DİSK''in mal varlığına el koyuyor. Hüküm çok açık: "(...) bu kanun yürürlüğe girdiği tarihten önce mahkeme kararı ile idareleri kayyuma verilen konfederasyon ve konfederasyona bağlı işçi sendikalarının taşınır ve taşınmaz malları ile bu mallardan elde edilen gelirler, tüm nakit mevcudları tasarruf edilmek üzere ilgili kuruma devredilir (...)" diyor. Geçici 9'uncu madde siyasi iktidar bir yandan "düşünce özgürlüğü" vs deyip sahte düzenlemeler yaparken bu düzenlemelerle DİSK'e ilişkin gelişmelerin önünün kesmek istiyor.

"DEVLET TERÖRÜ YASASI" SİYASİ İKTİDARIN KORKULARININ AÇIK İFADESİDİR. ABD ÇIKARLARI DOĞRULTUSUNDA GİRİŞİLECEK OPERASYONDA EN UFAK BİR BAŞ KALDIRIYA, MUHALEFETE TAHAMMÜLÜ YOK. ONLARIN TASARLADIKLARINI HAYATA GEÇİRMEK İÇİN BASKI VE ZOR KULLANMAKTAN BAŞKA ŞANSLARI YOK, BİZİMSE DİRENMEKTEN BAŞKA ŞANSIMIZ...

Bunların hiçbiri okuyanların içini karartmak, korkuya düşürmek için yazılmadı. Evet, yasa bütünüyle baskı, yasak, zulümden kurulu. 12 Eylül karanlığını zifirileştirmeyi amaçlıyor. Ama yasa, aynı zamanda çok açık bir gerçeğin de ifadesi: Egemen sınıflar ve siyasi iktidarları oturtmaya çalıştıkları sistemin geleceğinden alabildiğine tedirgin. İki kişinin biraraya gelip, kendilerine muhalefet etmelerine tahammülleri yok.T. C. tarihinin gelmiş geçmiş en Amerikancı yöneticisi Özal eliyle yürütülen operasyonun narkoz işlemi gerçekleştirilmeye çalışılıyor.

ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" ile bütünleşme, bu bütünleşmenin gerekliliğini yerine getirme konusunda TC'nin siyasi-ekonomik, askeri-hukuki yapısı yeniden belirlenirken, Özal tüm gelişmeleri sivil diktatörlüğü pekiştirme doğrultusunda elinde tutmaya çalışıyor. Önce fiili adımlar atıyor, sonra bunun hukuki dayanakları kuruluyor. Devlet Terörü Yasası'nda olduğu gibi.

Özal'ın giriştiği operasyonu, ABD'nin istek ve çıkarları doğrultusunda gerçekleştirebilmesi, narkozu iyi yapabilmesinden geçiyor. Bunun içinse baskının, zulmün ve sömürünün dozunu arttırmaktan başka şansı yok. Bu baskı ve zor ağıyla tüm halk ABD çıkarları doğrultusunda düşünmeye, hareket etmeye zorlanıyor. Bu sınırların dışında olmaksa "terörist" sayılmaya yetiyor.

Kitle desteği kalmayan, yönetimini devlet terörü üzerine oturtan Özal, bütün bunları gerçekleştirmeye çalışırken büyük bir korkuyu da yaşıyor. "Ben fakirleri sevmem" diyen Özal, sevmediği bu insanların sokaktaki muhalefetinden ve uygulamaya çalıştığı politikaların paramparça edilmesinden korkuyor. Korkusunu ise korkutarak aşmaya çalışıyor.

Nasıl ki Özal'ın ayakta kalabilmek için baskı ve şiddet kullanmaktan başka şansı yoksa, işçilerin, emekçilerin de direnmekten ve "teröristliği" kabul etmekten başka şansı yok. Yaşamak ve yaşatmak için başka şansımız yok.

Özal'ın kabuslarını gerçek kılma, Devlet Terörü Yasası'nı kağıt üzerinde bırakmak, hayatın her alanında mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

Unutmamak gerekir ki, tavşan korktuğu için kaçmaz, kaçtığı için korkar.

Üzerimize çökertilmeye çalışılan karanlık; bir köşeye büzülüp, bu havanın dağılmasını beklemekle değil, yakacağımız mücadele ateşini karanlığın gözüne tutmakla dağılabilir.

İZMİR'DE İKİ PANEL

(İşçilerin Sesi - İZMİR)

Toplumsal muhalefeti hedefleyen, her türden hak arayışının karşısına dikilen, "Tek Adam" diktatörlüğünün "Devlet Terörü Yasası'na karşı etkinlikler Mayıs ayının 25 ve 26'sında iki panelle devam etti.

25.05.1991 Günü Narlıdere Halkevi'nin düzenlediği panel, ağırlıklı olarak Narlıdere halkının katılımıyla gerçekleşti. Narlıdere Nikah Dairesi'ndeki panelde, yasanın halkı nasıl teslim almak istediği, Tecil ve Şartlı Salıverme Yasası'nın nasıl çifte standartı içerdiği anlatılarak bu yasanın toplumun tümünün karşı çıkacağı içerikte olduğu, geniş bir şekilde "tanıtımının" yapılması gerektiği vurgulandı. Panele konuşmacı olarak Avukat Kemal KIRLANGIÇ, Avukat Fehmi ÇAM, Halkevi üyesi bir avukat ve Narlıdere Halkevi Başkanı katıldılar.

26.05.1991 günü ise, Eşrefpaşa Nikah Dairesi'nde Karşıyaka Halkevinin düzenlediği panele; yönetici olarak İ.H.D. İzmir Şube Başkanı Avukat Ahmet AKSÜT, Konuşmacı olarak Avukat Latif KÜEV, İ.H.D. Yönetim Kurulu Üyesi Avukat Latif PEKDAŞ, İşyeri Temsilciler Platformundan Şükrü GÜNSİL, Tutuklu eşi ve ressam Ahmet MİTAP, Gönseli KAYA katıldılar.

Panelde, 12 Eylül faşizminin çerçevesi çizilerek toplumun tüm kesimi üzerinde bıraktığı etkiler anlatıldı. Terörle Mücadele Yasası'nın 12 Eylül faşizminin bir kaç katı daha toplum üzerinde tahribat yapacağı belirtildi. ... bu yasaya karşı ... yapılan her çalışmaya ... katılımları çağrısı yapıldı.

25-26 Mayıs günleri Narlıdere ve Karşıyaka halkevlerinin düzenlediği panellerde tüm insanlar Devlet Terörü Yasası'na karşı durmaya çağrıldı.

ŞEVKET YILMAZ'IN SON İHANETİ:

"ILO TOPLANTISINDA %10 BARAJI VE KAMU ÇALIŞANLARININ SENDİKALAŞMA HAKKI GÜNDEME GETİRİLMESİN"

Turgut Özal'ın "%10 barajını kaldıralım da sendikalar ne yapacak görelim" demesinin üzerinden çok geçmedi. Gerçi Özal'ın %10 barajını kaldırma yolundaki sözleri, işçi sendikalarına karşı her zaman kullanılan bir tehdit unsuruydu ama, varlığını siyasi iktidara yamanarak koruyan "devlet sendikacılığı yapmayı, gerçek anlamda bir sınıf örgütü olmaya tercih edenler telaşlanmakta gecikmedi. Şevket Yılmaz "%10 barajının kaldırılması kaos ortamı yaratır, şimdilik kalsın" derken Hak-İş Genel Başkanı Necati Çelik "Baraj kalsın ama oranı biraz aşağı indirin" diyerek Şevket Yılmaz'dan ne kadar da "farklı" olduğunu ortaya koyuyordu. Şevket Yılmaz'ın telaşına sosyal demokrat (!) sendikacılar da katılmakta gecikmedi.

Bu tartışmalar tam da ILO toplantısının öncesine denk düşüyordu. Şevket Yılmaz, Özal'a ve işverenlere "sadakatini" ifade etmekle de kalmadı. Türk-İş'in bağlı olduğu ICFTU'ya (Hür İşçi SendikalarıKonfederasyonu) gönderdiği gizli mesajda "%10 barajının kaldırılması ve Kamu Çalışanlarının Sendikalaşma hakkı konularının ILO konferansında gündeme getirilmemesi, Türkiye'nin bu konularda zorlanmaması"nı rica etti.

Geçmiş yıllardaki ILO toplantılarında; Sendikal sorunların, işçi hak ve özgürlükleri üzerindeki yasaklamaların tartışılması, de taylica ele alınıp Türk Hükümeti üzerinde uluslararası bir baskı kurulması yönünde çaba göstermeyen, ILO'ya yeterli bilgi vermeyen, hazırlanması gereken raporları bile iletmeyen ve konferansa işveren-hükümet temsilcileriyle yapılan "toplumsal uzlaşma" ortaklığıyla giden Türk-İş ve Şevket Yılmaz bu kez daha "doğrudan", daha "etkili" bir tavır aldı. İşveren ve hükümet kesimlerinin sessiz ortağı olmaktan çıkıp, gerçekte kimin çıkarlarını savunduğunu, kimin sendikası olduğunu açıkça ifade etti. Ve ILO konferansına işveren-hükümet ittifakının üçüncü bir ayağı, devlet sendikacılığının bir temsilcisi olarak gitti.

Bu, sadece Şevket Yılmaz'ın ve temsil ettiği anlayışın (sarı-uzlaşmacı-devlet sendikacılığı anlayışının) işçi sınıfına ihanetinin yeni bir örneği değil. Bu, Türkiye'de sendikal yapıların ne durumda olduğunu, sendika yönetimlerinin (gerçekten iyi niyetle çalışanlar bu ifadenin dışındadır) işçi sınıfının önüne çizdiği yolun hangi duvara çarpacağını gösteren çarpıcı bir örnek.

ŞEVKET YILMAZ VE TÜRK-İŞ YÖNETİCİLERİNİN, SİYASİ İKTİDARDAN GELEN HER TEHDİT KARŞISINDA KORKUYLA TİTREYİP TELAŞA KAPILMASININ NEDENİ, GÜCÜNÜ İŞÇİLERDEN DEĞİL SİYASİ İKTİDARDAN ALIYOR OLMASIDIR.

Şevket Yılmaz ve Türk-İş yöneticileri Özal'dan gelen tehdit karşısında işverenlerden fazla telaşlanmışlar, işverenlerin "baraj yüksel-tilmelidir" yollu açıklamalarını "baraj şimdilik kalsın, kaos olur" açıklamalarıyla desteklemişlerdir. Yaşanan bu telaşın nedeni, Türk-İş yöneticilerinin varlıklarını siyasi iktidara borçlu olmalarıdır. Çünkü Şevket Yılmaz ve şurekası işçilere rağmen ve gerek hükümet, gerekse işverenlerin desteği ile koltuklarında oturmaktadırlar. Bu yüzden Şevket Yılmaz, Bursa Mitinginde binlerce işçinin "Şevket istifa" "Türk-İş istifa" sloganına karşı çözümü işveren ve hükümet temsilcileriyle yaptığı toplantılarla, onlarla girdiği diyalogda aramaktadır.

Şevket Yılmaz ve anlayışının işlevi; sermayenin ve siyasi iktidarlarının işçi sınıfı üzerindeki politikalarının uygulama aracı olmaktır. Bu yüzden toplu sözleşme masalarında kaç bin işçinin işten çıkarılacağının pazarlığı yapılmakta, 1 Mayıs salonlara hapsedilmekte, toplu sözleşmeler masabaşı pazarlıklarıyla bitirilmekte, bu yüzden işçiler "sağduyulu" olmaya davet edilmekte, bu yüzden ICFTU'ya gizli mesajlar çekilmekte...

İşçi sınıfının mücadelesinin dalgakıranı olma işlevini yüklenen Şevket Yılmaz ve anlayışının çizdiği yolun sonunda yine sömürü düzenin duvarları var. İşte ILO Konferansı öncesi yaşananlar bu bütünlüğün içinde değerlendirildiğinde anlamı daha açık ortaya çıkıyor. Ancak Şevket Yılmaz'ın tüm çabalarına karşın Türkiye bu yıl da ILO'nun gündeminde.

TÜRKİYE, BU YIL İMZALANIP İHLAL EDİLEN 98 VE 111 SAYILI SÖZLEŞMELERLE, İMZALANMAYAN 87 SAYILI SÖZLEŞMEYLE VE DİSK KONUSUYLA GÜNDEMDE

İmren Aykut her ne kadar "ILO istişari bir kuruluş, yaptırım gücü yok" dese de, ILO'nun Türkiye'yi gündeme alması işçi-işveren ve hükümet temsilcilerini tedirgin ediyor.

ILO 78.si bu yıl yapılan konferansında Türkiye'yi 98 (yüzde 10 barajının kaldırılması, hükümetin toplu sözleşmelere müdahalesi, grev erteleme yetkisi, kamu çalışanlarının sendikalaşma hakkı) sayılı ve 111 (iş ve meslekte ayrımcılık, 1402'liklerin durumu) sayılı sözleşmelerle tartışılacak. Ayrıca DİSK'in açılması konusu da ağırlıkta. (DİSK davasının sürüncemede bırakılması bu tartışmaların rahatça geçiştirilebilmesi için hükümet ILO toplantısına olumsuz sonuçlanan bir DİSK gündemiyle gitmek istemiyor. Bu yüzden DİSK hakkında verilecek karar ILO Konferansı'nın sonuna bırakılıyor.)

Gerek işveren gerekse hükümet temsilcileri uluslararası organları oyalamanın çok da kolay olmadığını bildiklerinden her yıl olduğu gibi bu yıl da konferansın geçiştirilmesi için çabaladılar. "Mesele-lerimizin bütün ülkeler önünde tartışılması milli onurumuzu zedeliyor" gerekçesiyle "kol kırılır yen içinde kalır" diyen işverenler ve hükümet bu yılın ILO Konferansı'na ateşli bir ortakla, Türk-İş'le kolkola gidiyorlar. Bu yıl da değişen bir şey olmayacak. Kutsal ittifakın yoğun çabalarıyla hükümet ve işverenler bir kez daha yakayı kurtaracaklar. ILO Konferansı'nın nasıl yaşanacağını kestirmek zor değil. Ancak bunu değişmez bir gerçek olarak görmek karamsarlık olur ve böyle bir düşünüş Şevket Yılmaz gibilerinin ekmeğine yağ sürer. ILO gibi uluslararası kuruluşları birer baskı aracı olarak işlevlendirebilmek önemli. Ancak bunun yolu öncelikle kendi ülkemizde verdiğimiz mücadeleyi yükseltmekten ve yaşananların teşhirini, Şevket Yılmaz gibilerinin kilitli ağızlarına mahkum etmeden vereceğimiz mücadeleyle yapabilmektir.Bunu yapmazsak, Ş. Yılmaz ve temsil ettiği anlayış ihanetlerine yeni ihanetler ekleyecek, Özal da bunun rahatlığıyla tehditler savurabilecektir.

İşverenler ve hükümet bu yılın ILO Konferansı'na ateşli bir ortakla, Türk-İş'le kolkola gidiyorlar. Bu yıl da değişen bir şey olmayacak. Aynı mutlu tablo Asgari Ücret Tespit Komisyonu için de geçerli.

İşçiler Türk-İş çıkmazında

(Baştarafı 1. sayfada)

İktidarla uzlaşabilmek için kapılarda beklemek, Başbakandan yardım istemek ve hatta kamu işverenlerini "iş barışını bozuyorlar" diye feryat figan şikayet etmek, iktidarın gene]deki ekonomi politikalarına uygun toplusözleşme politikalarını değiştirmeyecektir. Bu ise işçilerin istemediği ve sendika yönetimlerinin yüzkarası bir sözleşme olacaktır.

Yemek yememe, servise binmeme, oturma eylemi yapma, vizite eylemleri düzenleme çalışmalarıyla dikkatleri üzerinden kaçırmaya çalışan yöneticiler, olumsuz sonuçların sorumlusu olmaktan kurtulamayacaklardır. "Grev hakkının olmaması", "YHK'da işçi temsilcilerinin azınlıkta kaldığı" türündeki savunmalar ise işçilerin yöneticilerini protesto etmelerini durdurmayacaktır.

Tekel işyerleri, şeker fabrikaları, demiryolları, tersaneler ve metal madenciliği işyerlerinde çalışan işçilerin sözleşmeleri GREV uygulamasının ardından gelebilecektir. Kaçınılmaz olarak gidilecek grev Türk-İş ve sendika yönetimlerini ürkütmektedir. Nöbet çizelgeleriyle işçileri kontrollerinde tutamayacağı, sonuçların hesabının işçiler tarafından öncelikle kendilerine çıkarılacağını bilmektedirler. Bu nedenle siyasi iktidardan isteklerinde sertleşme tavrı gösteriyorlar. Ama ne var ki iktidar bu sertleşmeyi tehditlerle eski gizli pazarlıkları açıklamakla karşılayınca da işçilerle yüzyüze kalmaktadırlar.

Bir yanıyla işçilerin tepkisinden kendisini kurtaracak olan, diğer yanıyla iktidarla arasını açmayan bir yol arayan sendikacılar için çıkış yolu grev olmaktadır. Grevler, siyasi iktidar tarafından işçilerin teslim alınabileceği , işyerlerinin daraltılıp kapatılabileceği, özelleştirmeler için bir ortam olarak da görülmektedir. Ancak böyle bir ortamın sınıfsal temelde bir mücadelenin olmaması ile yaratılabileceği, bunun için çıkmış çıkarılabilecek tüm yasa tüzük ve kararnamelerle böyle bir ortamın yaratılabileceği düşünülse bile grevlerin savaş okulu olmaya devam edeceği gerçeğini kimsenin değiştiremeyeceği de açıktır. Bu nedenle sonuç Türk-İş ve sendikalarının yöneticileri için hiç de iç açıcı olmayacaktır.

ÖZAL ZONGULDAK'TA DÜŞTÜĞÜ HATAYA DÜŞMEYECEĞİNİ AÇIKLIYOR

Yükselen işçi eylemleri işten atılmalarla başlayan tartışmalar Özal'ı açıklamaya zorladı. Özal bu sözleşmelerde " Zonguldak'ta düşülen hataya düşmeyeceğini, düşülmemesi gerektiğini" söylüyor.

1980'le başlatılan ekonomik politikalar gereği iktidar devletin elindeki tüm hizmet ve değer ü[...] ten kuruluş ve kurumlardan kurt[...] maya çalışıyor. Toplu sözleşme [...] dönemi bu politikaların uygul[...] ması için gerekli ortamı yaratm[...] tadır. İşçilerin taleplerini kabul [...] meyerek grevlere zorlama ve u[...] grevler sonrası onları istediği [...] retlerle teslim alma, ekonomik g[...] mediği işyerlerini kapatma, küçü[...] me ve özelleştirmeye uygun h[...] getirme politikası izlemekte[...] Zonguldak Maden işçilerinin [...] halkın bütünleşen mücadelesi [...] uygulama olanağı bulamayan i[...] dar, bu kez bu fırsatı kaçırmak[...] temediğini TÖ'nün ağzından a[...] lamaktadır.

TÜRK-İŞ VE SENDİKA YÖNETİMLERİNE GÜVEN DUYULMUYOR

12 Eylül'ün sendikalarının yö[...] timlerine güven duymayan işç[...] sorunların çözümünü kendi gü[...] rinde arıyor. Vizite eylemler[...] caddeleri, yemek boykotlarıyla [...] yerlerinin önünü, pasif direnişl[...] tezgahların başlarını dolduru[...] lar. Uyuşmazlıklara gelene k[...] TİS'le ilgili bilgi verilmeyen işç[...] bir yanıyla kamu işverenini d[...] yanıyla sendika yönetimini pro[...] to ediyor. "Bahar Eylemleri"n[...] kez daha nitelleşmiş biçimde y[...] maya başlayan işçilerde tedi[...] olan yönetimler eylemlerin ön[...] liğini kapmaya çalışıyorlar. İş[...] rin aldıkları ücretlerin komi[...] üzerine açıklamalar yaparak [...] kanlık kapılarında dolanıyorlar[...]

İşçilerin haklı talebi olan iyi [...] ret ve sosyal hak temelinde gel[...] eylemlerde siyasallaşma Özal'[...] nırlanmakta, sendika yönetim[...] de yaptıkları açıklamalarla bu [...] rı kalınlaştırmaktadırlar. Oysa [...] ücret ve sosyal hakkın alın[...] için mücadelinin Türkiye'nin [...] ne takıldığı ABD politikal[...] karşı ve demokrasi mücadelesi [...] rak sürdürülmesi gerekmekt[...] İşçilerin bu bilinçle yoğrulmas[...] rekmektedir. Aksi, iktidarın [...] landığı grevlerin istenilen ek[...] mik hakları kazandıramadığı [...] bugün yoğun yaşanan işten at[...] lara yeni on binler katacaktır. [...] ğaldır ki ilk işten atılanlar iş[...] derleri olacaktır. İşverenin [...] sendika yönetimlerinin rahats[...] duğu önderlerin atılmasında iş[...] ği bugün nasıl yaşanıyorsa yin[...] şanacaktır.

İŞÇİLER SÖZLEŞMELERİ[...] YÜRÜTÜLMESİNE MÜDAHALE ETMELİ NİH[...] KARARLARI KENDİLERİ VERMELİDİRLER

Bütün bu olumsuzlukların [...] sinden gelebilecek olan doğald[...] işçi sınıfının kendisidir. G[...] YHK'dan çıkacak sonuçlara ve [...] rekse grev içindeki görüşmeler [...] çiler örgütlü bir şekilde müda[...] etmelidirler. Sözleşmelerde ye[...] mayan ve işçilerin işten atılma[...] nı engelleyecek maddeleri ye[...] tirmelidirler. İşten çıkarma disi[...] kurulunun yetkisine ve oybirli[...] bağlanmalıdır. Disiplin kurulu [...] hak ve yetkilere sahip olunan [...] kurul olarak kabul ettirilmel[...] Ücret ve sosyal haklarda yeni [...] değerlendirme tespit yapılmal[...] de taviz verilmeksizin savunul[...] lıdır. Grevi kendisiyle işyeriyle [...] nırlandırmayan, en geniş kitlel[...] talepleriyle birleştiren ortak dir[...] şe dönüştürülmelidir. 12 Eylü[...] başlayan, Ortadoğu savaşıyla [...] landırılan, emperyalist politik[...] ve bağımlılığı işçilerde bilince [...] karılmalıdır.

Bütün bunlar için öncelikle a[...] ması gereken adım her iş yeri[...] yaratılacak ve grevin yürütümü [...] üstlenecek işyeri örgütlenmel[...] yaratılması olmalıdır. Açık ve [...] bilinmesi gereken şudur, Bu a[...] 1991 yılı sendikal hareketin b[...] yılı olacaktır. Bu akışı durdurm[...] yukarıda belirtileni yapmak[...] geçmektedir.

SİNAN KILIÇ
1961 - ......
Trafik kazasında kaybettiğimiz Devrimci arkadaşımızı saygıyla anıyoruz.
Sincan Belediyesi Çalışanları adına
İŞÇİ KOMİTESİ

Asgari Ücret Tespit Komisyonu Toplandı:

Yine sefalet düzeyinde olacak!

(İşçilerin Sesi - ANKARA)

Asgari Ücret Tespit Komisyonu Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı İmren Aykut'un çağrısıyla bir araya geldi. Aykut çağrısında; "İş yasamızda, asgari ücretin en geç iki yılda bir belirleneceği öngörülmesine rağmen, son yıllarda olduğu gibi bu yılda, son tespitten bu yana sadece on ay gibi bir süre geçmiş bulunmasına rağmen asgari ücretin yeniden belirlenmesi amacıyla Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nu toplantıya çağırmayı uygun buldum" şeklindeki görüşlerine yer verdi. 14 Mayıs'ta yapılan bu çağrının ardından Asgari Ücret Tespit Komisyonu sanayi kesimi için birinci toplantısını 24 Mayıs'ta gerçekleştirdi. Tespit Komisyonu'nun ikinci toplantısı 10 Haziran'da yapılacak . Tarım kesimi Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun ilk toplantısı ise, 28 Mayıs'ta yapıldı. İş Kanunu'nda Komisyon'un oluşumu tarif edilirken "en çok üyesi bulunan işçi sendikası" ibaresine yer verilmiş olmasıyla komisyonda işçiler adına bir tek TÜRK-İŞ temsilcilerinin katılmaları sağlanıyor. Komisyon'un diğer üyelerini TİSK ve Hükümet oluşturuyor. TİSK ve Hükümetin asgari ücretin 750.000 TL. ay-brüt düzeyini aşamayacağı eğiliminde olduğu belirtilirken TÜRK-İŞ "1.000.000.TL."diyor. Diğer taraftan TÜRK-İŞ ve TİSK asgari ücrete vergi muafiyetinin uygulamasında birleşiyorlar.

Bununla birlikte hükümet ve TİSK'in birleştiği nokta ise; "asgari ücrette aile esasının alınamayacağı, işçinin tek başına hesap edilmesi gerektiği", "asgari ücretin, çalışan nüfusun çok az bir bölümünü ilgilendirdiği", "asgari ücretin yüksek belirlenmesinin ücretler genel düzeyini sarsacağı" ve "toplu sözleşme düzenini bozacağı" şeklinde oluşuyor.

ASGARİ ÜCRET ÜLKE GENELİNDE TÜM ÇALIŞANLARIN TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİDİR.

Oysa asgari ücret, herkesin bildiği gibi, ülkemiz çalışanları açısından en az 10 milyon kişiyi direk ilgilendiriyor. Ayrıca asgari ücret çalışan her işçinin bakmakla yükümlü olduğu aile bireyleri ve asgari geçim standartı içinde büyük bir önem taşıyor. Bununla birlikte asgari ücret; ülke genelinde yapılan bir toplu iş sözleşmesi kapsamındadır. Bu durum ise, toplu sözleşme masalarında ücretler genel düzeyinin biraz daha yükselmesine yol açabileceği gibi, diğer çalışan nüfusun ücret tespitine de dolaylı bir etkiyle yansıyacaktır. Sonuçta; bütün üretim sektöründe çalışan nüfus açısından, asgari ücret tespiti büyük bir önem kazanıyor.

Hükümet ve işveren tarafları bütün bunları gördüğü için asgari ücretin, "sefalet ücreti" düzeyinde tutulmasına özen göstererek, toplu sözleşme masalarındaki genel ücret düzeyini de, asgari ücret düzeyine çekmeye çalışmaktadır. Bu sonucun açığa çıkardığı gerçeklik ise, sınıfın hak alma mücadelesine, TİS görüşmelerine dayalı gibi gözükse de gerçekte açıkta ve cepheden bir saldırıdır.

Asgari ücrete vergi muafiyeti ise, işverenlerin, yıllarca tekrarlayıp durduğu ve son olarak TÜRK-İŞ'in de katıldığı bir noktada. İşverenler "bu para benim kasamdan çıkmasın" diyor. Yine işveren tarafı, bununla birlikte asgari ücretin yüksek bir düzeyde oluşmasını da mümkün görmüyor. Ve buna olanak tanımayacağını da açıktan itiraf ediyor.

ASGARİ ÜCRET TESPİT KOMİSYONU'NUN SONUCU:

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun sonucunu bugünden söyleyelim. Komisyon daha önceleri de defalarca tekrarlandığı üzere birkaç oturumun arkasında, basında yer alacak kimi açıklamalar ve TÜRK-İŞ'in "muhalif" oyu ve ah-vah'larıyla TÜRK-İŞ'in "muhalif" basın açıklamalarının arkasından, Hükümet ve işveren temsilcilerinin ittifakıyla, asgari ücret her zaman olduğu gibi bu defa da sefalet düzeyinde oluşturacak. TÜRK-İŞ bu yıl da asgari ücret tespitinde sessiz muhalif rolünü oynayacak. Oysa; asgari ücret görüşmelerine işyerlerinde müdahale etmek bütün çalışanların önünde duruyor. Bugün için bütün çalışanlar: Tarım, Sanayi, Hizmet Sektörü, İşçi ve Memur demeden asgari ücret tespitiyle ilgili olarak açıktan tavır belirlemek durumundadır. Asgari ücret ülke düzeyinde işverenler ve devletle-çalışanlar arasındaki bir toplu-sözleşmedir. Bu toplu sözleşmeye ekonomik demokratik haklar düzeyinde sahip çıkarak, belirlenecek sefalet ücret karşısında her düzeyde bir hesaplaşmaya girmek kaçınılmaz bir görevdir.

Tifdruk'da Grev Başladı

29 Nisan 1991 günü Basın-İş'e bağlı TİFDRUK Matbaası'nda grev kararı alındı ve 5 Haziran 1991 günü TİFDRUK, ilk grevine başladı.

31 Mayıs 1991'de ise Topkapı'da TİFDRUK işyerinde çalışan işçiler, komite kararıyla, grevdeki Şişe Cam işçilerini ziyaret ettiler.Sayıları 60-70 kadar olan TİFDRUK işçileri 1 Km. kadar yürüdükten sonra Şişe Cam önüne gelince grevci işçileri alkışlamaya başladılar. Daha önceden hazırladıkları kumanyaları ve öğlen yemeğinde kendilerine verilen yoğurtları grevci işçilere vererek, dayanışmalarının devam edeceğini söylediler.

Grevin başladığı ilk gün, işyerinin önünde grev kararının okunmasından sonra TİFDRUK işçileri 1 Km. kadar "Çankaya'nın Şişmanı İşçi Düşmanı", "İşçiler Birleşin" vb. sloganları atarak coşkulu bir yürüyüş yaptılar.

7 Ocak'tan bu yana işverenle yapılan toplu sözleşme görüşmelerinden sonuç alamayan TİFDRUK Matbaası işçilerinin taleplerini, Sendika Genel Başkanı Ali Ekber Güvenç şöyle sıraladı;

1- % 300 oranındaki ücret talebimiz işveren tarafından kabul edilmedi. Önerilen rakam % 120 idi. Aradaki %170'lik ücret farkı uzlaşma zeminini ortadan kaldırdı.

2- İşçilerin 4 kalemde topladıkları sosyal haklara ilişkin talepleri (giyim,izin,yakacak, bayram) işverenin çok güdük bir artış önermesi sonucunda çıkmaza girdi. Daha önceki sözleşmeye göre sosyal haklar kapsamında işçilerin eline geçen, yıllık toplam brüt 1 milyon 200 bin liraya karşılık 4 milyon lira önerildi. İşçilerin istediği miktarsa ilk yıl için 9 milyon, 2. yıl için 12 milyon TL idi.

Ayrıca işçilerin en çok üzerine durduğu, olmazsa olmaz gözüyle baktığı, idari personel ve çalışan işçiler arasındaki ücret eşitsizliğinin ortadan kaldırılması talebi uyuşmazlık konularından biri.

Eski sözleşmeye göre TİFDRUK Matbaası'nın 85 kişilik idari personel için ödediği 1 aylık toplam ücret 550 milyondur.Buna karşılık 260 işçinin aldığı 1 aylık toplam ücret 500 milyondur. İdari kadroyla, çalışan personel arasındaki ücret eşitsizliği ve idari personelin çok fazla oluşu (Her 25 işçiye 1 müdür düşüyor) işçiyi greve iten en önemli nedenlerden biri.

Öte yandan, 32 yıllık geçmişiyle Balkanlar'ın en büyük matbaası olan TİFDRUK Matbaası tarihindeki bu ilk greve başlamadan önce; işveren bizzat üretimi 15 gün önceden durdurdu. 22 yıllık işçi Ahmet Samancı kendi deyimiyle bu durumu çok güzel anlatıyor. "Bizi işveren greve itti." İşverenin üretimi 15 gün önceden durdurması kısa süreli bir grevin onun için ekonomik bir kayıp olmayacağının göstergesi olarak değerlendirilebilir.

…v yasağı kapsamındaki PETKİM işçileri, toplu sözleşmelerinin YHK'ya devredildiği günlerde, …zleşmeyi YHK değil PETKİM işçisi belirleyecek" diyordu. Sonuçta YHK'dan çıkan sözleşme işçi… yeni kayıplar getirdi. Son günlerde yaşanan sürgünler ise işçilere yönelik yeni saldırıların ha…cisi..Bu saldırılara karşı mücadele, tüm PETKİM işçilerinin ortak sorumluluğudur.

Petrol-İş, Türk-İş'in Koltuk Değneği

Ötedenberi Türk-İş'in içinde "sol kanat sendikacılık" yaptığı, Türk-İş yönetimini sınıfsal tavır almaya zorladığı rivayet edilen Petrol-İş, şimdilerde bu "zorlayıcılığından"da vazgeçmiş görünüyor. Zonguldak Maden grevi sırasında Türk-İş yönetimiyle açıktan bir ittifak sergileyen Petrol-İş, Genel Maden-İş Sendikasının demokrasi mücadelesinde yalnız bırakılmasını sağlayan sendikalardan biri olmakla kalmadı, Hava-İş grevi sırasında da aynı duyarsızlığı gösterdi.

Bugün ülkemizde, toplu sözleşme masalarına salt ücret pazarlığı için oturmak, pek çok yanlışı da beraberinde getiriyor. Son dönemdeki işten atmalar, sürgünler ve çeşitli baskı uygulamaları, bu yalnışlığı açıkça göstermekte. Sendikal mücadelenin, sadece işverenlerden daha fazla ücret koparma mücadelesi olmadığı, ekonomik kazanımlar için atılan her adımın demokrasi mücadelesiyle bütünleşmesinin zorunlu olduğu ülkemizde; sendikalar, yüzde bilmem kaçlık ücret artışı için çabalamakla hiçbir yere varamazlar. Başta sözleşmelere konacak idari maddeler olmak üzere, çeşitli araçlarla, en geniş işçi kesiminin iradesini yansıtan, demokratik mücadele programına sahip olmayan sendikalar, hakim sınıfların politikalarına hizmet etmekten öteye geçemezler.

Bugüne dek, demokrasi mücadelesi verdiğini söyleyen Petrol-İş, son aylarda 250 binlere varan işten çıkarmalar karşısında herhangi bir tavır geliştirmediği gibi, kendi üyesi olan 7 bin insanın sokağa atılmasına da seyirci kaldı. Tüm işçi sınıfına ve özellikle de kamu işçilerine yönelik olarak uygulanan özelleştirme-kapatma-işsiz bırakma politikaları karşısında, Türk-İş, deklere ettiği pasif eylem biçimleriyle işçi sınıfının öfkesini ve örgütlü davranma eğilimlerini törpülemeye çabalarken, Petrol-İş ,bu politikaları destekleyen ve uygulayan bir sendikal yapı olarak Türk-İş'in koltuk değnekliğini yapmakta...

PETKİM SÖZLEŞMESİ BAĞITLANDI

Petkim'e bağlı Aliağa (ALPET) ve Yarımca (YARPET) işçileri için yürütülen toplusözleşmelerin uyuşmazlıkla sonuçlanmasının ardından, bu işyerlerinde grev yasağı olmasından dolayı YHK'ya devredilen sözleşme, 24 Mayıs tarihinde bağıtlandı. Sözleşmenin YHK'ya devredilmesinden önce, Petrol-İş yöneticilerinin, "gerekirse şalterler inecek" biçimindeki çeşitli iddalarına rağmen, Petkim işçisinin hazırladığı sözleşme taslağını bir yana iterek, Genel Merkez'in hazırlamış olduğu taslakla masaya oturuldu. YHK sürecinde, "Sözleşmeyi YHK değil Petkim işçisi belirleyecek" diyen işçiler; açlık grevleri, üretimi yavaşlatma ve işyerini terketmeme türündeki eylemlerini sürdürürken, Petrol-İş yöneticileri, bu eylemleri törpüleme yoluna gittiler. Grev yasağı kapsamında olan Petkim işçileri, sözleşme sürecini aynı zamanda grev hakkının geri alınması yolunda bir mücadele olarak algılarken, sendika buna uygun politikalar geliştirmedi. Sonuçta YHK'da bağıtlanan sözleşme, Petkim işçisine yeni kayıplar getirdi. Ücret düzeyinde bile değerlendirildiğinde, geçmiş yıllara göre çok daha geri bir nitelik taşıyan sözleşme, Petkim işçisinin, demokrasi mücadelesinde kendi gücünü yeterince ortaya koyamadığının bir göstergesi olurken, Petrol-İş'in de iddialarını çürüten bir sözleşme oldu. Petkim işçisi, oluşturduğu toplu iş sözleşmesi komitelerinin sendika tarafından neden işlevsizleştirildiğinin ve hazırlanan taslağın neden değiştirildiğinin yanıtını sendikasından almak istiyorken, Aliağa'da 7, Yarımca'da da 9 işçisinin sürgüne gönderilmesi gündeme geldi. İşveren, Alpet ve Yarpet'teki öncü konumundaki işçileri Çanakkale'ye sürerek, buralardaki işçi örgütlülüğüne darbe vurmak amacında. Şu sıra, açlık grevine başlayarak, sürgüne gönderilmeyi reddeden bu işçilere, Petkim işçilerinin tümü sahip çıkmalı, sendikayı da bu doğrultuda zorlamalıdır. Yaşanan tüm olaylardan gerekli dersler çıkarılmalı, kalıcı ve işlevli işyeri komiteleri kurulmalı ve Petkim işçisi ülkemizdeki demokrasi mücadelesinde alması gereken yeri doldurmalıdır.

PETROL-İŞ'İN EYLEM KARARLARI

600 bin kamu işçisinin toplu sözleşmelerinin siyasi iktidar tarafından tıkandırıldığı bu dönemde, 25 bin kamu işçisi için yetkili olan Petrol-İş, uyuşmazlığı protesto için bir dizi eylem kararı aldı. Batman'da 4500, İzmir'de 122, Kocaeli'de 2300, İstanbul'da da 100 işçiyi kapsayan bu kararlar doğrultusunda, 6-7 Haziran günlerinde servise binmeme eylemleri gerçekleştirildi. Türk-İş Genel Merkezi'nin pasifize edici-uzlaştırıcı politikalarının bir biçimi olan servis boykotu gibi eylem biçimlerinin uygulayıcısı rolünü üstlenen Petrol-İş, taşıdığı sorumluluğu hafife alıyor. Sınıf sendikacılığı yapmak (ya da yaptığını iddia etmek), anti-demokratik uygulamalara, politikalara karşı mücadele etmeyi gerektirir. Türk-İş içinde en dirençli, en aktif işçi potansiyeline sahip olan Petrol-İş, işçilerinin önünü tıkamamalı, tam tersine onların mücadelesine sahip çıkıp birlikte tavır almalıdır. Oysa Petrol-İş, siyasi iktidarın işçi sınıfına yönelik pervasız saldırılarını alabildiğine artırdığı böylesi bir dönemde, işçisinden koparak Türk-İş'e yaslanmayı tercih ediyor. Bu ise, ekonomik mücadelenin demokrasi mücadelesiyle içiçe geçtiği böylesi bir dönemde, sınıfsal mücadeleden kaçmaktır. İşçi sınıfı bu ayrımı görmeli ve oluşturacağı örgütlülüklerle sendikalarını zorlamalıdır.

…ürk Metal - İşveren Anlaşması:
…rdemir'de 2.000 İşçi Atılacak!
…0 İşçinin Atılmasıyla Başlayan İşten Çıkarma, 290 Kişiyle Sürdü.

…yaz eşya ve otomotiv sanayii…ası demir üreten ve kamuo…a yüksek verimlilik ve kar …yla tanınan Erdemir'de, önce …daha sonra 290 işçinin işine verildi. İşten atılanların sayısı 2000 kişiye ulaştırılmasının …andığı Erdemir'de işçiler ve …ri işten atılmalara karşı yürü…r düzenledi. Verimli ve mali… düşük, dolayısıyla kar oranı …ek bu işyerinde, işten çıkarma… gerekçesi "disiplinsizlik, bol …hat kullanma ve verimsiz ça…" olarak gösterildi. Oysa işten …aların altında 12 Eylül politi…ının yattığı gün gibi aşikardır.

…zal'ın Devlet Başkanlığı ile …ndırılan politikalarla, devletin …dan ve dolaylı etkin olduğu …uşların özel sektöre devri için …lıklar yapılmakta. Kar oranını …da yükseltmek ve sorunsuz …yeri olarak eldeki son hissele…llikle yabancı sermayeye dev…k 2000 işçinin işten çıkarıl…ı gerektiriyordu. Şimdi bu …ıyor.

…DİKASIZ, SÖZLEŞMESİZ …ERDEMİR

…yıl önce kurulan Erdemir'de, …ncesinde DİSK Maden-İş Sen…ı yetkiliydi. 12 Eylül, Erdemir …ni toplu sözleşme masasında …ladı ve tam on yıl 1977 sözleş…yle çalışmak zorunda kaldılar.

…33'te Sendikalar Yasası'nın ha…ması sonrasında, 4700 işçi …nsız Otomobil-İş Sendikasını …n etti. Ancak işverenin ve …ikle MESS'in TÜRK-METAL …ni ve açılan davalar, işçilerin …süre sözleşmesiz, ağır ekono… baskıların altında kalmasını …di. Sonuçta oynanan oyunlar …K-METAL'i yetkili sendika …k Erdemir'e sokarken 7 işçi …ri işten atıldı.

…ı süreçte açığa çıkan bir diğer …ısuzluk ise Otomobil-İş Sendi…ndan kaynaklandı. Otomobil-İş, …TAŞ grevini bitirebilmek için …S ile sürdürülen görüşmeler …asında Erdemir'i TÜRK-…AL'e teslim etti. Otomobil-İş …timinin Şubenin tümüyle hare…z kalmasına neden olan karar… devletin "işçilerin mağduriye… giderme" adı altında …ekleştirdiği teşmil uygulaması …slimiyetin parçaları oldu.

…ÜRK-METAL'e gitmeyen 1030 …yaşanan ağır ekonomik koşul …askılar sonrası 1987 sözleşme…en yararlanabilmek amacıyla …ndikaya katıldı.

…BEK'in İTİRAFI: "İŞVE…NLE BU KOŞULLARDA …AŞIYORUZ".

…Nisan 1991'de imzalanan söz…eden işçilerin hiç bilgisi olma…şçilere hiç bilgi verilmemesi… doğurduğu tepkiyi …rabilmek için sinema salonun…ir toplantı düzenlendi. Toplan… TÜRK-METAL Genel Başka… Mustafa ÖZBEK sözleşmeyle …bilgi aktarırken "işveren fazla …verirım , ancak işten de adam …m diyor; İşverenle bu koşullar…nlaşıyoruz" diyerek itirafta bu…yordu. İşçilerin ücret artışları… tepkisini kendince "işten …amamanız için buna razı olduk" …esine bastırmaya çalışmasının …da "işten atılmalar konusunda …dedik" itirafı yatmaktadır.

İşçilerin "TÜRK-METAL, işten atılacakların listesinin hazırlanmasında işverene yardımcı oldu" açıklamaları, 8 Mayıs'ta başlayan birer-ikişer atmalarla doğrulanıyor. Japon ve Amerikan sermayesine görücüye çıkarılıp yapılan fizibilite raporlarıyla Erdemir'in daha karlı olmasının yolunun işçi atmaktan geçtiği vurgulanınca, kitlesel işten çıkarmalar başladı.

Erdemir'de 320 işçinin atılmasıyla başlayan işten çıkartmalar, tüm Ereğli halkının da katıldığı canlı protestolarla karşılandı. Erdemir İşçisi yeni işten atmalara karşı daha etkin bir direniş örgütlemelidir.

TÜRK METAL VE ERDEMİR'İN PATRONLARININ ÖLÇÜSÜ: KIRBAŞLAR, ÇİFTBAŞLAR, DİKBAŞLAR... İLLE DE DİKBAŞLAR

İşte bu noktada Erdemir patronları bir ölçü tutturuyor. Bu ölçü TÜRK-METAL patronları için de değişmiyor. İşçilerin ifadelerine göre TÜRK-METAL şunu söylüyor.: Erdemir'de atılacaklar üç grupta toplanıyor: Kırbaşlar, çiftbaşlar ve dikbaşlar. **Kırbaşlar**, yıllarca emeği sömürülen ve şimdi bir posa gibi atılmak istenen, emekliliği yaklaşan işçiler. **Çiftbaşlar**, karı-koca çalışan işçiler. **Dikbaşlar**, işyerinde huzursuzluk yaratan ve işverene, sendikaya kafa tutan solcular.

Özellikle dikbaşlar konusunda TÜRK-METAL ve Erdemir patronları tam bir işbirliği içindeler. Erdemir'de gerici örgütlenmeyi kendine görev edinen Genel Müdür Yardımcısı Kerim Dervişoğlu uzun süredir rahatsızlık duyduğu gelişmelerin acısını da böylece çıkaracak. Çünkü solcu işçi önderleri, dürüst işçiler, 1990 Eylül'ünden bu yana Tüketim Kooperatifi seçimlerini kazanmışlar. Bu kadarla da kalmayıp Erdemir Vakfı'nın yönetimine de katılmışlar. Her iki seçimi kazanan ve işçilerin kararlılığının korkusunu taşıyanlar işçi listelerini devlet bakanının önüne kadar taşıdılar.

Başarılarının verdiği güvenle örgütlü bir şekilde TÜRK-METAL Şube kongresi için delege seçimine de katılan dikbaşlar, ilk yenilgiyi aldılar. Genel Müdür Yardımcısı Kerim Dervişoğlu'nun korkusunu, "Kooperatif, Vakıf, Sendika derken Erdemir'in yönetimini de isteyecek bunlar" sözleriyle belirttiği işçiler, ilk ciddi saldırıyı aldılar. Delege seçimi sandıkları Erdemir'in özel güvenlik kuvvetleri tarafından alınarak fabrikanın ücra köşesindeki yemekhaneye götürüldü. Burada açılan sandıkların içindeki oy pusulaları yakıldı.

İlan edilen sonuçlara göre, işçi önderleri kaybetmişti. Kazandığı ilan edilenlerin içinde aday bile olmayanlar vardı. Sendika delege seçimlerini fabrikanın özel güvenlik kuvvetleri ve işveren belirlemişti. Genel Müdür bütün bu çözümlemelerin mimarıydı. Ve işçilere saldırı yollarını 1978'lerde Türk Traktör'deki görevi sırasında öğrenip pekiştirmişti.

Devrimci-demokrat işçileri hedefleyen saldırı, işten atmalar biçiminde, devlet hisselerinin yabancı sermayeye peşkeş çekilmesi hazırlığında sürdürülüyor. Ayağa kalkan işçilere ve onlarla bütünleşen Ereğli halkına iktidarın yapabildiği açıklama koca bir yalan; "verimsizler". TÜRK-METAL, korku içinde Ereğli'ye gelmekten kaçarken, eylemlerin durdurulmasını istiyor.

VE KOMİTE

Bütün bunların karşısında ise işçiler, günlerce Ereğli sokaklarında yürüyüşler düzenleyip seslerini duyurmaya çalışarak, işten atılmalar karşısındaki tavrını somutladı. İşten atılmaların hemen arkasında 5 kişilik bir komite oluşturularak, Şube ile birlikte eylemlerin örgütlenmesi gündeme geldi.

Komitenin "bu işi Şube yönetimini de katarak yapmak gerekiyor. Şube yönetiminden bağımsız olmaz bu iş" şeklindeki yaklaşımı, komitenin handikapını oluşturdu. Şube yönetimindeki bakış açısı ise "bu iş Genel Merkez'den bağımsız olmaz" şeklindeydi.

Erdemir'de doğru bir önerme olarak açığa çıkan "şalterler insin" sözü, işçiler arasında sloganlaşırken, komite ve Şube arasındaki çelişkiyi aşamayarak, gerçeklik bulamadı.

İşyerinde işverenin estirdiği terör, giderek kendisini hissettirmeye başlayan polis baskısıyla birleştiğinde, geri çekilmenin ilk belirtileri de ortaya çıktı. Yürüyüşlere katılanların en önemli bölümünü çalışan işçilerin oluşturduğu dikkate alındığında, baskının yoğunlaştırıldığı yer daha iyi anlaşılıyor.

Bu koşullarda oluşan geri çekilmenin hemen arkasından 290 işçi daha atıldı. Bu sayı önümüzdeki günlerde daha da artacak.

Yüksek bir karlılığa sahip olan Erdemir'de işten çıkarmalarla hedeflenen; bu kuruluşun özelleştirilmesi, yabancı sermayeye devredilmesidir. Yabancılara sorunsuz, uysal bir işyeri devretmek, katmerli bir sömürü için uygun koşulları yaratmak hedefleniyor.

320 işçinin işten atıldığı noktadaki deneyimin birikim ve değerlendirmesiyle, devam edecek olan işten atmalara karşı daha etkin bir direniş örgütlenebilecektir.

Bu örgütlenmede işten atmalar ve özelleştirme politikaları karşısında, şöven bir eğilime girmeden, bağımsızlıkçı bir politikayla, anti-emperyalist bir tavır koymak gerekiyor. Bu tavrın, sınıfsal temelde bilince çıkarılıp, faşist TÜRK-METAL yöneticilerinden kurtulma ve devrimci bir sendikal yapıyı yaratma mücadelesiyle iç içe yürütülmesi kaçınılmaz bir görev haline geliyor.

Şalterleri de indirebilecek bir güce sahip olan Erdemir işçisi, tüm olumsuzluk ve saldırılar karşısında, Ereğli esnafını ve halkını da yanına alarak, bu direnişte işten atmalar ve özelleştirme politikaları karşısında somut ve örnek bir mücadele örgütleyebilecektir.

YİNE SENDİKA SEÇİMİ YİNE SARI SENDİKACILIK !

(İşçilerin Sesi/ADANA)

Bir süre önce AKSANTAŞ ve SÜMER işyerlerinde sendika seçimlerine gidildi. Muhalefetin bir oldu bittiye getirilerek devre dışı bırakıldığı seçimlerde, gerici-uzlaşmacı adaylar seçimleri kazandı.

Seçim öncesi gelişmelere bir göz attığımızda gelişmeler şöyle; Seçim çalışmalarına giren yönetim, tüzük gereği seçim kararı alındıktan sonraki üç gün boyunca seçim duyurusu yapmak zorundaydı.Fakat yönetim, işçilerin tüm itirazlarına rağmen oldu bittiye getirerek bir gün içinde bir kaç saatlik duyuru ile geçiştirdi.

Bir yandan muhalefet devre dışı bırakılırken, diğer yandan yönetim kendi çalışmasını alttan alta sürdürdü. İtiraz ve başvurular karşılıksız çıkınca, işçiler itiraz dilekçeleriyle birlikte savcılığa başvurdu. Ayrıca basın açıklaması yaptılar. Gelişmelerin ardından bir grup işçi, muhalefet adına, Ankara'daki sendika merkezine giderek gelişmeleri aktardı.

Sendika merkezi ise yönetimin usule uygun davrandığını belirterek, işçilerin itirazlarına duyarsız kaldı. Muhalefet, tüm girişimleri sonuçsuz kalınca böylesi anti-demokratik ortamda yapılacak seçimleri boykot kararı aldı. Muhalefetin boykot kararına rağmen, Teksif Merkezi'nin desteklediği Musa Uyan düzenbazlık ve tehditlerle seçimi kazandı.

Teksif seçimleri bir kez daha göstermiştir ki; sağlıklı sendikal mücadele ancak işçilerin kendi öz deneyimlerinden yararlanarak yarattıkları işyeri örgütlülükleri ile sağlanabilir. İşçilerin, sendika-işveren oyunlarını uyanık ve bilinçli tavırları ile aşacakları, her geçen günden ders alacakları muhakkaktır.

İşçilerin kendi özgüçlerinden ve kendi örgütlülüklerinden başka güvenecek hiçbirşeyi yoktur.

Kendi örgütlülüğümüzde, İşyeri Komite ve Konseylerinde birleşelim.

Geçmiş Bugününü Yaratıyor: KAVEL

Bu güne kadar işçi çıkarmalar işverenlerce çok yönlü amaçlarla gerçekleştirildi. Hem yaşadıkları ekonomik krizin faturasını işçilere çıkarma, hem onları örgütsüz bırakma, hem işçi önderlerini yoketme, ayıklama, hem de gelişen mücadelenin önüne bu tehdit ve baskılarla set çekme amaçlanıyordu. Amaçlar bu denli açıkken ve plan 250 bini bulan sayılarla hemen uygulamaya konurken işçiler cephesinde büyük bir sessizlik yaşandı. Tepkiler kafalarda saklı kaldı. İşçi kıyımını sözleşmelerde namusu kurtarmak uğruna pazarlık konusu yapan kimi sendika yönetimlerinin tavrı ve sınıfın doğru devrimci politikalarla buluşamamasının etkileriyle de beslenen bu sessizlik işverenleri daha da pervasızlaştırdı.

Kavel işçileri de diğer sınıf kardeşleri gibi bu süreci alabildiğine sıcak yaşadı. Sözleşmelerin hemen ardından başlayan ve bölgedeki diğer fabrikalarda da (Rabak, Tekfen- Philips gibi) yaşanan işten atılmalar Kavel işçilerini de yakından etkiledi.

Kavel işçilerinin "sıra bize ne zaman gelecek?" sorusu cevabını bulmakta gecikmedi. 30 Nisan'da 3kişinin işine son veren Kavel işvereni, karşılığında etkili bir cevap gelmemesinden de aldığı cesaretle 27 Mayıs günü 5 işçinin daha işine son verdi. 5 kişiyle de yetinmeyeceğini, sayının 30'a varacağını, marangozhane bölümünü kapatacağını da söylüyordu. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Genelde işten çıkarmalara karşı yaşanan sessizliğe, sendikaların insiyatifsizliğine (hatta işverenlerle girişikleri pazarlıklara) ve işverenlerin merkezi olarak giriştiği tüm saldırılara karşın Kavel işçileri sessiz kalmadı.İşverene ilk uyarı aynı gün 4 saat üretim durdurularak verildi. Sonrasındaysa süresiz olarak başlatılıp 3 gün süren direniş başlatıldı.3 gün boyunca fabrikada Kavel işçilerinin konuşma ve tartışmalarından öte ses duyulmadı.

(Gelişmelere Kavel işçilerinin mektubunda yer verildiği için biz bu yazıda bir daha değinmeyeceğiz. Bu yazıda, direnişin yaşanan süreçte taşıdığı anlamı vurgulamaya ve Kavel işçilerinin sunduğu deneyin temellerini açmaya çalışacağız.)

'63'ÜN RUHU YAŞATILIYOR

Evet. Kavel işçileri ülke genelinde yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen önemli bir deney sundular.

Kavel işçileri diğer fabrikalarda, diğer işçilerin yaşadığı bir olayla karşılaştılar. Ama bu kez farklı olan, işçilerin sürece müdahale edip, sonuç üzerinde etkili olmalarıydı. Herşeyden önemlisi bu mücadele Kavel işçilerinin örgütlü iradeleriyle gerçekleşti. Eksikleri ve yanlışlarıyla da olsa işçiler hep birlikte tartışıp, birlikte kararlar aldılar ve fire vermeden uyguladılar bu kararları. İşten atılanı atılmayanıyla sorunu birlikte sahiplenip, süreci birlikte soludular. Vardiya vardiya ve zaman zaman tüm işçilerin katılımıyla toplanan İşyeri Meclisi'nin tartışmaları ışığında komitenin aldığı kararlar yüzde yüz katılımla gerçekleştirildi. Kavel işçileri işyeri örgütlerini geçici örgütlenmeler olarak görmeyip bunlara süreklilik kazandırdığından (toplusözleşme veya grev dönemlerinde komite kurup, sonunda dağıtma yanlışlığına düşmediler) yaşanan gelişmeye anında müdahale etme şansına da sahiptiler. İşten çıkarmaların duyurulduğu 27 Mayıs günü hemen karar alınıp, üretimin durdurulması bunun göstergesi oldu.

Gelişmeler, alınan kararlar sendikaya da iletildiğinde " Sizin önünüze geçemeyiz. Kendinize dikkat edin" sözlerine karşı insiyatif başından sonuna Kavel işçisindeydi. Kararların alınmasını ve alınacak tavrı işyerinden başlatıp, sendikalarını da doğru tavır almaya zorlayarak,"ne yapalım sendika bir iş yapmıyor ki biz ne yapalım" mantığını da geçersiz kıldılar.

Kavel işçileri işten çıkarmalara karşı şalter indirerek ve geri adım atmayarak, bu saldırıya karşı verilecek en etkili cevabın üretimden gelen gücün kullanılmasıyla verilebileceğini de kanıtladı.

En önemlisi "Bu ateşi tüm sınıf kardeşlerimiz için yaktık" diyerek, işverenin sınıf çıkarları doğrultusundaki saldırısına sınıf tavrıyla cevap vermeleri oldu. Eğer böyle düşünülmeyip "tazminatları alalım yeter, elimizdeki ekmekten de olmayalım" denseydi Kavel'de işçi kıyımı devam ediyor olacaktı.

İşçi çıkarmaya bu mantıkla bakıldığından direniş, yeterli olmamakla birlikte çevre fabrikalardan işyerlerinden sınıf kardeşleriyle, istinye halkı ve esnafıyla, ailelerle birlikte omuzlanmaya çalışıldı. Bu süre içinde Kavel işçileri tezgah başlarını, yemekhaneyi, oturdukları kahveyi tartışma yerlerine dönüştürdüler. Olanları ve olabilecekleri değerlendirip, kendilerini gelişmelere hazırladılar.

Sonuç; 5 kişinin işe geri alınmaması eksikliğiyle birlikte Kavel işçilerinin kazanımı oldu. İşveren geri adım atarak, hazırladığı işten atılacaklar listesini iptal etti. Tehditler savurup, işçi çıkartırken unuttuğu bir gerçek hatırlatılmıştı işverene: Kavel İşçisi. Ve bu gerçek kararlı bir birliktelik ve örgütlü bir mücadeleyle işverene kabul ettirildi.

Şimdi yapılması gereken Kavel işçilerinin sunduğu bu deneyin sonuçlarını iyi değerlendirmek ve işten atılanların işe geri aldırılmasını gelenekleştirip Kavel direnişini bir adım ileriye götürmek olmalı.

KAVEL İŞÇİSİNDEN MEKTUP

Günlerden 27 Mayıs. Saat 15.00. Atölyede ülkemizi, geleceğimizi değerlendirip, yüzbinlerce işçinin işten atıldığı ve buna sessiz kalındığı gibi sendikaların işçileri patronlara peşkeş çektiğini, mücadeleyi dizginlemeye, düzene uydurmaya çalıştığını konuşuyorduk. Son bir aydır Kavel işvereninin, işten çıkartma tehditleri ve 3 arkadaşımızın Nisan ayında işten çıkartılması bu tür sohbetlerin sıklaşma nedeni. Sohbetimiz bir arkadaşımızın gelip kendisi de dahil 5 kişinin işten çıkartıldığını, üstelik çıkış kağıtlarının imzalatıldığını söylemesiyle kesildi. Hava iyice gerginleşti. Saat 16.00'da yemekhanede toplanan iki vardiya işçilerinden üretimi durdurma kararı çıktı. Ya sessiz kalacaktık ya da ateşi yakacaktık.Karar sendikaya da iletildi. Alacağımız karara saygı duyacaklarını söylediler. O gün 3 saat üretimi durdurarak tepkimizi dile getirdik.Ertesi gün yapılacaklara ilişkin işyeri komitesi toplandı, o gün işçilerle yapılan toplantıların sonuçları üzerine tartışıldı. Ve karar alındı: Toplu vizite ve süresiz üretimi durdurma 28 Mayıs günü toplu viziteye çıkışımız, gecikmeksizin polis engeliyle karşılaştı. Siyasi şubeden ardı ardına sorular geldi. Niyetimiz (!) soruldu. Yetmedi, noter getirilerek tedirgin edilmeye çalışıldık. Tavrımız değişmemişti:İşten atılmalar sona erdirilene kadar direnişe devam. Sakin geçen gecenin sabahında nöbeti yeni vardiya aldı. Makina başlarında, yemekhanede sürekli, durumumuzu değerlendirdik. İşverenin saldırılarına karşı dikkatli olunması gerekliliği üzerinde duruldu.Bu sırada, formenler ve şefler aracılığıyla işverenin tehditleri geldi: "Ya işbaşı yaparsınız ya da 5'e 25 katarım." Yanıt: 187'mizi de atsan yılmayacağız oldu. Zaman geçtikçe işverenin tedirginliği, bizim coşkumuz, moralimiz artıyordu. İlk anların tedirginliği de kaybolmuştu. O gece komite, çevre halka, sınıf kardeşlerimize, esnafa dağıtılmak üzere bir bildiri kaleme aldı. Bildiri o akşamdan başlayarak dağıtıldı. İnsanlar 29 Mayıs günü fabrika önünde yapacağımız basın açıklamasına çağırıldı. İyice köşeye sıkışan, bize geri adım attıramayan işveren de görüşme çağrısı yaptı. Görüşme öncesi komite, işyeri meclisinden çıkan talepleri maddeleştirdi:

1) İşten atılmalara son verilecek

2) Direniş süresi için hiçbir arkadaş hakkında soruşturma açılmayacak, ücret kesilmeyecek.

Temsilcilerce işverene iletilen bu talepler, işverence değerlendirmeye alındı. Ertesi gün basın açıklaması için insanların fabrika önüne toplandığı saatlerde, işverence bir çağrı daha yapıldı. Yapılan görüşmede taleplerimizin kabul edildiği, ancak 5 işçinin işe geri alınamayacağı bildirildi. Durum işyeri meclisiyle tartışıldı. Sonuç: Direnişe son vermek oldu.

5 arkadaşımızın işe geri alınamaması bir eksiklik olmakla birlikte, yüzbinlerce işçinin sokağa atıldığı bir dönemde yaşanan bu deney, sadece bizim için değil, tüm Türkiye işçi sınıfı için büyük önem taşıyor diyoruz. Bu sessizlik ortamında bile birşeyler yapılabileceğini gösterdik ve bunu yaparken gökten inecek mehdiyi beklemedik.

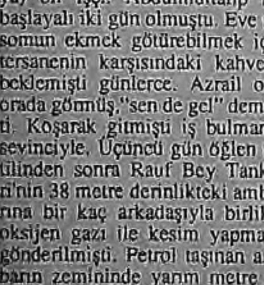
Bizler bugün verdiğimiz mücadeleyi, üretenlerin yöneten olması mücadelesinden bağımsız görmüyoruz. Bu mücadelenin örgütsüz yürüyemeyeceği bilinciyle 1986'da ilk adımlarını attığımız İşyeri Komite ve Konsey örgütlenmelerini yine mücadelemizin içinde pekiştirmeye, geliştirmeye çalışıyoruz. Kavel'de yaktığımız ateşin geleceğe taşınması da ancak böylesi bir örgütlü mücadeleyle mümkün.

ÜRETEN BİZİZ YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ!

KAVEL İŞÇİLERİ

Kar Hırsının Kurbanı Bu Kez Abdulmuttalip Mırız

Bir Cinayet Daha

Abdulmuttalip Mırzı..
25 yaşında, iki çocuk babası, üçüncüsü yolda..
İşe başlayalı iki gün olmuştu.
4 saat yaşam savaşı verdi...

Onuruyla yaşamak için ölümü göze alanlarla, onursuzca başkalarının alın teriyle şatafatlı yaşamak için öldürmekten çekinmeyenlerin öyküsü bu. 25 yaşında iki çocuk babası Abdulmuttalip Mırız'ın, aslında senin, benim, hepimizin öyküsü bu.

Hayat devam ediyor. Acı küllenecek, gözyaşları kuruyacak. Abdulmuttalip işçi sağlığı iş güvenliği haftalarında yaldızlı salonlarda istatistik rakamı olarak anılacak. Ta ki işçiler bu komediye dur diyene dek; iş güvenliğinin kibrit kutularındaki "dikkatli ol, dalgın olma" sloganlarının iki yüzlülüğüne karşı çıkana dek.

Ölüm o kadar kolay mı? Ucuz mu o kadar? Yaşamak bu kadar zorken. 25 yıllık ömür iğneyle kuyu kazarak geçmişse hele. Hele ölümle defalarca rastlaşıp onu atlatmayı bilmişsen, koca sütunların arasına sıkışmış bir kaç satırlık haber olacak kadar bedava mı bu hayat? Azrail'in adı kar hırsı olunca Abdulmuttalip daha bir çokları petrolü temizlenmemiş tankerlere kaynak yapmaya diye ölüme gönderilecek. Daha niceleri, bile bile gidecek ölüme, arkasında gözü yaşlı canlar bırakarak.

Abdulmuttalip Mırız 25 yaşında iki çocuk babası (üçüncüsü bir ay sonra babasız gelecek dünyaya) bir işçi. Abdulmuttalip işe başlayalı iki gün olmuştu. Eve iki somun ekmek götürebilmek için tersanenin karşısındaki kahvede beklemişti günlerce. Azrail onu orada görmüş,"sen de gel" demişti. Koşarak gitmişti iş bulmanın sevinciyle. Üçüncü gün öğlen tatilinden sonra Rauf Bey Tankeri'nin 38 metre derinlikteki ambarına bir kaç arkadaşıyla birlikte oksijen gazı ile kesim yapmaya gönderilmişti. Petrol taşınan ambarın zemininde yarım metre su vardı. Petrol kalıntıları duruyordu hala. Oysa temizlenmiş olması gerekirdi. Şimdi yukarı çıkıp patrona "Petrol temizlenmemiş, burası tehlikeli" dese kimyagerlerin uydurduk ölçüm raporlarını gözüne sokacak ve "defol" diyecekti. Zaten sigorta yok, güvence yok..

Daha lambayı yakar yakmaz patlama başlıyor oksijen petrolle buluşunca parlayıveriyor ve hızla yayılıyor. Hepsi bir tarafa kaçışıyor, Abdulmuttalip bir tarafa diğerleri çıkışı buluyor, o bulamıyor. Dumandan göz gözü görmüyor. İtfaiyeler geliyor, "Gaz tüplerimiz ancak 10 dakika yeter" deyip aşağıya inmiyorlar - inseler Abdulmuttalip kurtulacak- Su sıkıyorlar bolca. 3,5- 4 saat Abdulmuttalip'in yardım isteyen çığlıkları işitiliyor hiç aralıksız. Ambardaki suyun boyu neredeyse bir adam boyu olup çığlıklar da kesilince iniyor itfaiyeciler aşağı. Abdulmuttalip suyun üzerinde yüzü koyun yatmakta. Arkadaşları bakıyor, en az yarım-bir saat önce ölmüş. Patron savcıyı çağıracağına hastaneye yolluyor Abdulmuttalip'i, sanki ölümün ilacı varmış gibi... Ama yok, öldüğünü o da biliyor. Zaten kendi yollamamış mıydı onu. İş saatleri işyeri dışında öldü demek, üç kuruş tazminattan kurtulmak için neler yapmazlar. Hastane "Ölmüş" diyerek kabul etmiyor. Diğeri ise morgunda ağırlıyor Abdulmuttalip'i. Çaresi yok bu kez tanığı var kanıtı var verilecek üç kuruş tazminat. Hemen sigortalı yapmak için Abdulmuttalip'i alelacele evraklar hazırlıyorlar. Yaşarken sigortası yoktu Abdulmuttalip'in, sigortalı ölü oluyor.

1500 işçi arkadaşı kaldırdı Abdulmuttalip'in cenazesini. Sendika cenazeye dahi gelmemişti.

İşyerinde bilirkişinin yaptığı çalışma sonucunda verdiği raporda suçun 6/8'inin tesanede, 2/8'sının ise taşeron mütcahhit firmada olduğunu belirtti. Aynı bilirkişi raporunda tersanede aynı tehlikeli ortamın var olduğunu da belirtti.

Hayat devam ediyor; acı küllenecek gözyaşları kuruyacak. Abdulmuttalip işçi sağlığı, iş güvenliği haftalarında salonlarda istatistik rakamı olarak anılacak. Ta ki işçiler bu komediye dur diyene dek; iş güvenliğinin kibrit kutularındaki "dikkatli ol, dalgın olma" sloganlarının iki yüzlülüğüne karşı çıkana dek. İşçinin en dalgın anında bile kaza olmasını önleyecek insanca çalışma ortamı için mücadele edene ve kazanana dek yeni Abdulmuttalip'ler katledilmeye devam edilecek...

Ş.Yılmaz, F Barut İSTİFA

(Baştarafı 12. sayfada)

mekhanede toplandı. Sendika temsilcisinin açıklaması sırasında bir işçi Tes-İş ve Türk-İş yönetimlerini toplusözleşme dönemindeki uzlaşmacı pasif tavrını da kınadığını belirtti. Yemeklerini bırakan işçiler işyerlerine kadar yürüdüler. Dağılmanın ardından olay yerine gelen polis, kimseyi bulamamanın şaşkınlığıyla geri döndü. Ertesi günün sabahı işyerinden vizite kağıtlarını alan 150 kadar işçi, düzenli kortej halinde Gedikpaşa Dispanseri'ne doğru yürüyüşe geçti. Ordu Caddesini keserek yürüyen işçilere polis müdahale ederek yürüyüşü "kontrole" almaya çalıştı.

Sendikacılara rağmen insiyatif koyarak kaldırıma çıkmayan işçilere çevik kuvvet saldırdı. Kısa süreli bir arbededen sonra sendikacıların da etkisiyle kaldırıma çıkıldı. Dispansere dek "İşçiler birleşin iktidara yerleşin", "Grev hakkımız söke söke alırız", "İşçi memur el ele genel greve", " İşçiyiz güçlüyüz kazanacağız" sloganlarını atan işçiler vizite kağıtlarını bıraktıktan sonra dağıldılar.

Bu eylemlilikler gösteriyor ki işçilerin işverene duyduğu öfke, bir o kadar da Tes-İş yönetimine yönelikti. Son iki yılda yaşananlara baktığımızda bu öfkenin ne kadar haklı olduğunu görebiliyoruz. (Gazetemizin diğer sayılarında yeterince bahsedildiği için yaşananları burada bir kez daha aktarmayacağız). İşçilerin haklı öfkesini doğuran nedenler, sadece geçmişte yaşananlarla kalsa, yine iyi. Toplu iş sözleşme süreci başlı başına sendika yönetiminin sınıfa ihanetiyle dolu. 5 nolu bölge başkanı Yüksel Han şöyle diyor:

"TİS taslağını değil tartışmak elimize bile geçiremedik. Her şey genel merkezde olup bitiyor". Bunun anlamı çok açık: İşçilerin yaşamına, işçi düşmanı olduğu defalarca kanıtlanan Tes-iş'le işveren karar verecek.

Uyuşmazlık maddelerine bakınca, durum daha da vahimleşiyor. Uyuşmazlığa giden 33 ana maddeden 20'si geçen dönemde kazanılmış haklar. 89 baharında canları pahasına sokaklara dökülen ve sınıfın bütününe örnek olan enerji işçilerinin kazandıkları haklar da gaspedilmeye çalışılıyor. Uyuşmazlığa giden 22'nci madde ise sendika yönetiminde ve üst kurullarında görev yapanların haklarıyla, yani Tes-İş yöneticilerinin haklarıyla ilgili. Tes-İş yönetimi bırakalım işçilerin haklarını, kendi haklarını bile savunamıyor.

Kendini savunmaktan bile aciz, TEK Anadolu yakasının sahibi AKTAŞ'ın hissedarı olarak içimizdeki işveren rolü gören, Tes-İş'in kendi haklarını savunamayacağını çok iyi bilen enerji işçileri "TES-İŞ İSTİFA" diye haykırıyor.

Bu süreç gösteriyor ki işçilerin önündeki mücadele iki boyutludur ve iki boyutlu olmak zorunludur. Bir yandan işverene karşı daha iyi ücret, grev hakkı, sosyal haklar taleplerini yükseltirken; Tes-İş yönetimine karşı da işçilerin söz ve karar hakkı, devrimci işçiler sendika yönetimine taleplerini yükseltmelidir. Mücadelenin somut araçlarını ise enerji işçileri 1976'dan beri yaşadıkları deneyimleriyle hepimizden daha iyi bilmektedir: Sınıfın öz örgütlülüğü olan işyeri komite ve konseyleri...

İşçilerin Sesi'ne Temel Yapı İşçilerinden mektup

(İşçilerin Sesi/ADANA)

Bizler, Adana Ceyhan yolu üzerinde kurulu bulunan Temel Yapı A.Ş.'de çalışan, Türk-İş'e bağlı Çimse-İş Sendikanısa üye işçileriz. Uzunca bir süredir işyerlerinde çalışan yüz kadar arkadaşla birlikte yaşadığımız olusuzluklara, her geçen günn bir yenisi daha ekleniyor. 90 yılının Mayıs ayında başlayan toplu sözleşme görüşmeleri Eylül 1990'da bağıtlandı. Toplu iş sözleşmesi sonrasında aylık gelirimiz 250.000 TL iken, toplu iş sözleşmesi sonrasında aylık giydirilmiş ücretler 800.000 TL'ye yükseldi. Ancak işveren sadece Eylül 1990 ayına ait ücretlerimizi ödedi. Bu tarihten sonra ayda ortalama 100-150' şer bin ödemelerle bugüne kadar kişi başına ancak 2.5 milyon TL civarında bir ödeme yaptı.Şu anda her birimizin işverenden 10'ar milyon TL alacağımız var. İlk günlerde işverenin ödeyemiyoruz ama yakında ödeyeceğiz türlü oyalamaları sınıf bilincinden yoksun iyi niyetli bir yaklaşımla alacaklarımazın üretime devam ederek alınabileceği ümidi, arkadaşlarımızda yüksekti.Bu süre içinde işi durdurma, yavaşlatma türü eylemler süreklilik taşımadığı için pek etkili olmadı. Sendikanın sorunu yasal sınırlarda çözme çabası, işçilerin sendikaya karşı "iyi niyetli" tavrı işyerindeki mücadelenin büyüyüp gelişmesini engeleyen etkenlerdi.

Ancak ilk dönemlerde işçi arkadaaşlarda var olan, işi yasal sınırlamalar içerisinde çözebilme ya da işi sendikaya bırakma doğrultusunda düşüncelerinin yerini artak bu işe daha fazla kafa yorma, daha belirleyici konuma yükselme eğilimi doğrultusunda gelişmeler de gözleniyor. Bu arada körfez krizini bahane eden işveren 40 günlük ücretli(!) izin verdi.Bu 40 gün boyunca hep iş yokluğundan, 150'şer Bin TL'lik ödemelerle beraber diğer alacaklarımızın da mutlaka ödeneceğini belirtiyordu. Bir ara küçük bir iş aldığını belirterek işçilerin bir kısmını işe çağırdı. İşçi arkadaşlarda sendika şube başkanını da yanımıza alarak Genel Müdür'le görüştüğümüzde, ödeme yapılmadan üretim yapmayacağımızı belirtmemize rağmen işçi arkadaşlar arasında sağlıklı bir birliktelik bulunmaması nedeniyle bir kısım arkadaş üretime devam etmeye başladı. Bu arada müdür çalışmayan bizleri yanına çağırarak neden çalışmadığımızı sordu. Alacaklarımızı almadan üretime başlamayacağımızı tekrarladığımızda da bunu kakuni yollarda çözmemiz gerektiğini, zaten işletmeyi bu nedenle mahkemeye verdiğimizi, işe devam etmediğimizde tutanak tutacağını söyleyerek bizi korkutmaya çalıştı. Buna karşılık biz, emeğimizin bedelini istediğimizi, bu konuda tüm olumsuzluklara rağmen kararlı olduğumuzu belirttik. Birsüre sonra işveren iş yokluğunu bahane ederek 74 arkadaşa 24.5.1991 tarihinde çıkış ihbarı verdi. Hemen ardından da farklı birtakım ayakoyunlaının ipuçlarını hissettirdi. 31.5.1991 tarihinde yeni bir tebligat vermek istedi. Sendika şube başkanı, sendika sekreteri ve bir kısım işçi arkadaşla birlikte işverenle yaptığımız görüşmede, işveren şu anda ödeme yapamayacağını ancak yıl sonuna kadar taksitler halinde ödeyebileceğini söyledi. Biz işçi arkadaşlar bunu tepkiyle karşılayıp, Türkiye gerçeklerinin ortada olduğunu, tazminat ve diğer alacaklarımızın tamamının ödenmediği sürece işyerini terketmeyeceğimizi, çıkışımızın da ancak bu şekilde yapılmak zorunda olduğu, bu durumda iş akitlerimizin devam etmesi gerektiğini söylediğimizde; işyerinde iş olmadığını, bu durumun kendisine mali külfet olacağını, zaten bu erken çıkışın da sendika sekreterinden geldiğini söylediğinde de aklımıza takılan, çözümünü bulamadığımız bir takım soru işaretlerinin de cevabını veriyordu.

İşverenle görüşmemizin ertesi günü işyerine gittiğimizde de, işverenin diğer alacaklılarının işyerine haciz getirdiğini gördük. Hemen hemen tüm araçlara ve ekipmenlara hazciz kondu. Şimdilik bu durumu Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne bildirdik. ayrıca alacaklarımızın mahkemesi de sürüyor. Bundan sonra ne yapmamız gerektiğini işçi arkadaşlarla tartışarak ortak tavırlar geliştirme çabası da, işçi arkadaşların artık kendi haklarını doğrultusunda tavır koyma gerekliliğinde ortaklaşalığın göstergesidir.

İşyerinde yaşadığınaz olumsuz gelişmeler bunlar. Süreç içerisinde ortaya çıkacak farklı olumsuzlukları da, şu anda yaşanan olumsuzlukları da geniş olarak değerlendirip, tavır almak ve mücadele içerisinde çözümlemek zorundayız.

İŞÇİLERİN SESİ'nin gerçekten sesimiz olabilmesi ve her geçen gün daha gür bir ses olarak çıkabilmesi dileğiyle....

TEMEL YAPI A.Ş. İŞÇİLERİ

RABAK'ta Tensikata Direniş

(İşçilerin Sesi - İzmit)

İşverenin, ekonomik sıkıntılar, Körfez sonrası durgunlaşan piyasa ve pazar darlığından kaynaklanan üretim düşüklüğünü gerekçe göstererek 214 işçinin işten çıkartılacağını, sendika yönetimi aracılığıyla işçilere bildirmesi üzerine, RABAK işçileri harekete geçti.

Sözleşmeden sonra ikinci kez işten atma olayının meydana geldiği RABAK'ta işçiler bu sefer sessiz kalmadılar. Çünkü artık sıra onlara gelmişti. Direnmekten başka yolun olmadığını gördüler. 3 Haziran'da toplu vizite eylem gerçekleştirerek, İzmit SSK hastahanesine kadar "Ya hep beraber, ya hiç birimiz", "İşçiler birleşin", vb., sloganlar atarak yürüdüler.

Otomobil-İş İzmit Şube Başkanı Necdet Ersin, "daha önce Mart'ta 350 kişiyi işten atan işveren artık işçi atmayacağını söylüyordu. Bayram öncesi yüzlerce işçinin açlığa itilmesi reva mıdır. Bu fabrikaya büyük yatırımlar yapılmıştır. Ekonomik kriz bahanesi burası için geçerli değildir. tenkisata izin vermeyeceğiz", dedi.

İşverenin 5 Haziran'da, 1 günlük ücretsiz izin vermesi üzerine işçiler eylemlerini durdular. tenkisat gerçekleşirse tavırsız kalmayacaklarını, sözleşmeyi imzalamanın artık bir anlamı kalmadığını, ekmeğin yanında demokrasinin de mutlaka elde edilmesi gerektiğini belirtiyorlar.

İşten Atılmalara Son!

(İşçilerin Sesi-ADANA)

İçinde bulunduğumuz bu dönem işten atılmaların yoğun olarak yaşandığı günlere sahne olmakta. 12 Eylül'ün devamı olan politikalarla, savaşın ve ekonomik krizin faturası çalışanlara yüklenmektedir. Hiç şüphesiz bütün olumsuz gelişmelerden nasiplen işçi kesimi olmaktadır. İşten atılmaların yaşandığı işyerlerinden biri de ÇÜMİTAŞ idi.

Kadro fazlalığını atılmaların nedeni olarak gösteren işveren, işçi atmaya devam edeceklerini sendikaya iletmektedir. İşveren bir yandan işçi çıkarırken diğer yandan milyarlık yatırımı ile işyerinin modernizasyonuna gitmektedir.

İşyerinin karlılık oranının yükseltilmesi çalışmalarına giren işveren, işçilerin hakları olan alacaklarını senet karşılığı taksite bağlayarak ödeme yoluna gitmektedir. İşçilerin bağlı olduğu Türk Metal-İş Sendikası ise "İşverenin çıkışları 13. maddeye dayanarak yaptığını, bunun karşısında hiç bir şey yapılamayacağını herşeyin işverenden yana olduğunu" söylüyor.

Sendikanın işçilere tek hayrı işverenin taksit taksit senet karşılığı ödemelerinin faiz tutarını işverenden talep etmek oldu. İşverenin bu talebi reddetmesi üzerine, sendika işçiler adına faiz alacağı için mahkemeye başvurdu.

Sendikanın, işçilerin işlerine son verilmesi olayına karşı,yalnızca faizleri talep etmesi, işçiyi aldatmaktan başka bir şey olmasa gerek. Bu da sendikanın işveren yanlısı tutumunun açık ifadesidir.

Bir yandan krizin faturası işçilere yüklenirken diğer yandan sendikanın işveren yanlısı hayırhah tutumu, işçilerin sırtına yüklenen ağır yükü daha da ağırlıştırmaktadır.

İşçilerin bilinç düzeyi ve sendikanın uzlaşmacı tavrı, işçilerin yeterli duyarlılığı göstermesini ve mücadele vermesini engelliyor. İşçilerin kendi sorunlarını bilinçli bir şekilde sahiplenmesi, sendikaların gerici-uzlaşmacı tutumlarına karşı, işçilerin söz ve karar sahibi olduğu işyeri örgütlülüklerinden geçer.

YÖNETİLEN DEĞİL, YÖNETEN OLMAK İÇİN İŞYERİ KOMİTE VE KONSEYLERİNDE BİRLEŞELİM !

Karayolları Eylemde

(Baştarafı 12. sayfada)

e kararı almaları üzerine işçi-
laşık bir saat sonra eylemle-
ona erdirdi. Diğer bölge mü-
lerinde ise eylem sürdü-

Haziran çarşamba günü ise 1, 14, 12'nci Şube Müdürlüklerinde çalışan işçiler toplu viziteye çıktı.

1. Bölge'de çalışan 600 işçinin bir önceki gün işi terketmeme eyleminin polis tarafından kırılması, vizite eylemine yaklaşık 400 işçinin katılmasına neden oldu.

1. Bölge işçileri, öncelikle müdürlüğün eylemlerini polise ihbarını protesto etmek için, müdürlük binası önüne siyah çelenç bıraktılar. İşyerlerinden çıkarak, Küçükyalı Tren istasyonuna kadar "İşçinin onuru sermayeyi yenecek", "İşçiyiz güçlüyüz kazanacağız", "İşçiler Birleşin İktidara Yerleşin", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız", "Padişah Sefada İşçi Memur Cefada"," Vur vur inlesin Çankaya dinlesin", "Genel grev hakkımız söke söke alırız" sloganlarıyla yürüdüler. Kartal SSK hastanesine gidip vizite kağıtlarını işleme sokan işçiler daha sonra aynı yolla işyerlerine döndüler.

Ankara asfaltı üzerindeki 14'üncü bölge müdürlüğü işçileri ise E-5'ten yürüyerek Göstepe SSK Hastanesi'ne gittiler.

Aynı gün Topkapı 12'nci Bölgeye bağlı Karayolu işçileri de toplu viziteye çıktı.

Karayolu işçileri "Biz emeğimizin karşılığında insanca yaşayabileceğimiz ücreti ve iş koşullarını istiyoruz" derken, Yol-İş Sendikası 1 Nolu Şube Başkanı Nihat Arslan "Eylemlerimiz sürecek" dedi.

Adana Tekel İşçisi Sokakta

(İşçilerin Sesi - ADANA)

Türkiye çapında gelişen toplu iş sözleşmelerinin uzamasını protesto etmeye yönelik Tekel eylemlerine Adana Tekel işçileri de katıldı.

22 Mayıs 1991 günü Tek Gıda İş sendikas 1 Nolu Şube Başkanı Cafer Doğan'ın konuşmasının ardından 1700 tekel işçisi sloganlarla sendikadan işyerine gidip üretimi yarım saat geç başlatma eylemini gerçekleştirdi. Yürürken taşınan "Büyümek, gelişmek, çağ atlamak işçinin ekmeğini küçültmekle olmaz", "İşçileri fakirleştiren ülke çağ atlayamaz" gibi pankartlar ve dövizler işçilerin mücadele kararlılıklarını sergiliyordu. "İşçiler Elele Genel Greve", "Çankaya'nın Şişmanı İşçi Düşmanı", Yaşasın İşçilerin Birliği", "İşçi Kıyımına Son", "Özal İstifa, Hükümet İstifa", "İşçiler Birleşin İktidara Yerleşin" sloganlarını atarak yürüdükleri yolu miting alanına dönüştürdüler.

Eylem anında gösterilen kararlı tavırlar, işçilerin görüşmelerde anlaşmaya varılmaması halinde uyarı eylemlerinin daha da artacağı yolundaki sözlerini doğruluyordu. Tekel işçilerinin bir diğer eylemi de, saat 9'da viziteye çıkmaktı. Bu kez de fabrika ile SSK Polikliniği arası miting alanına dönüştü. Oturma eylemi, E-5 karayolununun kesilmesi gibi daha ileri biçimlerde eylemlerini devam ettiren 2500 işçi eylem anında bir önceki eylemden farklı olarak "İşçi Memur Elele Genel Greve", "İnsanca Yönetim Hakça Paylaşım" sloganlarını attılar.Bu eylemlilik coşkunun ve kararlılığın artarak geliştiği mesajını veriyordu.

"Camialtı" ve "Haliç" eylemde birleşti

aziran 1991 günü, sabah saat
vizite eylemi gerçekleştiren
amialtı Tersanesi işçisi, Ha-
rsanesinden katılan 1000 ka-
eiyle birlikte Tepebaşı'na dek
dı.

Gemi-İş Sendikasına bağlı
, bir süredir, uyuşmazlık
ında olan Toplu sözleşmele-
rotesto için çeşitli eylemler
aktaydılar. Ancak, sendika-
güne kadarki tavrı, işçilerin
iliklerini engellemek ve on-
alnız bırakmak biçimindey-
dikalarına karşı güvensizlik
olan Camialtı Tersanesi iş-
kendi aralarında oluşturduk-
kişilik bir komite aracılı-
çeşitli eylemler gerçekleştir-

'mekteydi. Son eylemlilikten bir gün önce, 3 Haziran Pazartesi günü, komitedeki işçilerle Dok Gemi-İş Camialtı şubesi yöneticileri arasında yapılan görüşmede, sendikacıları oldukça terleten komite, "Bugüne dek yaptığımız hiç bir eylemlilikte bizi desteklemediniz, bize engel olmaya çalıştınız, bu tavrınızı eleştiriyoruz ve işçilerden özür dilemeniz istiyoruz." biçiminde tavır koydu.

Daha sonra, tersane bahçesinde toplantı halinde olan işçilerin yanına gelen sendika şubesi, tüm işçilere hitaben konuşarak "Bugüne dek yaptığımız herşey için özür dileriz, bundan sonra eylemlerde beraber olacağız ve bunu göstermek için de Çarşamba günü (5 Haziran) vizit eylemi yapmayı öneriyoruz. Genel Başkanımız da o gün burada, bizimle olacak" dediler. Ancak sendikaya karşı tepkili olan işçiler sendikanın vizite eylemi için önerdiği 5 Haziran tarihini reddettiler ve 4 Haziran gününü belirlediklerini ifade ettiler.

Bunun üzerine telaşa kapılan sendika şubesi, Genel Başkanla telefonlaşarak "İşçilerin 4 Haziran için vizite eylemi yapma kararı var, biz 5 Haziran tarihinde diretirsek kabul ettiremeyiz, yalnız kalırız." dedi.

Sonuç olarak işçilerin ve komitenin kararına uymak zorunda kalan Dok Gemi-İş şubesi, 4 Haziran sabahı yürüyen işçilerin önünde yeraldı.

Yürüyüş sırasında sık sık " Satılmış Türk-İş" sloganı atan işçiler, sendikacıların sıkıntılı anlar yaşamasını sağladılar.

Haliç'in önünden geçerken, kendilerini bekleyen Haliç işçileriyle birleşen Camialtı işçileri, kalabalık bir kortej oluşturarak Tepebaşı'na dek yürüdüler. Tüyap'ın önündeki boş alanda sona eren eylem sırasında Tepebaşı adeta bir bayram şenliği yaşadı.

HALİÇ'TEN YÜKSELEN SES PENDİK'TE YANKILANDI

Dok Gemi-iş sendikasının engellemelerine rağmen, Camialtı ve Haliç tersanelerinde gerçekleştirdikler eylemlerin ardından 11 Haziran salı günü Pendik Tersanesinde çalışan 1500 sendikalı ve 500 de sendikasız işçi topluvizite eylemi yaptı.

Sabah saatlerinde işyerlerinden çıkan işçiler, "işçiler el ele genel greve", "zam zulüm işkence, işte Çankaya" "Çankaya'nın şişmanı işçi düşmanı", "genel grev hakkımız söke söke alırız", "Çankaya sefada işçi memur cefada", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız" sloganlarıyla Pendik SSK Hastanesi'ne kadar yürüdüler. Uzun süren yürüyüşleri boyunca işçilerin yolunu sık sık kesen polis, "siyasi slogan atılmaması" uyarısında bulundu. Dok Gemi-İş Sendikası Pendik Şube yöneticilerinin de uyarılarına rağmen sloganlarını haykırmaya devam eden işçiler, hastanenin önünde polis tarafından bir kez daha engellenmek istendi. Geriye dönüşün slogan atılmadan ve gruplar halinde yapılmasını isteyen polise Pendik işçisi bir kez daha toplu yürüyüş ve sloganlarla yanıt verdi.

ıran perşembe günü İstanbul için tersane ve deniz işçilerinin eylem günü oldu. Hasköy tersanesi ve atelyelere 000 kadar işçi Hasköy-Karaköy arasında toplu vizite ve yürüyüş eylemi yaparken, şehir hatları vapurlarında lar işi yavaşlatma eylemine başladılar. Taşkızak, Camialtı ve Haliç tersanelerinde çalışan iki sendikaya s ve Dok Gemi-İş7 bağlı 5 binden fazla işçi, işyerleri üst komitesinin kararıyla yapılan toplu vizite eyleminde engellemelerine karşın Tepebaşı'na dek yürüdüler. "Diktatör İstifa", "İşçiler Sokakta Sendikalar Nerede", Zulüm İşkence İşte Çankaya" gibi sloganların atıldığı yürüyüşle ilgili basın açıklamasında, işçilerin talepleri, a bir ücret", "Anti-Terör Yasasının iptali", "Grev yasaklarının kalkması" olarak sınalandı.

utsal Devlet" ve Anayasa

(Baştarafı 2.sayfada)

a çıkmıştır.
lar mücadelesindeki bu
izlik, toplumsal güçlerin çe-
anallardan örgütlenmesi ve
sınıflar içi çelişkilerin art-
onucunda kısa zamanda dev-
netenlerin yeni anayasa is-
e yol açtı. Bu yüzden 1971
ıyla birlikte gündeme gelen
a değişiklikleri, kabaca te-
burjuvazinin hakim sınıflar
i belirleyiciliğinin sağlan-
e de emekçi halkın örgütlen-
kının ve demokratik talep-
sınırlanması gibi hedefler
tır. Fakat o günün somut ko-
nda bu hedeflere kısmen ula-
miş ve bu hedefler 82 Ana-
yla birlikte kat be kat
leştirilmiştir.

2 Anayasası ile birlik-
sal devlet"in yürütme gücü
et ve cumhurbaşkanlığı ma-
a toplanmıştır. Getirilen se-
stemiyle meclis iradesi, hal-
zınlığının temsili iradesine
nmiştir. Meclisin yasama
KHK'le parça parça fiilen yü-
in eline verilmiştir. Yürüt-
lağanüstü hal kanunlarıyla
dirilerek sıkıyönetim komu-
na dönüştürülmüş ve askeri
arın işlevleri süreklileştiril-
Tekelci burjuvazinin tem-
i dışında herkesin siyasetle
ması suç sayılmış, muhalefet
n, düzenle uyum ya da yok
tehditiyle uysallaştırılmaya
mıştır. Anayasanın sendikal
e ilgili bölümleri işveren
çileri tarafından hazırlanmış,
ve toplum düzeni bir bütün
yeniden düzenlenmiştir. Bu
r büyük bir oranda gerçek-
ebilmiştir. Özal'ın "devlet ar-
a olmayacaktır" anlayışının,
akiri sevmem" sözlerindeki
yaklaşımının temeli 82

Anayasası ile atılmış ve devletin sadece sermaye sahiplerine "babalık" yaptığı bir döneme girilmiştir.

ÖZAL ANAYASA DEĞİL DİKTATÖRLÜK İSTİYOR

Özal'a bugün , 82 Anayasası'nın tanıdığı bütün bu haklar da yetmemektedir. Çünkü Özal ve partisi ANAP, 82 Anayasası'nın öngördüğü, halkın azınlığının temsili desteğinden bile yoksun hale gelmiştir. Derin bir ekonomik krizle yüzyüzedir. Emperyalizmle artan bağımlılık sürecinin getirdiği görevleri sürdüremeyecek durumdadır. Bu yüzden Özal şimdi; 82 Anayasası'nın hükümet ve cumhurbaşkanlığına topladığı yürütme gücünü, salt cumhurbaşkanlığı makamına taşımak istemekte ve TBMM'de kabul edilen son YETKİ YASASI ile yasama gücünü elinde toplayarak bürokrasiyi tamamen kendine tabi kılacak yeni düzenlemelere gitmeyi hedeflemektedir. Bu yolla tüm kamu kurum ve kuruluşlarını kendi diktatörlüğü doğrultusunda düzenlemeyi amaçlamaktadır.

Gündeme getirilen yeni değişiklikler anayasanın yetersizliğinden değil,siyasal iktidarın "iktidarsızlığındandır". Bu nedenle bu değişiklikler "Başkanlık sistemi, Filipin tipi demokrasi, Markosvari iktidar" diye adlandırılan Tek Adam diktatörlüğünün yasal zeminini yaratmaya çalışmaktadır. Sadece emekçi halkların değil, burjuva içi muhalefetin bile etkisizleştirileceği karanlık bir dönemin köşe taşlarını hazırlamayı hedeflemektedir. Devlet Terörü Yasası bunun içindir. Hasanpaşa katliamındaki pervasızlık bunun içindir. Karamameler, işçi sınıfının ekonomik taleplerine dahi amansızca karşı çıkış bunun içindir. Kürdistan'daki "özel savaş" bunun içindir.

Özal'ın anayasa değişiklikleri konusunda gösterdiği çaba, iktidarın güçsüzlüğünün açık bir itirafıdır. Bu çaba muhalefet partilerinin ve odaklarının "iktidarsızlığının"da açık bir göstergesidir.Bu durum göstermektedir ki "kurulu düzende uygulayıcılar değişebilir; ama hiç bir yeni uygulayıcı, uygulamayı değiştiremez. Zaten hiç bir yeni uygulayıcı adayı, 'bu düzen değişmeli' demiyor!"

(Ç. Uygur, Demokrat, Sayı 13)

Evet bugün, Özal, emperyalist güçlerin ve yerli tekelci çevrelerin bir kısmının desteğinin dışında tek başınadır. Fakat Özal'ın bu hesaplarını etkisizleştirecek ciddi bir muhalefet de bulunmamaktadır. Bu hesapların önünde engel olacak toplumun tüm kesimlerini kapsayacak bir muhalefet ancak devrimcilerin iradi müdahalesiyle örgütlenebilir. Bugün önümüzdeki ilk görev "demokratikleşme" olarak sunulan her türlü değişikliği toplumun bütün katmanlarında tartıştırmak ve gerçekte bu çabaların ne anlama geldiğini teşhir etmektir. Bu teşhiri gerçek amacına ulaştırmak ancak ve ancak geri adım atmamak, muhalefeti örgütlemek ve mücadeleyi yükseltmekle mümkündür. Zonguldak madencileri gibi ,Botan'da Nevroz ateşini yakanlar gibi, yasaları; sokakta, meydanlarda kendi ellerimizle yapmakla mümkündür.

(Dipnot)-Kitle örgütlenmeleri yoktur denirken, Kürdistan'daki direniş bilerek bunun dışında tutulmuştur. Bunun nedeni Kürt halkının mücadelesi önemsiz görüldüğü için değildir. Konumuz itibariyle son anayasa değişikliği girişimlerini gerekçelendirebilecek kitle örgütlenmelerinden sözedilmektedir. Oysa T.C'nin Kürdistan'da sürdürdüğü "özel savaş" için anayasal gerekçelere fazlaca ihtiyacı yoktur. Orada fiilen hiçbir yasal-hukuksal normlar zaten işlememektedir.

İzmit'te Doğal Miting

(Baştarafı 12. sayfada)

5.000 tersane işçisi eş ve çocuklarının da katıldığı bir miting yaparak E-130 yolunu 2 saat süreyle trafiğe kapattılar.

Ankara'dan dönen sendika Şube Başkanı İzzet Çetin toplu iş sözleşmeleri hakkında açıklamalarda bulundu.

İşverenle yapılan son görüşmelerde şube başkanlarının toplantılara alınmamasından dolayı Türk-İş ve Harb-İş genel merkezlerini sert bir dille eleştiren İzzet Çetin, "gün, mücadele bayrağının yükseltilme günüdür, yalvar-yakar davranış ve politikalarla sendikacılık yapılamaz, işçi sınıfı mücadelesi yürütülemez", dedi. Bunun üzerine işçiler, "Kenan Durukan, istifa!", "Satılmış Kenan", "İşçiler meydanda, Türk-İş nerede!", sloganlarını haykırdılar.

İzzet Çetin konuşmasında; ülkenin sosyal patlamaya doğru hızla ilerlediğini, sorunların unutulduğunu, devletin tüm olanaklarıyla parti kongresi yapmaya çalıştığını, Ankara'da sorumlu bulmanın mümkün olmadığını söyledi. Çetin, "hükümet ve kamu işveren sendikaları, sendikalar nasıl olsa YHK'dan bir şey çıkaramazlar düşüncesiyle sözleşmeleri bilerek tıkamaktadırlar. Bunlara böyle davranma cesaretini maalesef işçi sınıfı ve sendikalarla birlikte tüm halkımız üzerindeki suskunluk vermektedir. Türk-İş böylesi bir dönemde sadece Özal'a çıkıp çıkmamayı gevelemektedir", dedi.

Ekonomik Kriz..

(Baştarafı 2.sayfada)

yuyor. (SHP ve DYP'nin ekonomi-politika modellerinin ayrıntılı eleştirisi başka bir yazının konusu olabilir)

Görüldüğü gibi mevcut sistem içinde varolan siyasi partilerin ekonomik krize çare üretmeleri mümkün değildir. Çünkü kriz yapısaldır. Dünya kapitalizminin bugünde yaşamakta olduğu durgunluk ve krize bağlı olarak şekillenmekte, ayrıca Türkiye'ye özgü koşulların etkisiyle de sürekli bir nitelik kazanmaktadır. Kriz gitgide şiddetlenmektedir. Özetle; yaşanan, bir karlılık krizidir ve kaynaklar krizi aşmak için yetersizdir. Bu nedenle üretim süreci tıkanmıştır; bu da borçlanmayı ve açıkları yükseltmektedir.

KRİZE ÖZELLEŞTİRME OPERASYONU

Yeni bir çözüm arayışı özelleştirme olgusuyla gündeme getiriliyor. Özelleştirme, ya da KİT'lerin satılması, gecikmiş bir çözüm (ya da çözümsüzlük) olarak yorumlanmalıdır. Özel sektörün sermaye birikimsizliği nedeniyle devletin kurmak zorunda kaldığı sanayilerin 24 Ocak modeli gereği özelleştirilmesi gerekirken, bugüne dek bu planın tamamlanmaması politik ve ekonomik nedenlerle açıklanabilir. Politik olarak KİT'ler yıllar boyunca hükümetlerin siyasi arpalıkları olarak kullanıldı. Ekonomik olarak ise KİT'lerin Türkiye'de en önemli sanayi tabanını oluşturduğu ve kısa bir süre içinde ne Türkiye'de ne de dünyada KİT'leri satmanın mümkün olmaması (Sümerbank'ı kim alacak?) söylenebilir. Ancak bugün kamu açıklarının bir kısır döngü (borç döngüsü) halini alması bu çözümün, Özal'ın ifadesiyle "ucuz pahalı demeden bütün KİT'leri satın." şeklinde acilen uygulamaya sokulacağını gösteriyor. Ne var ki, KİT'lerin tümünün satıldığı varsayılsa bile bunun krize bir çare olamayacağı açıktır, çünkü devlet böylelikle bir dönemlik bir kaynak bulunmasına rağmen, sermayenin dışarı akması nedeniyle, sürekli bir kaynaktan yoksun kalacaktır. Gelir kaynağı olarak düşünülen sermayenin vergilendirilmesi de hem model gereği hem de siyasi gerekçelerle (tekelci burjuvazinin egemenliği) mümkün olmadığından, ekonomik krizin yapısal niteliği süreklidir.

Ekonomik kriz olgusuna sermaye açısından böyle yaklaşılabilir. Emekçi sınıflar ise bu, ekonomik krizin hem en mağduru hem de gerçek alternatifi olarak ortaya çıkıyor. Ne SHP ne de DYP'nin ANAP'a alternatif olarak işçilerin, köylülerin, memurların, kısacası tüm emekçi halkın sorunlarına çare olamayacağı, çünkü esas sorunun kaynak kıtlığı nedeniyle üretim sürecinin tıkanması olduğu söylendi. Geriye yine tek kaynak kalıyor: emekçi halkın vahşice sömürülmesine devam edilmesi. Özelleştirmelerin de emekçi sınıflara, öncelikle KİT'lerde çalışan işçilere işten atılma, kölelik ücretiyle çalışma, kısacası azgınca sömürüden başka birşey getirmeyeceği açıktır.

Özetlersek, Türkiye'de yaşanan toplumsal krizin ekonomik boyutu, emperyalizme bağımlılık sonucu, özgül koşulların da etkisiyle yapısal bir nitelik kazanmıştır. Sermaye kesimleri bile ekonomik modelde bir revizyon ihtiyacını dile getirmektedir. Düzenin siyasi temsilcileri ise farklı modeller geliştirme adına bu ekonomik modelin nasıl sürdürüleceğinin arayışına girmişlerdir. Aralarında nüanslar vardır; nitelik farkı yoktur. Özelleştirme, tüm egemen sınıflarca gecikmiş bir çözüm olarak gündeme getirilmektedir. Bu da krizin, özellikle devlet içinde aldığı boyutun en açık göstergesidir. Ne var ki, krizin yapısal niteliği sermayedarların sunduğu çözüm önerilerinin geçici olduğunu ortaya koymaktadır. Bu çözüm önerileri de esas olarak emekçi sınıfların 10 yıldır olduğu gibi, belki de daha fazla sömürüye maruz kalmalarını getirecektir. Kölelik ücretine çalıştırma, yoğun ve kitlesel işten çıkarma, artan işsizlik, köylülerin daha çok yoksullaşması gibi olgular krizin bundan sonraki süreçte emekçi halktaki yansımaları olacaktır. Bunun sonucu olarak da sendikasızlaştırma, anti-terör yasalarıyla toplumsal muhalefeti ezme gibi politikalar gündeme gelecektir. Bu karamsar tabloyu tersine çevirmek ise, hazırlanan bu senaryoyu boşa çıkaracak toplumsal muhalefetin bilinçlenme ve örgütlenme hızına bağlıdır.

Bu yazıda krizin yalnızca ekonomik boyutuna değinildi. Ancak ekonomik kriz, toplumsal krizin büyüklüğü konusunda bir fikir veriyor. Bugün en temel görevlerimizden biri, krizin daha ayrıntılı bir tahlilini yaparak önümüzdeki süreçte gelişebilecek olayları, özellikle işçilere yönelik tehditleri tesbit etmek ve bunlara karşı gerçek alternatif politikaları üretebilmek için bir tartışma başlatmaktır. Kuşkusuz böyle bir tartışma bile bilinç ve örgütlülük gerektirir ve asıl önemli olan bu tartışmayı, mücadele zemininde sürdürebilmektir. Bugün hazır cevaplar yerine, daha çok araştırmak ve kollektif sonuçlar üretmek; en önemlisi tartışmayı ve alternatif politikaları hayata geçirmeyi emekçi sınıfların içine taşıyacak bir örgütlülük temelinde yapabilmek zorunlu bir hale gelmiştir.

Kurultay Labirenti

Yeni bir İşçi Kurultay'ı çağrısı ortalıkta dolaşıyor. Çağrı, işçi sınıfının "siyasi mücadele birliğinin yaratılamaması" ve "güçlü sendikal örgütlülüğe sahip olunmaması"nın yarattığı sorunların aşılabilmesi için çıkarılmış. "Hangi politik görüşe ve sendikal anlayışa sahip olursa olsun tüm işçi ve işçi temsilcilerinin dayanışmasını kalıcılaştırmayı amaçlayıp, kalıcı kurumlar yaratılmasını önüne görev (olarak) koyması" ve bu kalıcı kurumlarla; tüm grev ve direnişlerle dayanışmayı, politik parti sorununu tartışmayı, sınıf ve kitle sendikal anlayışını hayata geçirmeyi, anti demokratik yasa ve yasaklara karşı mücadeleyi hedeflediğini belirten kurultay çağrısında yaşanan olumsuzluklar sıralanıyor.

Sıralanan olumsuzluklar ve bu olumsuzlukların kaynakları üzerine söylenilenler yeni değil. Öncelikle dikkat çeken nokta; tüm bu olumsuzluklar, özellikle sınıfın kendinden kaynaklanan olumsuzluklar biline bilinc yukarılarda kurulan bir müdahale odağının sınıfı nasıl harekete geçireceğidir. İdeolojik, ekonomik, politik baskı ve saldırılarla yıldırılan, sorunlarını ekonomik olarak gören, dünyasını işi ve evi ve de kahvehane-birahanemaçla sınırlayan, sorunların çözümünü kendinde değil dışarıda arayan geneldeki yapı, yukarlarda yaratılan bir odakla nasıl hareket kazanacaktır? Sınıfa; önderliğin onun önünde koşmak değil, ona doğru bilinci götürmek, sınıfı örgütlemenin; onun örgüt yönetimlerini ele geçirmek değil ona doğru bilinç ve çözümlemeyi götürmek olduğu doğrusu unutulmamalıdır. Bu doğruyu hayata geçirmekte kararlı olanlar sınıfın olduğu yere, işyerlerine yönelmek ve sınıfın kendiliğinden yarattığı birlikleri kalıcılaştıran, mücadelelerini sürekli kılan bir çalışmayı yürütmelidirler. İradi bir müdahele ile hayata müdahele ederek yürütülen bu çalışmalarla işçi sınıfı sendikal ve siyasal çözümlemelerin içinde yer alarak istenilen yapıları doğurabilecektir.

Somut sorunların çözümünden hareket eden ve sınıfın en geniş örgütlülüğüne yönelen ve dolayısıyla basitten daha ağır ve karmaşık sorunları çözümleme üretkenliğine kavuşan bir sınıf doğmuş olacaktır. Bu, ülke ve dünya ölçeğinde yaşananların bizlere bir kez daha kanıtladığı bir olumsuzluğu da aşmayı getirecektir: Sendikalarında, partilerinde ve devlette iktidar olmadıkça işçi sınıfının kazanması, kazanılanı koruması mümkün değildir. İşyerlerinde örgütlenen ve gerçek demokrasiyi kavrayarak hayata geçiren ve hayatın her alanına her an müdahele edebilen, koşullara uygun hareket kabiliyetine sahip, bedeniyle değil beyniyle de üretken bir sınıf, yalnız bugüne değil geleceğe de umutla bakmayı sağlayacaktır.

Somut sorunların çözümlenmesiyle birlikte sınıf, kazandığı özgüveni bilinçle yoğurdukça, basitten karmaşığa, kolayından en zoruna sorunların mücadele ile aşılması yeteneğini kazanacaktır.

Kurultay çağrısı çıkaranlar ne kadar iyi niyetli olsalar da, iyi niyet sınıflar mücadelesinde başarının yakalanmasında başlangıç adımı olamaz. '89 Bahar Eylemleri'nin coşku ve kitleselliği birilerini Kurultay toplamaya itti. Ancak sınıfı dışarıda bırakan, kavrayamayan ve kitleyi kendine tabi kılmaya yönelik Kurultay kağıt üzerinde kaldı. Şimdi çıkarılan çağrı da bundan öncekiler gibi başarısızlığa uğrarken, sınıfı içinden çıkılmaz bir labirente sokmaktan başka bir işlev görmeyecektir.

İşçi sınıfına karşı görevini yerine getirmek isteyen, onun önderliğine talip olanlar işyeri konsey ve komitelerini yaratmak için işyerlerine yönelirken, bu amaç için her hangi bir tanımla sınırlandırılmayan ortak çalışmalar yürütmelidirler. Aranılan, istenilen, arzulanılan odak, işyeri örgütlenmelerinden doğacaktır.

Memur Sendikaları Hemen

(Baştarafı 1. sayfada)

gündemine bir üst noktada yeni bir soru getiriyordu " Nasıl bir sendika için nasıl mücadele?"

Bir yandan icazetçi, öte yandan da dayatmacı anlayışların aşıldığı günlerin şiarı, kitlelerin bu sürecin öznesi olması gerektiği, geniş katılımlı kurucularla başvuruların yapılması ve bu sürecin her aşamasında kitlelerin söz, karar,yetki sahibi olacağı mekanizmaların (işyeri komite konsey örgütlülüklerinin) yaratılması gerektiği idi.

Eğit-Sen ve Tüm-Bel-Sen'in geniş katılımlı kurucularla başvuru yapması tüm kitleye "işte böyle olmalı" dedirtiyordu.

Başvuru sonrası hızlı bir üye kampanyasına başlayan sendikaların, eğitim-örgütlenme-mücadele diyalektik bir bütünsellikle yürütülmesi gerekir anlayışını savunmalarına rağmen, pratikte bu farklı oluştu.

Bu bir yanıyla üye kaydını ve örgütlenme çalışmalarını hızlandırırken diğer yanıyla da günlük siyasi gelişmelere karşı (3 Ocak, Zonguldak- Ortadoğu Savaşı vb) pratik tavır alışta kendini gösterdi. Kitlelerin söz, yetki, karar sahibi olmasından, çalışmanın ve eylemin merkezine kitleyi koymaktan, kısacası sendikal mücadelenin gerçek öznesinin kitleler olduğundan ve bunun için de işyeri komite konsey örgütlülüklerini hayata geçirme gerekliliğinden sözeden arkadaşlar icazetçi anlayıştan (önce üye yapıp örgütlenelim sonra haklar mücadelesi verelim mantığı) farkını koyamamıştır. Mücadele ve örgütlenmenin birlikte yürümesi gerektiğini, bu biçimde kitlelerde sendikal bilincin gelişeceğinin söylenmesine rağmen bunun mekanizmaları yaratılamamış, kuruluş aşamasında gündemden düşmeyen işyeri örgütlülükleri, hayata geçirilememiştir. Örgütlenme sürecinde bu sıkıntılar yaşanırken güne müdahalelerde, eylemlerde dayatmacı anlayışa karşı savunulan "aktif kitle çizgi" politikası yaşama geçirilememiş başvurularını binlerle yapan sendikalar sonraki süreçte kitlesellikte bir düşüş yaşamıştır.

Temmuz 91'e; kitlelerin özellikle de sendikalardaki ileri unsurların ataletiyle girilmektedir. Ayrıca kendilerini bekleyen; siyasi iktidarın meclisten yeni geçirdiği yetki yasasıyla istediğinde memur sayısının yarıya indirilebileceğini ve kalanların da mali ve sosyal iyileşmeler adı altında satın almaya girişebilecek. Kimsenin, siyasi iktidarın bunu ateşlice isteyeceğinden şüphesi olmasın. Amaç kapıkulu mantığıyla bakılan memurun köleliğinin sürdürülmesi.

Evet bugün kitlelerde bir atalet sendikal mücadelenin dışına düşmüşlük var. Ama memur kitlesi Temmuz'da verilecek zammı odalarında tartışıyor ve tepkisini arkadaş sohbetlerinde dile getiriyor.

İşte bugün '90 Temmuz'unda olduğu gibi bu tepkiyi açığa çıkarmak gerekiyor. Bunun yakalanması ve yukarıda belirtmeye çalıştığımız olumsuzlukların da aşılması devrimci kamu çalışanlarının çabalarından geçecektir.

Nasıl ki '90 Temmuz'unda somut bir hedefte "Sadaka değil sendika " talebiyle birleşen ve sesini sokaklarda duyuran memur hareketliliği yaşanmışsa bugün de göstermelik maaş artışlarına karşı toplusözleşme talebini memurlarda bilince çıkarmak gerekir. Toplu sözleşme masalarına oturma mantığı, bundan dört ay önce olduğu gibi sendikaların gündemine alıp da yalnızca sendika binalarında kısır tartışmalarla boğulmamalı. Öncelikle; işyerlerinde toplusözleşme komiteleri oluşturarak, toplusözleşme çalışmaları başlatılmalıdır. Bununla bir yanıyla işyeri komitelerinin oluşturulmasına hizmet etmesi diğer yanıyla da memurlara bir hareketlilik getirmesi hedeflenmelidir. Bu çalışmalar sürdürülürken memurların tepkilerini toplusözleşme talebiyle birleştiren eylemlerde açığa çıkarması hedeflenmelidir.

Devrimci kamu çalışanlarının nasıl ki sendika kuruluşlarında önemli katkıları varsa, bugün de mücadelenin yükseltilmesi ve örgütlülüklerin sağlıklı bir noktaya getirilmesinde önemli düzeyde katkıları olacaktır. Bugünkü ataletin aşılması toplusözleşme taslağı hazırlıyarak işverenleri toplusözleşme masasına oturmaya zorlamaktır. Memurlara "Sadaka değil toplusözleşme istiyoruz", " Emeğimizin karşılığını toplusözleşme masalarında almak istiyoruz" diye haykırmasını, bunun memurlarda bilince çıkmasını sağlamak, devrimci kamu çalışanlarının yoğun çabalarına ve bu konuda atacakları somut adımlara bağlıdır.

Unutulmamalıdırki, devrimci nitelemesi her an her yerde gösterilecek çaba ve doğru politikalara önderlik etmekle sürdürülebilir.

Söz, Yetki, Karar Çalışanlara

"KAVGA" Yönünü Şaşırdı

Bilgiçliği elden bırakmayan adam "Hz Ali kızını tanrıya kurban etmek için hazırlandığında İsrafil gökten bir keçiyle iner ve kızın kurban edilmesini önler"diye anlatmaya başlayınca yanlışlarını düzeltmekten bıkan diğeri bağırır; "Bunun neresini düzelteyim. Hz Ali değil Hz. İbrahim, kızı değil oğlu, İsrafil değil Cebrail, keçi değil koyun".

Yıllardır kavga ettikleri söylenen ama ne hikmetse bu kavgayı işçi sınıfına kendini kabul ettirme yoluyla sürdürdükleri için gerçekte sınıfa karşı mücadele verenlerin İşçilerin Sesi'ne savaş ilan ettiğini duyduk. İlan ettikleri savaşı gerekçelendirmek için yaptıkları alıntıların Marx'ın, Lenin'in kemiklerini sızlattığına şüphe yok. İşçiler'in Sesi'nden yaptıkları alıntılar ve ustaların söylediklerinin ardına gizlenerek yaptıklarını değerlendirmelerin sonunda gerçekten soruyoruz; Biz bunların neresini düzeltelim?

İşçi sınıfının ve onun mücadelesinin büyüklüğü basit aritmetik işlemlerle açıklanamayacağı yeterli mi? Sınıf, büyüklüğünü, nüfusun % 44'ünü oluşturmakla değil ideolojisiyle kazanmaktadır dememiz, "bolşevik" sözcüğünün neyin karşıtı ve niçin alındığını öğrenmelerini önermemiz yeterli mi? Mücadelenin başarısının sayısal üstünlüğe bağlı olmayıp, dayandığı sınıfsal temele ve yürütülüş biçimine bağlı olduğunu söylememiz yeterli mi? Aşkale'de 600 maden işçisi devletin kapatma kararını kağıt üzerinde bırakırken, bağıtladığı sözleşmeyle kazandıklarının Zonguldak'ta üç dönemde ancak alınabildiğini TBMM kürsüsünden Enerji Bakanı'nca itirafını nasıl anlatalım?

İşçilerin ayakta kalmalarını sağlayabilecekleri bir ücret için kavgalarının başarısı geneldeki mücadeleye bağlı yürütülmesiyle mümkün olabileceğini, bunun gerçekleştirilemediği durumda ise kazanılmış sanılanın bile çabuk yitirildiğini hayatın kendisi öğretmediyse bizler nasıl öğretelim?

Marx'ın sendikal örgütlenmelerin başlangıç döneminde söylediği ve işçilerin bölünmüş çıkar grupları biçiminde birbirleriyle rekabetinin yerine sendikal örgütlenmenin gerektiği açıklamasını doğmatik bir yorumla savunmanın tam da sınıfa karşı olmak olduğunu nasıl anlatalım?

Sendikaların işlevinin iyi ücret almak olduğunu bilinçli seçilmiş bir dille söyleyerek, sınıf sendikalarının işlevlerini ve böylece sınıf sendikasını inkar olduğunu mu söyleyelim.

Sınıf sendikalarının mücadele ilkelerinin, sınıfsal temelde sendikal birlik, emperyalizme ve faşizme karşı bağımsız ve demokrasi için sosyalizm için mücadele olduğunu "kavgacılara" nasıl anlatalım?

12 Eylül faşizmi, işçi sınıfının elindeki ekonomik-demokratik haklarını gaspederken; kitleleri kendi belirlediği sendikal yapılara hapsetmesini sınıfın bilinçli, özgür kararı olarak göstermek mümkün değildir. Beş generalin, sistemin sorunlarını çözebilmek için yaptıkları düzenlemeleri onaylamış olduklarını bu beylere nasıl anlatalım?

İşçilerin içinde çalışma ile işçilerin örgütlenmesinin içiçe ve ayrı ayrılığını yeniden öğretmek gerekir mi? Açık faşist koşullarda en gerici faşist örgütlere girip kitleleri mücadeleyle örgütlemek gerektiğini ama bunun gerici faşist örgütlerde örgütlenme olmadığını nasıl anlatalım?

Sendikal anlayışıyla, ilkeleriyle basbas bağıran gerici, faşist, reformist sendikalarda kendi iradeleriyle yeralmamış kitlenin faşist gerici olarak tanımlanamayacağını nasıl anlatalım kavga yazarlarına? Yapılması gereken çalışmanın, işçilere kendileri için sınıf olmalarını sağlama yönünde olması gerektiğini nasıl kavratalım bu beylere? Lenin'in söylediklerini kavrayamamak kendilerini Evren'lerin, Özal'ların, Özbek'lerin, Şevket Yılmaz'ların safına ittiğini göremiyorlar mı "kavga" yazarları?

"Kavgacıların" 1970'lerin sonunda yani 1980'lerin başında hidayete erip ayrılmış olmaları özde bir ayrılığı göstermiyor. İşçi sınıfı sendikasında, partisinde, devlette iktidar olmadıkça mücadelenin kazanılamayacağını, kazanılanın korunamayacağını hayat kafalara kazımaktadır. Sınıfı sadece bedenen üreten değil beyin olarak da üretken kılacak, siyasi ve sendikal çözümlemeler üreterek hayata geçirebilecek devrimci bir sınıf yaratmak devrimci düşüncenin görevidir. İşte işyeri konsey ve komiteleri buna hizmet edecektir. İşçilerin kendi demokrasilerini işlettikleri, kendileri için sınıf olma adımlarını attıkları, yönetme bilincini yakaladıkları işyeri komiteleri örgütlenmeleri ile devletin şekillendirdiği sendikal yapıları parçalayacaklardır. Parçalanmayı sınıfın örgütlü gücünü sendika yönetimlerine taşımak ve sınıf ve kitle sendikası ilkelerini yerleştirmek olarak algılamalıdırlar. Devletin getirdiği yasa ve yönetmeliklerin, sendika oligarşilerinin, gangster yönetimlerin işçilerin önlerine çekmeye çalıştıkları barikatın aşılamadığı noktalarda ortak kararlara dayalı bağımsız sendikal örgütlerini yaratmak olarak da algılanmalıdır. Bu nedenle devrimciler, sorunun gerçek sahibi işçi sınıfına, sorunlarını kendi güçleriyle ve bilinçle aşmalarını sağlamada önderlik, öncülük görevlerini yerine getirirler. Sınıfı örgütlemenin onlara doğru bilincin taşınması gerektiği doğrusuyla hareket ederler.

Ve işyeri komiteleri sendikal örgütlenme sorununun her iki halde çözümü sonrasında da varlıklarını sürdürürler. Dikey örgütlenmelerini sendikal örgütlülüğün en üst karar noktasına kadar yükseltirler. Bu sistemin, en geniş kitlenin sendikalarında söz, karar ve yetki hakkını engellemesine karşı alternatif yapılar oluştururlar. Kısaca söylemek gerekirse sendikal demokrasiyi kişilerin ve grupların iyiniyetinden çıkarıp hayata geçiren bir çözümlemedir de. Yıllardır sınıfın ve kitlenin örgütlenmelerinin tepesine oturup onlar adına ahkam kesen, emir ve komutayla kitleleri yöneten, bunu yaparken de "sınıfın çelik disiplini" söyleminin ardına saklanarak bürokratik yönetim diktatörlüğü kuran bir anlayıştan 1970'lerin sonunda ayrıldığını iddia etseler de özdeki aynılığı işyeri komitelerine "bölücü" saldırı yaparak devlet safına olunma rını getirmektedir. Evren'... Özal'ın, Şevket'in diliyle saldı manın ardında yatan korku, sın fın "kavga" için değil kendi için sınıf olmasındandır.

Yönetimlerin uyması ve u gulamasında karşılaşılanları tarafa bırakarak sınıf ve ki sendikal ilkeleriyle DİSK'e s hip çıkmak bir görevdir. 12 E lül faşizminin, şahsında sın yargıladığı, işçi sınıfının müc dele mirasını taşıyan DİSK s vunulmalıdır.

Hukuksal olmaktan çok siy bir kararla tam on yıl sonra k patmak için uğraşanların kar sında olmak, DİSK'i savunm gerekmektedir. El konulmuş m ve para varlıklarından değil, nıfsal mücadelesi penceresind bakarak karar vermeyi öğre mek zorundadırlar.

Sonuç olarak İşçilerin S "kavgacı" beylere dostça kez daha,"kavgayı verme gerektiği tarafa yüzünü dönmeyi öğrenin" demeyi Londra'nın yağmurlarınd korunmalarını salık verir.

KAMUOYUNA

Sosyalist dergiler, gazeteler, hareket, grup, parti v.b.leri, solun bölü müşlüğünün toplumsal muhalefet hareketlerinin günümüzde güdük kalı nın önemli bir parçası olduğunu yıllardır yazarlar, tartışırlar.

Siyasi iktidarlar sözkonusu güçleri "bölücü" ilan ederek, yasalar, k rarnameler, baskı, ceza, işkence, hapisle susturmak isterler.

Meclisin onayıyla yürürlüğe giren Devlet Terörü yasası ile bu güç birer terörist, birer "düşman" ilan edilmişlerdir.

Tüm bunlara karşı, birlik tartışmalarının yapıldığı, platformlar oluş ruldugu bilinmektedir. Bu çalışmalar halka karşı bölücü ve düşman olm dığımızı duyurma çabasıyla beslenir.

Zaman zaman iktidarın böylesi çıkışları günlük burjuva basınından gerici, faşist yayın organlarından destek bulur.

Eleştiri-özeleştiri-ikna, sol çevre ve grupların en büyük silahıdır. Ek olan, yanlış olan, bu silahla etkisiz kılınır.

Sosyalist yayın organları ve sosyalistler, devrimci ahlak, sorumluluk disiplini yerine getirdikleri oranda saygınlık kazanırlar. Bu saygınl hem halk kitleleri önünde hem de diğer sol çevreler önünde mihenk ta dır, belirleyicidir.

TÜM BUNLARI SİZE ÖĞRETMEK DEĞİL
HATIRLATMAK İSTİYORUZ

KAVGA dergisinin 4. sayısının 8 ve 9. sayfalarında, sendikal birlik s fasında "Sendika düşmanlarını tanıyın, İşçilerin Sesi'nden yanıt bekli ruz, bunlar bölücüdürler" yazılarında, İşçilerin Sesi gazetesine "işçi sendika düşmanı, bölücüler" YAKIŞTIRMASI yapılmıştır.

Gerek kullanılan üslup, gerek alıntılarla "düşman" ilan etme mantı "devrimcilik" adına kullanan, Kavga dergisinin ideolojik tartışma uzak olan bu tutumunu P R O T E S T O E D İ Y O R U Z !

İmzalar

Devrimci Mücadele-Hedef-İşçilerin Sesi- İşçiler ve Politika - Kur - Odak .

(Emeğin Bayrağı ve Yeni Demokrasi İzmir temsilcileri, bu mesele merkezi düzeyde çözülmesi gerektiğini belirterek, yazıyı onayladıkla ama imzayı merkezlerinin atabileceğini söylediler.Mücadele dergisi mir temsilcisi yanıtını Pazartesi (10 Haziran) günü vereceğini söyledi)

Not: Kavga dergisi İzmir temsilcisi gerek 1 Mayıs etkinliklerinde terdiği "sorumsuzluk", gerek platform toplantılarını aksatmadaki "di linsizliği" dikkate alınarak 21 Mayıs 1991 günü (Kavga dergisinin 4. s sı çıkmadan önce) platformdan çıkarılmıştır. Karar toplantıya katılan dergi temsilcisinin tümünün oybirliğiyle alınmıştır.

"Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine"

(Baştarafı 1. sayfada)

atmosferi yaratmaya çalıştığı koşullarda, kendi etkilediği tüm güçleri aynı doğrultuda seferber etmesi gelmektedir. TÜRK-İŞ'in sağ kanadı DYP'nin kampanyasına paralel bir canlılık yaratmayı hedeflerken, bu çizgiye SHP'liler de uymaktadır. DİSK'in açılması tartışmalarının yoğunlaşması da suskunluğun kırılmasında etkili oldu. Ayrıca, hükümetin % 10 barajını kaldırmakla tehdit ettiği TÜRK-İŞ, kamu işyerlerinde yaşanan sözleşmelerdeki tıkanıklık ve eylemlerin yer yer sendikaları aşma eğilimi göstermesiyle birlikte, politikasında değişiklik yaparak Bursa'da bir gövde gösterisine yöneldi.

Bursa mitingine katılanların yaklaşık dörtte üçü sendikalı işçilerdi ve çoğunluğu dışarıdan gelmişti. Batman, Zonguldak, Ankara, Kırıkkale, Uşak, İzmir, Balıkesir, Bandırma, Yalova, İzmit, Gebze, İstanbul gibi yurdun dört bir yanından yüzlerce kilometre yol katederek gelen onbinlerce işçi, sınıfa yönelen yoğun saldırı dalgasına karşı mücadele ve özveriye hazır olduklarının mesajını vermekteydi. Mitingin temel mesajı buydu. Ancak bugün burjuva muhalefet de dahil hiç bir politik güce, partiye güvenmeyen işçilerin uzun soluklu bir mücadeleye hazır olmadıkları, aksine kısa vadeli gündelik ekonomik talepler için mücadele etme eğiliminde oldukları ve bunu da bugün düzen içi kanallarda sürdürmekten yana oldukları belirgindi. İşçi hareketinin kabarma eğilimi gösterdiği bu dönemde sendikalar tam da bu role en uygun araçlar durumundalar.

İşçi hareketinin öncülüğüne soyunan herkes için bugün sendikalar ve sendikal mücadele herhangi bir dönemden çok daha fazla önemli bir konumda. Bu durum, bugün "Devrimci işçiler sendika yönetimine" sloganına özel bir vurgu yapmayı gerektirmektedir. Bu yanıyla miting bir başka çarpıcı mesajı daha içermekteydi. TÜRK-İŞ'te yaşanan/ yaşanacak olan değişim, işçi sınıfının en dinamik unsurlarını barındıran miting alanında Şevket Yılmaz'ın konuşması esnasında yuhalanması ve tek tek işçilerin çoğu kez hançerelerini yırtarcısına attıkları sloganlar, işçilerin ortak psikolojisini yansıtmaktadır.

TÜRK-İŞ yönetiminin Bursa'da gövde gösterisi yapmayı amaçlarken şaşkına dönmesi, sadece protestolardan değil, aynı zamanda mitingin dağınıklığı içinde insiyatifi de elden kaçırmasıyla gündeme geldi. Miting organizasyonunun çok kötü olması, alanda bir kaosa yol açtı. Ses düzeninin bozukluğu, konuşmaların duyulmaması herkesin kendi kafasına göre davranmasındaki başlıca nedeni oluşturdu. Haziran sıcağı da bu kargaşaya eklenince, mitingin başlamasından yarım saat sonra çok sayıda işçi, alanı terketmeye başladı. Bu tutumda, devrimcilerin de dahil olduğu sol grupların sürekli slogan yarışı içine girmelerinin payını da unutmamak gerekir. Saat 15'e doğru artık mitingin insiyatifi tamamiyle TÜRK-İŞ'in elinden çıkarak, alanı dolduran sol grupların eline geçti. Ancak, bu fırsatın olumlu bir şekilde değerlendirildiği söylenemez. Tam tersine, devrimciler de işçilerin tepkisini çeken tavırlara ortak oldular. Dur durak bilmeksizin bir çok kafadan atılan sloganlar, kuru bir reklam görüntüsü verdi ve ekonomik taleplerle yetinen işçi kitlelerine somut mesajlar vermeyen sloganlar bir süre sonra bıkkınlığa yolaçtı. Yılda ancak 1-2 kez yaşanabilen geniş kitle gösterileri, bu şekilde tek tek devrim deşarj oldukları ortamlara dön te, gündeme uygun mesajlar v mekte, çirkin bir görünüm yara tadır.

Bu durumun devrimcilerin d lığından kaynaklandığı açıktır. girerken ve mitingin başlarınd nan dağınıklığın süreç içinde mesi ve alandan çıkışta devrim başlattığı yürüyüşün düzenliliği kili mesajlar verdi. Yürüyüş s kortejler halinde geçen işçi g nın devrimcilerin sloganlarına maları, alkışlamaları, arada olu yalog, düzenli ve anlamlı bir ç ürün verdiğinin en net gösterge

Bursa Mitingi bir kere daha di ki; devrimciler organize ol eksikliklerini acilen gidermeli, mi kavrayan somut yeni sl üretmeli, kendi soyut günde kitlelere dayatmaktan vazgeçme os benzeri çirkin bir görüntünü tulmasına ortak olmamalıdırlar.

Sonuç olarak Bursa mitingi lelerinde yaşanan olumlu değ yanısıra devrimcilerin eksikli sergilemesi açısından da önem mücadele günü oldu.

Zonguldak Grevi Sırasında Ölen İşçilerin Ailelerine Yardım

Mustafa Acar'ın eşi ve çocukları.

Zonguldak grevi sırasında yaşamlarını yitiren Recep An ve Mustafa Acar'ın ailelerine Almanya'dan bir grup işçinin dayanışma olarak gönderdiği 1000'er Mark, İŞÇİLERİN SESİ aracılığıyla köy ve evlerine gidilerek ulaştırıldı.

Recep An'ın eşi ve oğlu.

zmir Belediyesi ve ESHOT Gerçeği

Çİ KIYIMLARININ VE TEHDİTLERİN ALTINDA YATAN ESHOT'UN ÖZELLEŞTİRİLMESİ POLİTİKALARIDIR.

NAP hükümetleri; zarar ediyor ekçesiyle KİT'leri sermaye grurına peşkeş çekerken, Sosyal nokrat Belediye Başkanı ksel Çakmur da ESHOT, Fuar gibi gelir getiren kuruluşlarına matif şirketler kurarak Bele- Meclisi'nin denetiminden kurnaya ve kendi kontrolünde şir- meclislerini oluşturmaya ve lece İzmir'i "birlikte yönetenleri" arpalıklar oluşturmayı hemektedirler. İZFAŞ, İZU-Ş, TANSAŞ, İNAR LTD. gibi uluşlarda, SHP'nin yapısal kaerinden kaynaklanan kısmi işçi mekçi insiyatifleri yok edilirk- diğer yandan Ticaret, Sanayi odalara 2-3'lük paylar verile- sermaye çevrelerinin insiyati- ve istemleri geliştirilmektedir. ük hissedarların (odalar) istemi ine İNÖNÜ SANAT LTÜR MERKEZİ DKÖ etkinrine verilmezken İZFAŞ vren'i Ege'nin en şık erkeği irebilmektedir. 12 Eylül cuntakarşı "Demokrasi Mücadelesien ön saflarında yer aldığını" la söyleyen, yargıç önüne çımadan hüküm giyen sayın mur, eli kanlı diktatör vren'i ödüllendiren şürekasın hesap soracağı yerde; 26 Mart si destek istediği devrimci eri bugün işten atmaya kalktadır. Yeri geldiğinde Sendikae İş Yasası'nı değiştireceklerii3. ve 17. maddeleri kaldırlarını söyleyenler bugün bu ı futürsuzca kullanmaktadır.

ESHOT KRİZİNİN NEDENİ TİS DEĞİLDİR

1990 Mart'ında başlayan toplu sözleşme (T.İ.S.) görüşmelerinin taslak metni işyerlerinde komitelerce hazırlanmış ve sözleşme imzalanıncaya kadar da örgütlü ve kararlı bir şekilde savunulmuştur. Bu süreç; mesaiye kalmama, sakal bırakma, vizite eylemleriyle desteklenmiş, coşkulu 1 Mayıs kutlamaları işçilerin birlik-mücadele-dayanışma anlayışlarını daha da pekiştirmiş ve 5 Mayıs'ta TİS imzalanmıştır. Ortalama 1 milyon lira civarındaki ücretler, diğer büyükşehir belediyelerine ve giderek Lastik, Maden ve Metal işçilerine de örnek teşkil etmiştir.

T.İ.S. sonrası bilet ücretlerinin 600 liradan 1000 liraya çıkarılmasıyla ESHOT'un aylık gelir-gider bilançosu 11-12 milyara yükselmiş, toplu taşımacılıkta olağan kabul edilebilecek bir zararla T.İ.S.'nin ilk yılı tamamlanmıştır.İkinci dilim T.İ.S. gereği yıllık enflasyon + % 10 uygulamaya konulmuş ve ilk üç ay otobüs ücretlerine zam yapılmamıştır. Dananın kuyruğu da işte bu aylarda kopmuştur. Maaş ve ikramiyeler zamanında ödenmemeye başladı. Gerekçesi; "ESHOT zarar ediyor", "ESHOT kırmızı çizgiye geldi" şeklinde açıklandı. Bayram öncesi maaş ve ikramiyelerini alamayan işçilerin tepkisi tam da sınıfın karakterine uygun bir şekilde açıklandı. Bayram öncesi maaş ve ikramiyelerini alamayan işçiler 24 saat üretimi durdurdu; otobüsler dolaşarak, işçilerle toplantılar düzenledi. Sendika yönetimiyle işçilerin arasını açmaya çalıştı. Sendika baştemsilcileri ve siyasi hükümlü statüsünde çalışanların, siyasi emelleri için işçileri kışkırttıklarını söyleyerek, bu kişilerin cezasız kalmayacaklarını belirtti. Söz almak isteyen işçilere konuşma hakkı vermeden toplantıları bitirdi. Şimdi ESHOT işçileri toplantılarla altyapısı hazırlandığı düşünülen "işverenin" tensikat uygulamasını bekliyorlar.

ESHOT KRİZİ, İŞÇİLERDEN KAYNAKLANMAMAKTADIR

ESHOT'taki kötü gidişin yegane sorumlusu yöneticilerdir. İşbaşına getirilen yöneticiler, çalışan işçilerle hizmet ve üretim aşamasında bir araya gelemediklerinden 2 veya 3 ay gibi kısa bir sürede sorunları daha birikmiş olarak bırakmak zorunda kalmışlardır. Bu kötü gidişi gören yine ESHOT çalışanları olmuş. Nitekim ülkenin hiçbir ünitesinde görülmeyen, üretim komisyonları oluşturarak çalışma sistemi ve koşullarını işverenle birlikte çözecek çalışmalara başlanmıştır. Bunun sonucu olarak hazırlanan üretim ve hizmet raporları başta Büyükşehir Belediye Başkanı olmak üzere tüm idare mekanizmalarına dağıtılmıştır. Bu çalışmalarla hazırlanan raporların hiçbir maddesinin üzerine yöneticiler tarafından gidilmemiş, kısacası üretenle birlikte yönetmek yöneticilerin işine gelmemiştir. Çünkü onların bugünkü çabası ESHOT'u özelleştirerek ortadan kaldırmak, yok etmektir.

ESHOT'un gerçek sahibi ESHOT çalışanlarıdır. Hiç kimse ESHOT'un kötüye gidişinden ESHOT işçisi kadar üzüntü yaşayamaz ve yine hiçbir kimse ESHOT'un iyileştirilmesinden doğacak heyacanı ve sevinci ESHOT işçisi kadar duyamaz.

Artık ESHOT çalışanları, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin "Dağıtmacı" politikasını üzerlerinde görmek istemiyor. Tüm ESHOT çalışanlarının tek bir beklentisi var. İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin elini ESHOT'tan çekmesi. Aksi takdirde batan ESHOT değil, kendileri olacak.

İŞTEN ATILMALAR BAŞLIYOR

Halka ucuz tüketim malzemeleri sunmak amacıyla kurulan TANSAŞ, gelinen noktada her boş bulunan alana market/bakkal açarak tüccarlık yapar duruma düşmüştür. TANSAŞ mağazalarına "ALBENİ" kazandırmak için milyonlarca lirayla dekorasyon ve reklam harcamaları yapılmaktadır.

Harcanan bu paralar önümüzdeki aylarda TANSAŞ işçisinin imzalayacağı T.İ.S.'de zarar hanesinin kabarıklığı olarak sunulacak, istenen haklı talepler yüksek görülerek verilmek istenmeyecektir.

"Uyumsuzluk" gerekçe gösterilerek TANSAŞ'tan 4 işçinin 13. maddeye göre işlerine son verilmesi hem bir gözdağı hem de mücadelenin keskin geçeceğinin kanıtıdır.

Kıyımın ikinci raundu Büyükşehir'den 3 ,İZULAŞ'tan 3 olmak üzere 6 işçi arkadaşın atılmasıyla gerçekleşti. Atılan işçilerden bir tanesi SHP'li olan Konak belediyesince işe alındı.

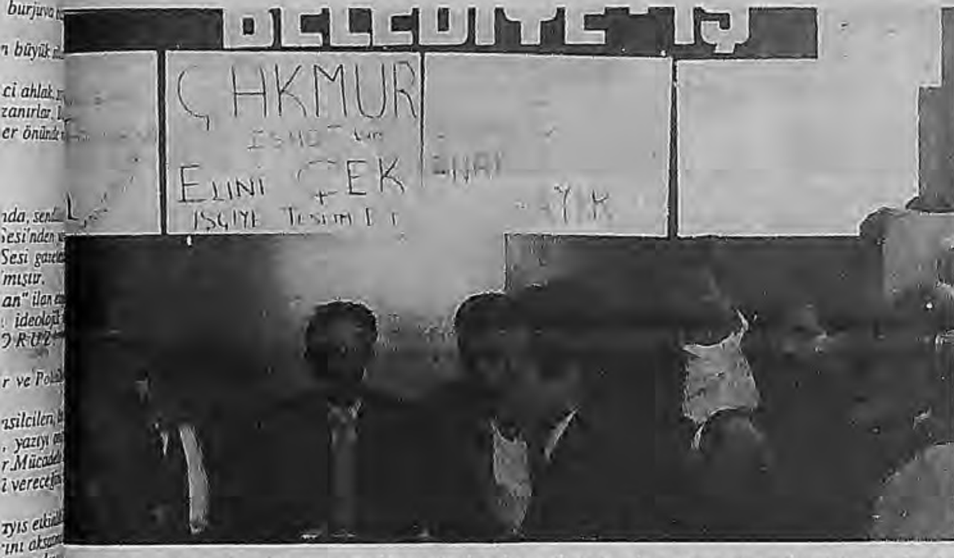
Atılan işçilerden 4 tanesi sendikalarında açlık grevine başladılar. Açlık grevi belediye ve diğer işyerlerinden gelen işçilerin desteği ile sürüyor. Açlık grevinin 4'üncü gününde 400-500 kişilik işçi kitlesi açlık grevine destek amacıyla sendikaya gelerek Yüksel Çakmur'u ve Türk-İş üst yönetimini hedef alan sloganlar attılar. 10 temsilcinin daha katılımıyla açlık grevci sayısı 14'ü buldu. Açlık grevinin 7. gününde (11.6.91) Belediye-İş Genel Merkez yetkilileri de gelerek Çakmur'la işten atılanların işe iadesini görüşüyorlar. Sonuç alınmayınca şube başkanları açlık grevine başlayarak eylemliliğe devam edecek.

ESHOT'da ise zarar ediyoruz gerekçesi ile bir liste hazırlandığı ve bu sayının 150 civarında olduğu söylenmektedir.

Önümüzdeki günlerde işçi ve işveren karşı karşıya gelerek Belediye'de sıcak günlerin yaşanacağı kesin görülüyor.

Bugün işverenin uygulayacağı politika karmaşıktan basite indirgendiğinde şu olmalıdır:

İŞÇİLERİN SESİNE KULAK VERİN...

...kada, işten çıkartmalara karşı süren açlık grevi, çıkartılan işçilerin işe alınacağına söz verilmesi üzerine 9. gü...e sona erdirildi.

...OT GERÇEĞİ ve ...N ÇIKARMALAR

...HOT İzmir Belediye'sinin en köklü kuruluşlarından birisi... atlı tramvaylardan bugüne su ...lektriğin ayrılmasıyla, sadece ...araçlık ve ortalama yaşı 15'i ...otobüs filosuyla başbaşa kal...r. Cuntaların ve onu izleyen ...P'lı yöneticilerin döneminde ...OT bünyesine sadece 39 yeni ...s alınmış, 1980'lerde günlük ...taşıma kapasitesi bir milyon ESHOT, her yıl gerileyerek ...nkü olumsuz duruma getiril...r.

hareketsiz kaldı. Atölye işçileri ve şöförler Belediye Sarayı'nın önünde oturma eylemi yaptılar. Artık T.İ.S. ihlalleri, örgütlü tepkilerle karşılanıyordu.

Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı diğer birimlerde maaşlar tam ödenirken ESHOT'ta maaş yerine avans öneriliyordu. Avansı reddeden işçiler verilen sürenin de dolmasıyla birlikte işyerlerini terketmeyerek, geceyi oturma eylemiyle geçirdiler. Yıllarını bu atölyelerde geçiren işçilerin kararlılığı "tensikat" tehdidi ile karşılaştı. Başkan Yüksel Çakmur işyerlerini bizzat

...elbim'de Başarı ve Tehlike

...r ayı aşkın bir zamandır süren ...im çalışanlarının sözleşmesi ...aziran akşamı bağıtlandı. Ye...adar olmasa da işçilerin taslak ...lanmasından, görüşmelere ka...ya kadar devrede olduğu ilk ...im sözleşmesi başarıyla so...andı.

...osyal demokrat işveren temsil...inin oyalama taktikleri, işçile...irliğini bozma yolundaki çaba... şirketi kapatma tehditleri ...edi. Belbim çalışanları bu ...şme ile diğer belediye çalışan...n idari ve sosyal haklarına sa...olurken, Belbim çalışanlarının ...diye çalışanı olarak kabul edil...yle ilgili maddeyi de geçire... işgüvencesi yolunda önemli ...azanım elde ettiler (Belbim'de çalışan temizlik işçileri diğer bir belediye şirketi olan İSBAK işçisi olarak kabul edildi. Belbim'lilerin kazandığı ücret artışı ise en az % 200 civarında...

Sözleşme öncesinde ve sözleşme sürecinde işyeri örgütlülüklerini yaratma ve SHP'li işverenle kolkola yürüyen Belediye-İş yöneticilerini harekete geçirme yönünde önemli adımlar atan Belbim'in başarısı, ilk defa sendikalaşan bir işyeri için küçümsenemeyecek oranda. Ama bu başarının kalıcılaştırılması için yapılacak çok şey var.

Belbim'lilerin ilk elden yapmaları gereken şey, tüm toplu sözleşme sürecini, bu süreç içinde işverenlerin ve sendikalarının tavırlarıyla birlikte örgütlülüklerinin durumunu değerlendirmeleridir. Bu sözleşmenin bağıtlanmasıyla mücadelenin bitmediği aksine yeni başladığı bilince çıkarılmalıdır. Şimdi görev işyeri örgütlülüklerinin, komite çalışmalarının daha sıkılaştırılmasıdır. Çünkü onları, sözleşmede kazanılan hakların - en basitinden ücretlerin- verilmemesi, sosyal kazanımların yerine getirilmemesi gibi uygulamalar beklemektedir. Bunlar çözülse bile ikinci sözleşme dönemi için fazla bir zaman kalmamıştır. Herkesin paraları cebine koyup bundan sonrası için çaba göstermemesi, bugüne kadar kazanılan hakların da boşa gitmesi anlamına gelecektir. Sosyal haklar uygulanmayacak, alınan ücretler enflasyon karşısında eriyip gidecektir. "Nasılsa yüksek ücret alacağız" diye örgütlülüğün dağıtılması, sorunlara duyarsızlık gösterilmesi kazanılan tüm başarıları tamamen tehlikeye atacaktır.

Kazanılan başarı tehlikeyle içiçedir. Kendi güçlerine dayanarak başarı kazanan Belbim işçileri, aynı yolu izleyerek tehlikeleri de savuşturacak güçtedir.

Şimdi daha sıkı durma zamanıdır.

...ibi: Çetin UYGUR
...zı İşleri Müdürü: Günnur İLHAN
...etenler: Çetin UYGUR, İ.Hakkı ORTAKÖY, Günnur İLHAN, Füsun ...MİRALP, Yaşar KANBUR, Kader GÖREN, Murat DOĞAN, Ali ...ŞOĞULLARI, Naci ALPKAN, Orhun ÇOBAN, Hüsamettin AYTAŞ, ...i SOYDAN, Semra HATİNOĞLU, Tankut SOYKAN, Filiz BURHAN, ...ür ÜNAL, Barış DOĞRU, Hilmi DEMİR, Leyla ALAN, Şerafettin OLU...R, Mehmet ALGIN ve işyerlerinden işçiler
...res: Prof. Kazım İsmail Gürkan Cad. Hüdaverdi Han 3/5 Cağaloğlu/İST.
...tel. ve fax:: 528 16 73
...kı: Son Havadis

BEYKO-2'DE İŞÇİ ÇIKARTMA

Orta büyüklükteki 5-6 işyerinden kurulu fabrikalar zincirinin bir halkası olan BEYKO-2 Tekstil'de, 6 Haziran'da 2 işçi, 17. maddeden tazminatsız işten çıkartıldı. İşten çıkartılanları desteklemek için iş bırakan işçilerden 38'i de çay molasında çıktıkları fabrikaya geri alınmadılar. Beyko-2'de işçilerin çoğu çocuk yaştakilerle, kadınlardan oluşuyor ve sigortasız. İş güvenliği yok, ücretler alabildiğine düşük (kalifiye bir eleman bile en fazla 600 bin lira alabiliyor), günde 8 saate varan fazla mesailerin ücretleri bile tam ödenmiyor.

Kötü çalışma koşullarını düzeltebilmek için örgütlenmeye çalışan işçilere, işveren, 2 kişiyi işten atarak cevap verdi. Yaşadıkları bütün olumsuzlukların üzerine 2 arkadaşlarının hakları gaspedilerek işten çıkartılması Beyko-2 işçilerini isyan ettirmeye yetti. Aynı gün, işçilerin büyük çoğunluğu iş bıraktı. Buna karşılık saat 16.00'da çay molasında dışarıya çıkan işçileri fabrika kapılarını kapatarak içeriye almayan, içerdekileri de dışarıya bırakmayan işverense havayı daha da gerginleştirdi. Makina ustalarının çoğunun dışarıda kalması işlerin iyiden iyiye durmasına yolaçtı.

6 Haziran'dan bu yana (hafta sonu dışında) fabrika önünde oturma eylemi yapan işçilere 11 Haziran'da Görüm Tekstil işçileri halaylarıyla, türküleriyle destek verdiler. "Haklarımızı almak için birleşelim" yazılı bir döviz taşıyan işçiler, "Yaşasın Beyko direnişimiz" sloganını attılar. Öziplik-İş sendikasının ilgisizliğinden yakınan işçiler, direnişlerini sürdürürlerken "mutlaka hakkımızı alacağız" diyor.

UZEL'DE İŞÇİ ÇIKARMA

Türk Metal'in örgütlü olduğu Uzel'de Ocak ayında sözleşme imzalanmıştı. Bir çok işyerinde sözleşmelerin imzalanmasından sonra yaşanan tensikat Uzel'de de yaşanmış 500 işçi işten çıkartılmıştı. Bu süre içinde işverenin saldırıları durmadı, geçtiğimiz günlerde 400 işçi daha tazminatları verilip işten çıkartıldı. Turgut Özal tarafından açıklanan kaç bin işçinin çıkartılacağı pazarlığına Mustafa Özbek'in Uzel pazarlığı da dahil olsa gerek.

DEVRİMCİ GENÇLİĞİN YARGISIZ İNFAZLARA YANITI

Düzen içi ehlileştirilmiş muhalefete yer açmak, düzen dışı muhalefeti sindirmek, yok etmek için çıkarılan, yargısız infazları yasallaştıran Devlet Terörü Yasası, Hasanpaşa baskınından sonra ikinci sokak infazını 7 Haziran Cuma günü Küçükçekmece'de gerçekleştirdi.

Edebiyat Fakültesi 3. sınıf öğrencisi Murteza Kaya Küçükçekmece Kanarya'da iki arkadaşıyla birlikte, iddaya göre bildiri dağıtırken, polis tarafından açılan ateş sonucu hayatını kaybetti. 10 Haziran günü Edebiyat Fakültesi'nde öğrenciler olayı protesto etmek için bir forum düzenlediler. Forumdan sonra dışarıya çıkan öğrencilerle polisin çatışması sonucunda bir polis otosu yandı. Bunun üzerine takviye kuvvetleriyle fakülteyi saran polis, giriş çıkışlarda kimlik kontrolü ve okul içinde arama yaptı. Polis, aramalar sırasında bir yandan coplarını kullanırken diğer yandan da silah kullanmaktan çekinmedi. Olaylar üzerine Edebiyat Fakültesi'nde yapılması gereken sınavlar iptal edildi.

Aynı olay sırasında gazetemiz muhabirlerinden Filiz Burhan, Semra Hatinoğlu ve Tankut Soykan da gözaltına alındı. Halen gözaltında bulunan arkadaşlarımızı polis keyfi biçimde alıkoyuyor.

YENİ ÇELTEK MADENCİLERİ GREVDE

Yeni Çeltek Kömür ve Madencilik A.Ş.'ye ait 3 işyeri olan Merzifon Yeni Çeltek'ten 515 Sorgun Y. Çeltek'ten 215, Bolu Y. Çeltek'ten 50 olmak üzere toplam 790 işçi adına 5 Aralık 1990 tarihinde başlayan ve 165 gün süren toplu sözleşme görüşmeleri, işçi sendikasının sözleşmeyi imzalama yönündeki tüm çabalarına rağmen Y. Çeltek patronlarının uzlaşmaz tutumu nedeniyle 21 Mayıs 1991 salı günü başlayan grev bugünlerde birinci ayını doldurarak devam etmektedir.

165 gün süren görüşmeler boyunca Y. Çeltek patronları "Fazla isterseniz kapatırız haaa" şeklindeki tehditlerle işçiyi teslim alma, sömürü düzenini en üst boyutta devam ettirme hesapları ile ucuz işçilik anlayışına sarıldı. Bizi insan yerine koymayan anlayışları nedeniyle, daha dün 68 maden emekçisinin yaşamını yitirdiği iş cinayetinden hemen dört ay sonra, 200 madenci "çalıştıracak saha yok" gerekçesiyle sokağa atıldı. Madencinin can pazarı olan bu işletmede ve diğer iki işyerinde muhasebe tezgahları, kalem oyunları ile "zarar ediyoruz" demagojileri üretip, görüşmeler süresi içinde "greve gidilirse işletmelerde çalışacak bacalar, ayaklar ve hazırlık panoları kapanır, biz de bu kadar işçiyi çalıştıramayız" tehditleri ile sendika ve işçiler fazla istemekle suçlandı. Yöredeki en büyük işyerleri olan Yeni Çeltek kömür ocaklarının kapatılacağı iddiasıyla, yöre halkını işçilerin haklı davasının karşısına çıkarmak amaçlandı. İşçiyi yıkıcı olmakla suçlayan senaryolarla Y. Çeltek Sorgun işletmesinde çalışan işçiler ve şube yönetim kurulu ise işverenin bu yalan ve çarpıtmalarına karşı, bildiri dağıtarak, belediye hoparlöründen ilan yaptırarak, halktan insanlarla tek tek konuşarak, içinde bulunduğumuz somut koşulları anlattık. Bugün, işçinin ortalama aylık ücretinin 400 bin lira olduğunu, işveren tarafının son teklifi olan %90 ücret artışı ile birlikte bunun ortalama 750 bin lirayı bulduğu, Y. Çeltek gibi milyarlarca lira kar eden bir kuruluştan işçilerin ortalama aylık 1.5 milyon lira istemelerinin çok olmadığını, Y. Çeltek patronlarının abartılmış, yanlış rakamlarla halkın kafasında uzlaşmaz işçi imajını yaratmayı amaçladığını, ama bu hesapların tutmadığını duyurduk. Halk arasında işçinin mücadelesinde haklı olduğu konusu tartışılmaya başlayınca halkımızın işçinin yanında yer almasıyla bu senaryo bozuldu.

Bu sefer Y. Çeltek patronları devletin güvenlik güçlerini üzerimize sürmeye başladı. 21 Mayıs 1991 günü başlayan grev nedeniyle, Mayıs ayı için hak edilen 20 günlük ücretlerin alınması ve vergi iade bildirimlerinin işyerine tebliğ edilmesi amacı ile Sorgun ilçesinden 2 km. mesafede bulunan Y. Çeltek kömür işletmesine gitmek üzere 7 Haziran 1991 Cuma günü sendika binasında toplanıldı. Yaklaşık 1 km. yürüdükten sonra aynı cadde üzerinde bulunan Sorgun Lisesi binası önünde işçiler ekip arabaları ile çevrildi. Polislerin başındaki karakol komiseri Ziya Sönmez ve Emniyet Amiri Celal Şen işçileri tahrik eder nitelikte sözler sarfederek provakasyon ortamı yaratmaya çalıştılar. İşçilerin ve tenefüs saatinde bulunan yüzlerce lise öğrencisi ve öğretmeninin önünde Şube Başkanı Kamuran Arslan'a "Oğlum biz seni tanıyoruz, senin amacın başka, sendikacılık falan değil" diyerek mücadelemizi karalamaya çalıştı. Yine emniyet amiri Celal Şen, Şube Başkanı Kamuran Arslan'ı hedef göstererek işçilere "Bu adamın arkasından gitmeyin, bu adam sizi uçuruma sürüklüyor" sözleri ile işçi hareketini bölmeyi hedefledi. Ancak karşılığında işçilerden hep bir ağızdan "Biz kimin arkasından gideceğimizi senden öğrenecek değiliz. Bu hepimizin ortak sorunu ve ortak kararıdır" sözleriyle karşılaştı. Ardından hep birlikte şube binasına dönüldü. Sermaye tarafından hazırlanan ve işçi sınıfının ekonomik ve demokratik taleplerinin sürdürülebilmesi için, tüm oyunları ve tezgahları arkadaşlarımızın akılcı ve kararlı tutumuyla boşa çıkartıldı. Aradan geçen 3 gün sonrasında 10 Haziran 1991 Pazartesi günü aynı kararlı tavırla işyerine kadar yürüyerek gidip, içerde kalan ücretler alındıktan sonra aynı disiplin içerisinde şubeye dönüldü.

Yaşadıklarımız bir kez daha göstermiştir ki, işçilerin en küçük demokratik hakları bile gasp edilmeye çalışılmaktadır. Çıktığımız bu yolda başarıyı yakalayabilmek, bu sınavı en iyi şekilde verip haklarımızı alıncaya kadar Merzifon, Bolu ve Sorgun Yeni Çeltek işçileri olarak Y. Çeltek patronlarının suratına şamar gibi inecek olan haklı davamızda mücadelemizi sürdürmeye kararlıyız.

Yaşasın işçilerin birliği!

Yaşasın grevimiz!

SORGUN
YENİ ÇELTEK
İŞÇİLERİ

TÜRK-İŞ'in Gövde Gösterisi Şevket Yılmaz'ın hüsranına dönüştü

Bursa Mitingi'nde Öfke Vardı

2 Haziran günü sabahın erken saatlerinden itibaren İstanbul, İzmir, Balıkesir, Ankara, Bursa işçilerinin katılımıyla Yıldırım Beyazıt meydanına toplanan işçiler öğleye doğru miting alanına doğru yürüyüşe geçtiler. Sayıları yaklaşık 15 bini bulan işçiler yürüyüş sırasında Özal'ı ve hükümetin uygulamalarını protesto eden sloganlar atarak Fomara meydanına geldiler. Fomara meydanında diğer illerden gelen işçilerle birlikte sayı 30 bini buldu. Alanda, işçiler "Çankaya'nın şişmanı işçilerin düşmanı", "Geliyor geliyor işçiler geliyor", "İşçiler birleşin iktidara yerleşin", "Özal istifa", "En büyük işçi", "İşçiyiz güçlüyüz", sloganları atılmaya başlanmıştı, ses düzeninin bozuk olması ve Şevket "beyin" alana geç teşrif etmelerinden dolayı 1/2 saat gecikmeli başlayan miting, Şevket Yılmaz'ın,Özal'a ve Hükümet'e keskin sözlerle çatarak TÜRK-İŞ adına da bir takım eylemler önererek kahraman olmaya çalışmasını işçiler adeta; "biz bu filmi daha önce görmüştük" dercesine sessiz ve coşkusuz karşılıyorlardı.

Şevket Yılmaz konuşurken bir çok işçinin, Yılmaz'ı dinlemediği birtakım sorular ve sloganlarla TÜRK-İŞ yönetimini sıkıştırmaya çalıştığı gözleniyordu. İşçilerin miting alanında toplanmasından itibaren açılan "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Kahrolsun Özal Diktatörlüğü-Bursa Devrimci Gençlik", "Söz Yetki Karar İktidar Halka", "Anti Terör Yasasına Hayır", "Yaşasın İşyeri Komiteleri", "Umut Birliğimizde ve Mücadelemizdedir", "Devrimci Gençlik" yazılı pankartları açan Devrimci İşçiler ve Devrimci Gençlik attığı sloganlarla işçilerden olumlu mesajlar aldılar. Özellikle "Yaşasın İşyeri Komiteleri !, Devrimci İşçiler Sendika Yönetimlerine !, Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız !, Oligarşi Mezara Halk İktidara !, Faşizme Ölüm Tek Yol Devrim !" sloganları yoğun bir ilgiyle karşılandı.

Şevket Yılmaz, konuşması esnasında işçiler dağılmaya başlayınca, kürsüden inmek zorunda kalarak alanı terk etti. Alandan terminale doğru yürüyen işçiler burada sloganlar eşliğinde (sendika yönetimlerinden bağımsız bir şekilde) gösteriye devam ettiler. Miting alanından terminale doğru Devrimci İşçiler ve Devrimci Gençlik tarafından oluşturulan düzenli kortej işçiler tarafından ilgiyle izlenirken çevreden korteje ve sloganlara katılımlar oldu. En önde "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız" pankartını taşıyan Devrimci İşçiler ve Devrimci Gençlik yol boyunca çeşitli sloganlar atarak işçilerden yoğun alkış aldılar.

İşten atmalara, tıkanan toplu sözleşmelere karşı işçi kitlelerinden yükselen tepkiyi, sistem içinde eritmeye çalışan Türk-İş yönetimi; işçilerden "Üreten biziz yöneten de biz olacağız" cevabını aldı.

Nereden, Nereye?

Yıl 1986..İzmir Cumhuriyet alanında yapılan Türk-İş mitinginde Şevket Yılmaz konuşuyor..Binlerce işçi dinlemede.. Azınlık bir grup ise onun sarı yüzünü teşhir etmeye yönelik sloganlar atıyor...

Aradan 5 yıl geçiyor. Yer Bursa Fomora Meydanı.. Bu kez binlerce işçi konuşmaya çalışan Türk-İş başkanını protesto sloganlarıyla susturuyor ve gerçek gücün kendileri olduğunu haykırıyorlar. Bu görünüm bugüne dek siyasi iktidarın icazeti çerçevesinde sendikacılık yapan Türk-İş anlayışının, işçi gözünde yavaş yavaş da olsa mahkum edilmeye başladığının bir göstergesidir.

Her zaman tavrını emekten yana belirleyen ve bu doğrultuda binlerce şehit veren Devrimci Gençlik; "Anti-Terör Yasasına Hayır" ve "Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine" şiarlarıyla Fomora Meydanında ve Bursa caddelerinde işçilerle bütünleşiyordu.

İşçiler "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız" sloganıyla kendi iradeleri dışında kendilerine sunulacak seçenekleri kabul etmeyeceklerini bir kez daha Şevket Yılmaz'a çok net olarak ifade ettiler.

Grev Yasağı Kapsamındaki Gölcük Tersanesi İşçileri, Toplu Sözleşme Görüşmelerinin Bağıtlanmamasını protesto ediyor

İzmit'te Doğal Miting

(İşçilerin Sesi – İZMİT)

Türk Harb-İş sendikasıyla TÜHİS arasındaki sözleşme görüşmelerinin arabulucu süresinin sona ermesine rağmen bağıtlanmaması üzerine Gölcük Tersanesi işçileri yeniden eyleme geçtiler.

Gölcük Tersanesi ve Gölcük bölgesindeki Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'na bağlı işyerlerindeki 6.000 işçi 7 Haziran günü oturma eylemi gerçekleştirdiler. Gün boyu süren eylem sırasında, işçiler, sözleşmeden sonuç alınıncaya kadar çeşitli eylemleri sürdüreceklerini açıkladılar. Bu eylemler kamuoyunun yoğun desteğini kazanırken, tüm muhalefet partilerinin ilçe yöneticileri sendikayı ziyaret eden tersane işçilerinin hak arama mücadelesini sonuna kadar destekleyeceklerini açıkladılar.

8 Haziran Cumartesi günü,

(Devamı 9. sayfada)

CAMİALTI ve HALİÇ Tersanesi İşçileri, DOK GEMİ-İŞ Sendikasını, sınıfsal tavır alması için zorluyor.

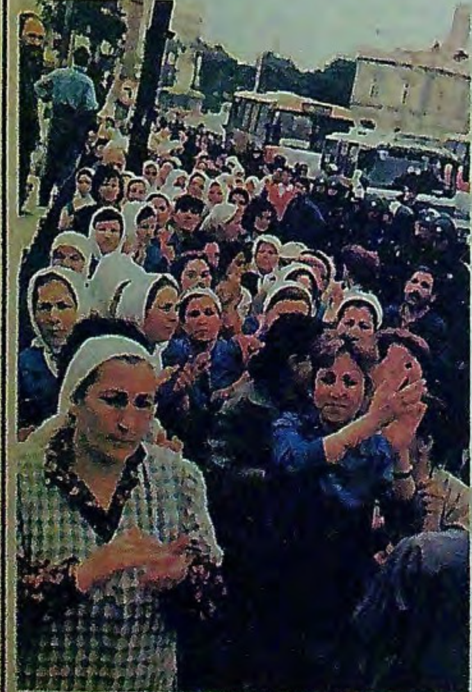
Haberi .. sayfada

8 Haziran Cumartesi günü, eş ve çocuklarını da yanlarına alan 7500 tersane işçisi, gerçekleştirdikleri coşkulu mitingle E-130 yolunu iki saat süreyle trafiğe kapattılar.

Tekel İşçisinin Eylemleri Sürüyor

İzmir'de Sekizbin İşçi Yürüdü

(İşçilerin Sesi-İZMİR)

İstanbul ve Trakya şubelerine bağlı toplam 20.000'e yakın TEKEL işçisinin sesine EGE'den de destek geldi.Uyuşmazlıkla sonuçlanan TİS görüşmelerini protesto etmek için, İzmir ve Akhisar'da kurulu Tekel işyerlerinde çalışan işçiler toplu vizite eylemi yaptılar.

Yaklaşık 8.000 Tekel işçisi 24 Mayıs Cuma günü sabahtan vizite kağıtlarını aldılar. İşyerlerinden bağlı oldukları dispanserlere topluca ve düzenli şekilde , alkışlı ve protestolu sloganlarla yürüyerek giden işçiler; aynı şekilde coşkuyla yürüyerek işyerlerine döndüler. Bunlardan en yığınsal olanı Alsancak semtinde gerçekleşti. Dispansere gidiş ve dönüşlerde yaya kaldırımlarını kullanan işçiler özellikle karşıdan karşıya geçişlerde 45 dakikaya varan trafik kesilmelerine yol açtılar.

İlkönce saat 13 için işbaşı veren dispanser yetkilileri, işçilerin protestosu sonucu işbaşı saatini 15 olarak değiştirdi.

Gidiş ve dönüşlerde; "ÇANKAYA'NIN ŞİŞMANI İŞÇİ DÜŞMANI", "AYKUT İSTİFA", "İŞÇİ MEMUR ELELE ", "TEKEL BİZİM'DİR SATILAMAZ" sloganlarını haykıran işçiler, "Artık başladık, bu işin sonunu getirene kadar eylemliliklerimiz sürecek" diyorlar.

Adana Tekel İşçisi Sokakta!

Yazısı 9. sayfada

Enerji İşçileri Haykırıyor:

ŞEVKET YILMAZ FARUK BARUT İSTİFA

KAMU-SEN ve TES-İŞ arasında 1 Mart 1991'de balaşyan 4. dönem toplu iş sözleşmesi görüşmeleri 6 Haziran'da uyuşmazlığa girdi. 33 ana, 4 geçici madde üzerinde çıkan uyuşmazlığın süresi dolduğunda YHK'ya gideceği tehlikesi doğunca, enerji şçileri sendika genel merkezinin aldığı kararları yaşama geçirerek bu durumu protesto etti. Beyazıt şebekesi işçileri de bu eylemlilikler içinde yer alarak tepkilerini dile getirdi.

11 Haziran günü 60 kadar işçi işyerine 600 metre uzaklıktaki ye

(Devamı 8. sayfada)

Karayollarında Eylem

Yol-İş Sendikası 1 Nolu Şube'de örgütlü Çanakkale, Edirne, Tekirdağ, Kırklareli, İstanbul, Adapazarı ve İzmit Karayolları Bölge Müdürlüklerinde çalışan 3000 işçi Kamu Sözleşmeleri kapsamında sürdürülen görüşmelerinin tıkanışını ve Kamu Sen'in tutumunu protesto etmek için 11 Haziran Salı günü işyerlerini terketmeme eylemi gerçekleştirdi.

Karayolları 1. ve 17. Bölge Müdürlerinin eylemi polise ihbar etmesi, sendikaların da "polisle karşı karşıya gelmemek için" eylemi

(Devamı 9. sayfada)

26. Sayı Eki
17 Haziran 1991
(Para ile satılmaz)

ÜRETEN BİZİZ YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ

İŞÇİLERİN SESİ

3. Yayın Yılı Değerlendirmesi:

DEVRİM!

hemen şimdi

● Devrimcilerin hayal kurma yeteneği, yarını bugünden tasavvur edebilme yeteneğidir. Bu nedenle öncüdürler. Düş gibi görünen ile mümkün olanı düşünmek arasındaki sınırı, bilinçli eylemiyle, yani iradi müdahalesiyle ortadan kaldırabilen, yarının eğilimlerini bugünden yaratabilen, yaratıcı olabilen, devrimcidir. Devrimci, gerçekleştirebileceği hedeflerin düşünü gören ve bu öngörüsünü diğerlerine aktarabilen öncüdür. Yarın gerçekleşebilecek olanın düşünü bugün görebilmek, emekçilere yarın'ı bugünden gösterebilmektir. İradi müdahale, yaratıcı olmaktır.

...erin Sesi, geçtiğimiz Mayıs ... ikinci yayın yılını tamamladı. ... boyunca yaptığımız politik çö- ...nelerin doğruluğu geçen süre ... kanıtlandı ve bunlar ışığında ... koyduğumuz politik önermeler, ...aman bizden farklı düşünen çev- ...rafından bile isabetli bulundu.

...kosvari diktatörlük tanımımız, ... tarafından değerlendirildi, ...'de dile getirildi! Körfez Sava- ...saca, "it dalaşı" dedik; Saddam'a ...üzerken bu tespitimizle dalga ge- ... ABD-Irak ilişkilerindeki geliş- ...karşısında şimdi epey politik pek- ...uyor olmalılar. Genel grev ve ...dak'a ilişkin, 1990 başlangıcında ... tespitler, yıl sonundaki geliş- ... doğrulandı; Zonguldak Türki- ...şınmalı demiştik aylar öncesin- ...onradan kabul gördü, ama ...dak Türkiye'ye taşınamadı; ...'de takıldı kaldı.

...ldu?

...arı, kendimizi övmek için söyle- ...z. Tersine, doğruları söyleme- ...ğru olanı da yapmadıkça fazla ... olmadığının ayrımındayız. Çö- ...nelerin hayat tarafından doğru- ..., önermelerin isabetli olması, ...ri yerine getirilmediği sürece ...aşına bir olumluluk yaratmıyor.

...el Reis'in mezar taşında ne yaz- ... belki siz de biliyorsunuzdur: ...yım, hastayım dedim, inanmadı- ...ki ne oldu?"

...ediklerimizin kadrinin bir gün ...ilde bilinmesini arzulamıyorsak, ...le yetinmeyen, tedavi için gerekli ...hayatta iken" ve "hayatın içinde" ...meyi önüne koyan sorumlulukla- ...alı ve paylaşmalıyız. Hayatın her ...aki mücadelede en önde olma-

...CÜLÜK GÖREVİ

...ün Türkiye'deki her devrimci ... kendisine bir öncülük misyonu ...te, hatta bir kısmı bunu kendin- ...nkul bir kazanılmış hak olarak, ...a diğer sol çevrelere değil, emek- ...de dayatmayı devrimciliğin şa- ... saymaktadır. Sanırsınız ki, pro- ...nın öncüsü olma sıfatı bunların ...adıdır, doğuştan konmuştur; de- ... ve değiştirilemez.

...kçilerin, kılavuzları (öncüsü, ...) bu soydan olduğu taktirde bu- ...ı kendiliğindencilikten kurtar- ... hiçbir zaman mümkün olamaz... ...k, yalnızca önden gitmek değil- ...sas olarak, peşinden gidilendir. ...nciler, elbette öncü güçtürler, ön- ...melidirler. Bugün öncü güç olan ...ciler, yine önden gidiyorlar ama ...nden kitleler gelmiyor!

...derlik, yalnızca doğru yolu gös- ... değildir; esas olarak, kitlelerin ...z deneyimleriyle bu yolda yürü- ...ni sağlamaktır. Bugün önder olan ...ciler, yine doğru yolu gösteri- ... ama kitleler bu yolda yürümü-

...ı ama neden?

...arı bu yola sevkedecek örgüt ...nculer de örgütsüz kitleler de... ...lir.

...eyse örgütlenelim!... denebilir.

...da duran sorunun, "ne yapmalı" ...unun en doğru yanıtı budur. En ...un tespiti belki soruya yanıt olu- ...a soruna çözüm bulmuyor! Çün- ... cevap çok çok doğru, yani çok ...

... çok farklı çözüm önerisi şu or- ...anın içinde kendisine yer bulu- ...Devrimciler öncelikle kendi arala- ... örgütlensinler, sonra sınıfın ...ini örgütlesinler, sonra sınıfın ...ını örgütlesinler!

Doğru olan da budur...

Peki bu arada emekçi kitleler ne yapsın? Beklesinler mi? Zaten beklemiyorlar ve kendilerine sunulan başka yollarda, Şevketlerin Turgutların gösterdiği yolda çoğu kez oyuna geldiklerini göre göre yürüyorlar.

Emekçi kitleler elbette beklemesinler. Bunun için, sorunu "öncüler mi örgütlensin kitleler mi örgütlensin" ikileminden ayrı tutmak gerekiyor. Öncüler örgütlü olmadığı sürece kitlelerin kendiliğinden siyasi düzeyde örgütlenemeyeceği açık. Ama öncüler kendi başlarına örgütlenmeye çalıştıkça da, kitleler peşlerinden gelmiyor ki. Örgütlenme ustalığı, öncelikleri gözetmek kaydıyla (yani sırasıyla devrimcilerin, sınıfın öncülerinin, böylece sınıfın çoğunluğunun örgütlenmesi sürecinde) bu ikilemi ortadan kaldırabilmekte yatıyor. İlk zorunlu adım, sonraki adımların "yönünde" atıldığı ölçüde (sırayı bozmadan, öncelikleri değiştirmeden) ikilemi ortadan kaldırma şansı korunabiliyor.

Öncelikleri gözetmek, ikilemi sürdürmek olmamalı! İkilemin ortadan kaldırılmasının bilinebilen tek ama tek çaresi, mücadeledir. En doğruyu söylemek, en iyi hedefi göstermek, bunlar tek başına yetmiyor; devrimci öncüler, kitleler için, kitlelerin içinde ve kitleleri içeren bir devrimci mücadeleyi ve bu siyasi pratiğin örgütlenmesini birlikte sağlayamadıkları sürece, bütün bunlar yalnızca suya yazılmış yazı kadar bir değer kazanabiliyor.

DEPOLİTİZASYON

Bugün toplumun değişik kesimlerinden emekçi yığınlar, 12 Eylül öncesinden daha ağır bir ekonomik sömürü ve siyasal baskı altındalar. Eskiden sahip oldukları pek çok hakları bile gaspedilmiş durumda. Buna karşın, devrimciler doğru yolu gösterdikleri halde, neden emekçiler bu yolda yürümüyorlar?

Bu sorunun, "örgüt yok" yanıtı yanısıra ve buna bağlı bir başka yanıtı "depolitizasyon"dur. Depolitizasyon, bilinç körelmesidir. Siyasi bilinç, elbette sınıfa devrimciler tarafından dışardan taşınan bir olgudur, ama bilinci kalıcı kılan, sınıfın bunu aynı zamanda kendi öz deneyimi ile edinmesidir.

12 Eylül'ün önemli başarılarından birisi, solu etkisizleştirme programının etkili bir yöntemi olarak depolitizasyonu kullanmasıdır. Solun kendi hatalarını, kendi kendini etkisizleştirmesini şimdilik bir kenara bırakırsak, tek başına 12 Eylül'ün emekçileri solculardan uzaklaştırmak için her türlü çabayı harcamış olmasının, toplumdaki depolitizasyonda en önemli etkiye sahip olduğunu görebiliriz. Solcu olmak, devrimci olmak, eli kanlı terörist olmak şeklinde lanse edilmiş; pek çok sıradan emekçi, solculara yakın durmanın bedelini ağır eziyetlerle, işinden olmakla çok pahalı ödemiştir. 12 Eylül dönemindeki terör, tehdit ve korkunun yol açtığı uzaklaşma, Sovyetler'deki gelişmeler sonrasında sosyalizmin itibar kavbettiği bir ortamda daha da artmıştır.

Emekçiler kendi çıkarları için politika yapacaklarsa, kendileri için politize olacaklarsa, açıktır ki bunu sosyalistlerle birlikte gerçekleştirebilirler. Ama bugün bir yanda, emekçilerin solculardan korkmaları, güvenmemeleri nedeniyle kendi çıkarlarını ifade eden politik mücadeleden uzak durmaları ile süregiden bir depolitizasyon, diğer yanda bıçağın her kemiğe dayanışında sokağa dökülen emekçilerin, hak arayış mücadelelerinde kendiliğinden dile getirdikleri "politik sloganlar" ile sürdürdükleri bir haretlenme var. Sınıf içgüdüleriyle kendiliğinden sağlanan bu "politikleşme", solu etkisizleştirme programı ve dolayısıyla emekçileri tehlikesiz, pençeleri sökülmüş tutma programı olarak sürüp giden depolitizasyonu tek başına geçersizleştirecek nitelikte değil. Ama bu kendiliğinden hak arayışı ve bu düzeydeki bir "politikleşme", depolitizasyonun kırılması, emekçilerin politize edilmesi (devrimci bir bilinç edinmeleri) bakımından elverişli bir zemin olarak orta yerde duruyor.

Depolitizasyon, politik bir çıkışla kırılabilir. Kuşkusuz politik mücadelede, hiçbir zaman başarının kesin güvencesi bulunamaz. Doğru politik önermeler de başka faktörler nedeniyle başarısızlığa uğrayabilir. Ama hedefini bulan bir politik çıkış başarı demektir. Başarı ile taçlanan bir politik mücadeleyi, -yani politik çıkışı- kitlelerin özdeneyimleriyle benimsemeleri mümkündür. Bugün önümüzde kördüğüm olarak duran denklemlerin çözümü böyle bir çıkışta yatıyor.

Yıllar var ki devrimciler güçlü ve başarılı bir politik mücadele veremediler, politik çıkış yapamadılar. Bunun elbette, burada tartışmayacağımız (ama bu, tartışmaya değer bulmadığımız anlamına gelmiyor) pek çok nedeni var. Bu nedenlerin, tartışmasız tek bir sonucu var: Kitleler başarısız öncülerin, inandırıcı olmayan öncülerin peşinden gitmiyorlar.

Başarı bir türlü yakalanamıyor, atılan her adım adeta etkisiz kalmaya mahkum oluyor...

DEMORALİZASYON

Başarı neden yakalanamıyor?

Kitlelerin önündeki engel depolitizasyon ise, bu depolitizasyonu kırmakla yükümlü devrimcilerin, öncülerin önündeki engel de demoralizasyondur. Öncü kadrolar bakımından sorun yalnızca politik değil, psikopolitik bir sorundur. 12 Eylül'ün solu etkisizleştirme programının yol açtığı depolitizasyonun (özel durumlarından dolayı, Kürt muhalefeti hariç) bugün geniş kesimleri büyük ölçüde politika dışında tutması, ya da başta işçiler olmak üzere harekete geçen kesimlerin de devrimci anlamda politikleşmesini engelleyen bir faktör olarak etkisini sürdürmesi; sosyalizmin dünya çapında yaşadığı prestij kaybının da devrimcilerin sunduğu seçeneklere karşı güvensizlik yaratması madalyonun bir yüzü. Bu durum 12 Eylül yenilgisinin yükünü taşıyan devrimci kadrolardaki demoralizasyonu artırıyor. Harcanan çabalar boşa gidiyormuş şeklinde bir haleti ruhiye dört bir yanda kol geziyor. Madalyonun diğer yüzü, demoralizasyon.

Harcanan çabalar boşa gidiyor görünüyorsa, neden hala sosyalistiz?

Müslümanların ahirete inandıkları gibi mi inanıyoruz sosyalizme? Onların öbür dünyada cennetleri varsa, bizim de bilinmez bir gelecekteki cennetimiz olarak mı arzuluyoruz sosyalizmi? Yoksa bugünden yaratma şansına sahip olduğumuz ve bugünden uğraşmazsak hiç yakalayamayacağımız bir hedef mi? Yoksa, uğruna savaştığımız tatlı bir düş, bir ütopya mı sosyalizm bizim için? Hele üç beş yıldır dünyada olup bitenleri izledikten sonra! Peki ama ne?

Evet, kendi kendimizi ajite etme gibi bir derdimiz yoksa, "proletaryanın çelik disiplini, sınıfın yenilmez gücü" vb. ajitatif sözlerin ötesinde, günlük dille konuşmakla da yetinebiliyorsak eğer, hala kullanabileceğimiz bir iki sözcük kalmış olmalı dağarcığımızda: Hayalci ve inatçı olabilmek!

Hayalci olabilmek?

Biliyoruz. Bu söz biraz fazla itici gelebilir: "Devrimciler, hayal kurmazlar. Gerçekçidirler. Hayalcilik küçük burjuvaziye özgüdür".

Hayır, hayal kurmasını bilmeyen, karabasanları yaşamaya mahkumdur. Devrimcilerin hayal kurma yeteneği, yarını bugünden tasavvur edebilme yeteneğidir. Bu nedenle öncüdürler. Düş gibi görünen ile mümkün olanı düşünmek arasındaki sınırı, bilinçli eylemiyle, yani iradi müdahalesiyle ortadan kaldırabilen, yarının eğilimlerini bugünden yaratabilen, yaratıcı olabilen, devrimcidir.

Devrimci, gerçekleştirebileceği hedeflerin düşünü gören ve bu öngörüsünü diğerlerine aktarabilen öncüdür. Yarın gerçekleşebilecek olanın düşünü bugün görebilmek, emekçilere yarın'ı bugünden gösterebilmektir. Yani düşünmek, düşünceyi yeniden üretmek ile yetinmeden, yarın gerçekleşecek olanın nüvelerini, eğilimlerini bugünkü imkansızlıklar ortasında mümkün kılmaya çalışmak, yaratıcı olmaktır. İradi müdahale, yaratıcı olmaktır.

Peki objektif koşullar? Peki somut durum? Peki subjektif koşullar? Elbette devrimcilerin hayal gücü bunlardan kopuk değil, bunlarla beslenen bir güçtür. "Gerçekleşmesi mümkün olan"dan hareket eden, gerçekleşmesi gerekeni yakalayabilir. Mümkün olanı yapmayan, gerekli olanı kazanamaz. Küçük adımlarla yürümesini bilmeyen, büyük sıçramalar yapamaz.

Mümkün olanı yaptığımız ölçüde gerçekçi hayaller kurabiliriz. "Hayallerimizle yaşamak" başka, hayallerimiz için yaşamak başkadır. Birincisi, gerçek hayattaki karabasanları yaşamaya kölece boyun eğmektir, ikincisi karabasanları yok etmekte inatçı olabilmektir.

İnatçı olabilmek?

İnatçı olabilmek, isyan edebilmektir. İnatçı olabilmek, küçüklüğümüzde, ilkokul kitaplarında okuduğumuz iki farenin öyküsünü bilmektir. Ayran çömleğine düşen iki fareden birincisinin, "tamam bu iş bitti" deyip ölümü tercih etmesi karşısında, ikincisinin çırpınmaya devam etmesi ve böylece oluşturduğu yağ topağının üzerinde yüzeye çıkarak inadı sayesinde (siz buna, "politik kararlılık" diyebilirsiniz) boğulmaktan kurtulmasıdır. Böyle bir inat politik mücadelenin altın kuralı olarak kabul edilmelidir. "Yaptığımız her şey boşa gidiyor" diyen eski-yorgun kadroların düzenin dibinde boğulup gitmesi karşısında, isyana devam edenlerin çırpınışlarının boşa gitmeyeceği, ancak böyle bir inat ile kanıtlanabilir.

"Hayalcilik" ve "inatçılık" kavramlarını nesnelleştirebilince artık bunun "teorisini" yapmamış oluruz. Demek ki önemli olan bu kavramları nesnelleştirerek ve böylece teorize ederek, politize ederek devrimci bir yaşam tarzı haline getirebilmektir.

Devrimcilik, aynı zamanda, bir volantarizmdir.

Ne tek başına "irade", ne tek başına "nesnel yasalar"! Toplumda olup bitenler bu ikisi arasındaki ilişkinin türevleri olarak yaşanmıyor mu? Doğrudur, yıllardır, "devrimci irade" zayıftır; bu yüzden ağırlıkla nesnel yasalar ve onun üzerinde etkili olabilen "başka" iradelerce belirlenen "verili koşullar"da yaşıyoruz. "Kendiliğinden!" Sol hareketteki genel eğilim, böyle oluşan "verili koşullar"daki bilgiye, bunları değiştirmek için değil, uyum sağlamak için gereksinim duyuyor!

Şu son on yılda en çok duyduğumuz "mazeret" başka nedir ki? "Koşulları yok!".. Devrimcilik, elbette, sadece volantarizm değil; verili koşulların, nesnel yasaların bilgisini, bunları değiştirmek için değerlendiren ve bu yönde müdahale eden bir tavır. Bu nedenle, devrimcilik, aynı zamanda volantarizmdir.

DEVRİM VE SOSYALİZM

Sosyalizmin, kendiliğinden, nesnel yasaların zorunlu bir sonucu olarak gelişmeyeceği biliniyor. Bu yönde, iradi bir müdahale lazım. Sosyalizm, istenilen, uğruna mücadele edilen bir hedef olduğu zaman kazanılabilir. Sosyalizm "hayali"ni gerçekleştirmenin tek yolu ise devrimdir.

Marx 11. Tez'ini formüle ederken, "tek yol devrim" demişti: Filozofların dünyayı yorumlamakla yetinmelerinin geçersizleştiği, artık dünyayı değiştirmek gerekliliğinin ortaya çıktığı bir dü-

...şünce sisteminde, değişimin kavramlaştırılmış eylemidir, devrim!

Kuşkusuz, sosyalizm pek çok yoldan ve çeşitli patikalardan geçilerek ve çeşitli düzeylerde gerçekleşebilir, ama bunun ana yolu, değişmez tek yolu, devrimdir. Toplumda, ekonomide, politikada, ideolojide, kültürde, sanatta, her alanda ve her düzeyde!

Bu tespit, sosyalizmi sadece bir ütopya olmaktan çıkartan ve onun gerçekleşebilirliği konusundaki bütün teorik soyutlamaların soyutlamasıdır. Teorinin ulaşabileceği en son düzeydir ve bu anlamda teorinin bittiği, pratiğin başladığı düzeydir. Yine bu anlamda, bu kavram, teorinin özellikle günümüzde yeniden üretimindeki bir başlangıç noktasıdır.

Bunu kesinlikle, dağa taşa yazılan, yalnızca meydanlarda haykırılan ya da belli devrimci hareketlerin alameti farikası sayılan bir slogan sığlığında kavramamak gerekir.

Sosyalizmi tartışabilmek, bunun teorisini kurabilmek, pratiğini yapabilmek için, önce bu sözcüğü, bu anahtar sözcüğü telafuz etmesini ve bu sözcüğün eyleminin yaratılışı içinde yer almasını öğrenmek şarttır.

Gerisi boş laf...

Peki ama, sosyalizmin iflas ettiğinin ilan edildiği bir dünyada, 12 Eylül'ün silindir gibi geçtiği bir ülkede bu sözcüğü telafuz etmek için biraz fazla cesur olmak mı gerekiyor? Yiğitlik-kahramanlık anlamında bir cesaretten söz etmiyoruz. Hayalci olabilmek, inatçı olabilmek ve bu anlamda, iddialı olabilmek ve kendimize, yaptığımıza-yapacağımıza inanmaktan kaynaklanan bir politik cesarettir gerekli olan.

Sosyalizm neden iflas etmiş olsun ki? Sosyalizm bir süreç, daha doğrusu toplumsal süreçlerde izafi olarak belki de kısa bir süreçtir. Yaşanmış binlerce yıldan sonra ve yüzlerce yıllık geçmişi olan kapitalizme rakip, yalnızca yetmiş yıldır denenmekte olan bir süreçtir. Ve insanlık macerasında, daha kaç bin yıl yaşanacağı bilinmeyen bu macerada, sınıfsız topluma erişilmesi için güdülen bir amaç, harcanan bir emektir. Sosyalizm bir süreçtir ve onun teorisi de bir süreçtir, öyleyse yaşanıldığı kadar tüketildiği ölçüde yeniden üretilmek durumundadır.

Bugün sosyalizmin gerçekleşmesindeki çıkış noktamız, ister istemez, sosyalizmin "gerçekleşmemesi" demek olan katedilen yol, yaşanılmış olan süreçtir. Sosyalizmi, yani proletaryanın tarihsel başarısını isterken, bugün çıkış noktamız, sosyalizm için harcanan çabadaki başarısızlık, yenilgi olmaktadır.

Oysa sosyalizmin teorisini kuranlar, Marx, Lenin, çıkış noktaları olarak önlerine "bilimsel-ütopya"larını koymuşlardı. Bizim önümüzde ise ütopyadan daha gerçek olan bir yenilgi var.

Bu bizim paradoksumuzdur.

Bu paradoksu, diyalektiğimiz haline dönüştürebilmek için, süreçteki diğer yönü görebilmek yeterlidir: Marx'ın ve Lenin'in çıkış noktaları (öncülleri) somut bir yenilgi değil, bilimin öngördüğü bir "ütopik" başarı idi. Çıkış noktaları buydu ve süreç nasıl gelişecek, ne zaman ne yapılacak sorusuna hiç bir zaman kesin cevaplar vermemişlerdi. Ütopik sosyalistlerden farklı olarak, kendilerini hiç bir zaman kahin yerine koymamışlardı. Bu nedenle varılacak noktaya nasıl varılacağına ilişkin yanıtlar ikisinde de aynıdır: milyonlarca emekçinin yaratıcı gücü!

Bu gücü tespit etmekle yetinmeden, bu gücün nesnel yasalarını araştırdıkları için bilimsel bir düzlem bıraktılar bize. Her ikisinin çıkış noktalarında, öncüllerinde nihai hedefin yalnızca bilimsel bir tasarımı vardı, o kadar.

Her ikisinin de, çıkış noktalarını tartıştıktan sonra sonuç konusunda kesin bir şey söylememiş olmaları, teorilerinin eksikliği değildir. Bu, sosyalizm teorisinin de bir süreç olmasından ve yeniden üretilmesinin zorunlu olmasından kaynaklanmaktadır.

İşte yenildiğimiz noktada bile bizi, Marksistleri, kendimizden emin kılan, "ütopya"mızın gerçekleşebilirliği konusunda kuşkuya düşürmeyen can alıcı nokta budur.

EMEKÇİLERİN YARATICI GÜCÜ (MÜHENDİSLER VE AMELELER)

Devrim milyonlarca emekçinin yaratıcı gücü ile gerçekleşebilir. Bu yaratıcı güç, devrimci olan sosyalistler tarafından ele alınmadığı , kendi başına bırakıldığı sürece, bir işe yaramaz; bu potansiyel sınıfsal enerji, kinetik sınıfsal enerjiye ancak toplum mühendisliği ile dönüşebilir. Politik devrim, bu enerjiyi kullanabilmenin mühendisliğini gerektirir. Sosyalistler mimardır, proje kurar; mühendistir, yapar.

Ama bildiğimiz mühendislerin ders kitapları vardır, mektebinde okurlar, mezun olurlar, öyle mühendislik yaparlar. Toplumsal mühendisliğin, sosyalistliğin de kitabı (teorisi!) vardır, ama mektebi yoktur. Filozoflar gibi tasavvur etmekle, dünyayı yorumlamakla yetinerek projelerini oluşturma "şansları" da yoktur. Projesi, tasavvuru doğrultusunda gerekli değişimi yapabilmek için, nesnel değişimi öznel değişim isteği yönünde "zor"laması gerekir.

Bu, praksistir. Bilinçli eylemdir. Değiştirmektir, ama bilerek değiştirmektir. Değiştirirken tasavvur edebilmek (yorumlayabilmek), tasavvur ederken (yorumlarken) değiştirmektir.

Demek ki, sosyalizm projesinde, bu toplum mühendisliğinde aslolan şudur: Sosyalizm "inşaatı", mühendis sosyalistler amelelik yaptığı ölçüde ve ameleler mühendisliği öğrendiği ölçüde yükselebilir. Ameleler ile mühendisler arasında fark kalmadığı zaman "inşaat" tamamlanabilir.

Burada, sosyalizm inşaatına başlanmasından yetmiş yılı aşkın bir süre geçtikten sonra, bu inşaatın çöküşü karşısında, yeniden başlayacağımız bu işte, yeniden başlayışımızda farklılıklar olması kaçınılmazdır.

Teorik olarak, sosyalizm sürecinde son evrelerde çözülmesi beklenen kafa emeği ile kol emeği arasındaki çelişki, pratik olarak sürecin başlangıcında (hatta başlatılması için çaba harcanmasında) da kendini dayatmaktadır: Bu, en çarpıcı şekliyle, öncüller ve kitleler, parti ve sınıf ikileminde görülebilir.

İşte; teorik olarak son evrelerde çözülmesi gereken bu çelişkiyi, pratik olarak ilk evrelerde bilinçli biçimde kavrayabildiğimiz (ve elbette bir çırpıda çözüvermek gibi bir hevese kapılmadan) ve çözümü için başlangıçtan itibaren çaba sarfedebildiğimiz ölçüde, mühendis ve amele arasındaki ayrımın antagonistleşmesini önleme, emekçilere kendilerini yönetme yeteneğini şimdiden kazandırma yönünde mesafe almış olabiliriz.

Çünkü, devrim, emekçilerin gücünü yaratıcı kılabilmektir. Sözün, yetkinin, kararın, yani iktidarın emekçilerde cisimleşmesi için mücadele etmektir. Devrim, aynı zamanda, emekçilerin bu özelliği kendi özdeneyimleriyle edinmeleridir. Sosyalistler (mühendisler) emekçilerin eylemini bilinçli kılmakla (ameleleri de mühendis yapmakla) yükümlüdürler ve bunun için de bilinçlerini eylemli kılmak (mühendis olarak amelelik yapmak) ile yükümlüdürler.

Yetmiş yılı aşkın bir süredir sosyalistler, sosyalizmin gerçekleşemediği bir yoldan yürüyerek bugüne geldiler. Çünkü bu yolda, bugüne dek milyonlarca emekçinin gücü sosyalizmin yaratılması doğrultusunda yeterince kullanılamadı; sosyalizm, emekçilere kendi özdeneyimleriyle benimseyebilecekleri bir toplumsal sistem olarak sunulamadı; söz-yetki-kararın emekçilerde cisimleştiği bir iktidar biçimi olamadı. Bütün bunlardan yoksunluk, sosyalizmin gerçekleşmesini geciktirdi, geciktiriyor.

Elbette, bütün bunların teorik politik

nedenleri yeniden ve yeniden tartışılacak. Sosyalizm projesinin çerçevesi teorinin yeniden üretimindeki yeni çabalarla, kuşkusuz yaşanılanlardan ders çıkarılabildiği ölçüde, eskisinden daha belirgin çizilebilecek. Ama kuşku yok ki, bu çerçevenin köşe taşlarında mutlaka yine "devrim" bulunacak. Çünkü sosyalizm, toplumun bilinçli değişimidir, bilincin sürekli değişimidir; ve bu, devrimdir.

İnsanlık tarihinde, sosyalizmin kendisi de bir "devrim"dir.

Devrim, niceliğin niteliğe dönüşümüdür; bir sıçrama noktasıdır. Felsefe sözlüklerindeki tanım böyle. Devrimcilik, bu tanımlardan daha derin ve çok yönlü anlamlara sahiptir; değişim için sürekli harcanan çaba ve sınıfsal gücün bilinçli kullanımıdır.

Sosyalizm, devrimi, sürecin her aşamasında, her düzeyinde, her alanında, her biçiminde, her aracında yaşatabildiğimiz; her düzeyde, her alanda, her biçimde, her araçta sıçramalar-çıkışlar yaptırabildiğimiz ve her düzeyi, her alanı, her biçimi, her aracı yeniden üretebildiğimiz ölçüde gerçekleşebilir. Biz de bunu başarabildiğimiz ölçüde devrimcilik yapmış oluruz.

Bunu nasıl bir anlayışla başarabiliriz?

Sadece bu düzeni yıkma gibi bir görevle kendimizi sınırlamayan, kendi düzenimizi, sosyalizmi de kurmayı gözeten bir anlayışla! Devrimi, yalnızca, iktidarı ele geçirmenin bir yöntemi olarak kabul etmekle yetinmeyen, emekçileri iktidarı almaya hazırlayan, kendi kendilerini yönetmeye, böylece bizzat "iktidar ilişkilerini" ortadan kaldırmaya hazırlayan bir anlayışla! İktidarlarının nasıl kurulacağını bir vaad gibi algılamayıp bugünden görebilenler, mevcut iktidarı yıkmak için hiç bir engel tanımazlar.

Sosyalizm, önce sosyalistlerin kendileri için bir yaşam tarzı olabilmelidir. Bunu emekçilerle kurdukları ilişkilerde, partilerinde, bu partideki birlikteliklerinde cisimleştirebildikleri ölçüde, değişmekten ve değiştirmekten çekinmedikleri ölçüde, sosyalizm gerçekleşebilecektir.

Bu, nihai hedefin, öncüllerimizde birer nüve olarak yer etmesi ve süreç içinde bu nüvelerin eşzamanlı biçimlerde geliştirilmesidir.

Umarız bu söylediklerimiz karşısında birileri "malümatfüruşluk" yaparak bize, devrimin üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin antagonist nitelik kazandığı koşullarda mümkün olabileceğine ya da devrimin, mevcut devlet aygıtının, politik iktidarın aşağıdan yukarıya parçalanarak ele geçirileceğine dair "bilgileri" hatırlatmaya kalkmaz.

Bunları unutmadık!

Ama devrimle kurulan proletarya diktatörlüğünün yerini proletarya üzerinde bir diktatörlüğün almaması için, bu devrim sürecinde emekçilerin kendi üzerlerinde hiç bir diktatörlüğe izin vermeyecekleri bir bilinç edinmelerinin de unutulmaması gerekiyor.

POLİTİK ÇIKIŞ

Yetmişbeş yıllık yol, bize bu dersi öğretiyor.

Bu dersin gereklerini ne zaman yerine getireceğiz? Emekçilerle birlikte iktidara yürümeye başladığımız zaman mı? Stratejimizi-taktiklerimizi belirleyip, asgari-azami programımızı yazdıktan sonra mı? Bütün bunları saptayabilecek bir savaşçı partiyi yarattıktan sonra mı?

Ne zaman?

Hemen şimdi!

Bugünden atacağımız ilk adımlar, son adımlarımızı belirleyecektir. Bugün nasıl başlarsak, yarın öyle bitiririz. Bu nedenle, hayatın her alanında ve her düzeyinde, stratejimizde-taktiğimizde, asgari-azami programlarımızda, sözün-yetkinin-kararın yani iktidarın emekçilerin eline nasıl geçeceği kaygısı yatmalıdır.

Peki, devrim ne zaman?

Hemen Şimdi!

Devrim hemen şimdi!

Çünkü şu yaşadığımız dünyaya, şu yaşadığımız düzene isyan etmeyen sosyalizmi tahayyül edemez. Asi olmayan sosyalist olamaz. Bu dünya ile barışık olan, bu düzene uyumlu olan sosyalizmi gerçekleştirme yollarını bulamaz. Devrimciler bulundukları yerlerde devrim yapmaya girişmezlerse, devrimci örgütlenmelerini de, devrimci partilerini de hiç bir zaman kazanamazlar. Olsa olsa gizli ya da açık bir tabela partisi kurabilirler, ya da birilerinin gelip kendilerini bir "parti"ye üye etmesini bekleyebilirler. Sonuçta, içinde yer aldıkları ya da böyle kurdukları, "parti", belki hatta "devrim" yapan bir parti olabilir, ama hiç bir zaman (sosyalizm için devrim yapan) devrimci bir parti olamaz!

Sosyalizmi kazanma davası uğruna devrimcilik yapabilmek için, önce muhalif olmak şarttır. İsyankar muhalif, devrimcidir. Sosyalizmin teorisi, sadece akademik araştırmaların değil politik pratiklerin üzerinde kurulabilir.

Eğer devrimci politikacılık, bilim adamlığı değilse; politika bir "sanat" gibi manipule edildiği ölçüde değer kazanıyorsa; bu sanatta ustalaşmak için "kurallarını" bilmek yetmez. "Devrimcilik Sanatı"nda da yaratıcılığı, çıraklıktan kalfalığa, kalfalıktan ustalığa taşımak ve yeniden üretmek gerekir.

İşte bu nedenle, "devrim hemen şimdi!" demek, "politik çıkış yapma zamanıdır" demektir ve devrimcilikte ustalık, politik çıkışlarla kazanılır. Sanatçının ilk eseri, en kötü eseridir. Proletaryanın ilk sosyalizmi de varsın "en kötü" sosyalizmi olsun. Ama sanatçı, ilk eserini yaratabildiği zaman sanatçı olmaya hak kazanabilir. Sosyalistler ilk eserlerini verdiler. Ve biz, Marx'tan, Lenin'den daha şanslıyız. Sosyalizme onlardan daha yakınız.

Tarihte sosyalizm adına ilk politik çıkışı onlar yaptılar. İlk eser ortaya kondu. Şimdi yeniden politik çıkışların zamanıdır. Bu teorinin ve pratiğin sürdürülmesi, yeniden üretilmesidir.

Teorinin ve pratiğin yeniden üretilmesi, teorik ve pratik bir çıkıştır: Politik bir çıkıştır. Çünkü politika, bu ikisinin bileşkesidir. Yaptığımızı bilmek, bildiğimizi yapmak; yaparken öğrenmek, öğrenirken yapmak, bu işin kuralıdır.

Bu kuralların anlamı açıktır: İktidarımızı almak için öğreneceğiz, öğrenirken almaya çalışacağız. Sömürücülerin iktidarını yıkmaya çalışırken, kendi iktidarımızı da kurmaya çalışacağız.

Pratik-teorik politik çıkışımızda üç kerteriz noktası bulunmaktadır: Sosyalizm, devrim, parti...

Nasıl bir dünyada yaşıyoruz ve bunun yerine nasıl bir sosyalizm koyacağız? Bu sosyalizm için dünyayı ve önce yaşadığımız ülkeyi nasıl değiştireceğiz. Bu değişimi hangi araçlarla yapacağız?

Bütün bu sorulara ise ancak bir politik hareket düzleminde yanıt bulabiliriz.

Bugün bir "politik hareket" haline gelebilmek için öncelikle devrimcilerin politikada harekete geçmesi gerekiyor. Bugün mevcut durumu aşabilmek, bir politik çıkış yapabilmek, politik bir hareket kimliğini kazanabilmek; bütün bunlar, politika sahnesinde hareket halinde bulunmaya bağlıdır.

● Marx 11. Tez'ini formüle ederken, "tek yol devrim" demişti: Filozofların dünyayı yorumlamakla yetinmelerinin geçersizleştiği, artık dünyayı değiştirmek gerekliliğinin ortaya çıktığı bir düşünce sisteminde, değişimin kavramlaştırılmış eylemidir, devrim!

● Sosyalizm bir süreçtir ve onun teorisi de bir süreçtir, öyleyse yaşanıldığı kadar tüketildiği ölçüde yeniden üretilmek durumundadır.

● Devrim, emekçilerin gücünü yaratıcı kılabilmektir. Sözün, yetkinin, kararın, yani iktidarın emekçilerde cisimleşmesi için mücadele etmektir. Devrim, aynı zamanda, emekçilerin bu özelliği kendi özdeneyimleriyle edinmeleridir. Sosyalistler (mühendisler) emekçilerin eylemini bilinçli kılmakla (ameleleri de mühendis yapmakla) yükümlüdürler ve bunun için de bilinçlerini eylemli kılmak (mühendis olarak amelelik yapmak) ile yükümlüdürler.

● Devrimle kurulan proletarya diktatörlüğünün yerini proletarya üzerinde bir diktatörlüğün almaması için, bu devrim sürecinde emekçilerin kendi üzerlerinde hiç bir diktatörlüğe izin vermeyecekleri bir bilinç edinmelerinin de unutulmaması gerekiyor.

● Pratik-politik çıkışın zemini eylemdir, iş'tir. Eylemin örgütlenmesidir, isyanın örgütlenmesidir, işin örgütlenmesidir. Böyle bir örgütlenme kişilerin basitçe bir araya getirilmesi ve kişiler için bir hiyerarşi oluşturulması yerine, işlerin bir araya getirilmesi, işlerin tasnifi ve işlerin hiyerarşisinin oluşturulması demek tir. Politikada birlik, devrimci eylemde birliktir. Politik bir örgütlenme, bu anlamda devrimcilerin kendi aralarında örgütlenmesi değil, devrimcilerin önlerindeki görevlere göre örgütlenmesidir.

POLİTİK ÇIKIŞ İÇİN KURMAY ÇALIŞMASI

Solun birliği (toplumsal muhalefet hareketinin birliği) ile devrimci hareketin birliği arasında bir ikilem yoktur. Sadece biri genel diğeri özel süreçler olarak ele alınmak durumundadır. Her ikisinin de gerekli koşulu, farklı düzeylerde de olsa ideolojik netleşmedir. Her ikisinde de birlik ekseni, böyle bir temel üzerinde, eylemin devrimci birliğinde sağlanacak politik birlikteliktir.

Bir muhalefet ordusu yaratmaya çabalamak ile devrimci müfreze yaratmaya çabalamak birbiriyle çelişmez. Muhalefet güçlerinin etrafında oturacağı bir ortak masa yaratma çabası ile, bu masada oturabilmek için kendi sandalyemizi oluşturma çabası birbiriyle çelişmez.

Solun ve toplumsal muhalefet hareketinin birliği, genel kurmay çalışması gerektirir. (Ama bu iş, örneğin Doğu Perinçek gibi, kendi kendine genel ve kurmay olmakla sağlanamaz!) Bu çalışmaya her çevre kendi dosyası (program önerisi) ile katılmak durumundadır. Biz de, bu çalışmaya katılmada ve devrimci hareketimizin (devrimci bir işçi hareketi ekseninde) yeniden üretilmesinde, kendi müfrezemizdeki kurmay çalışmasını yapmakla yükümlüyüz.

Bu çalışmayı, ortak pratiğimizin ürünü bir ortak iradeyi tecelli ettirebildiğimiz ölçüde yerine getirebileceğimizi biliyoruz. Bu doğrultuda, pratik-teorik ayakları üzerinde yükselecek bir politik çıkışın imkanlarını araştırmak ve yaratmak, önde gelen görevimiz olarak görülmelidir.

İşte bu, kurmay çalışmasıdır. Kendisini siyasi çalışmanın öncü müfrezesinde yer almakla yükümlü gören her devrimcinin bu çalışmaya katılma sorumluluğu vardır. Söz konusu katılım, mevcut (ve eski!) ilişkilerin basitçe yeniden düzenlenmesi, geliştirilmesi olarak düşünülmemelidir. Siyasi pratiğin ve teorinin yeniden üretimi [illegible]

Kuşku yok ki, siyasi pratiğin ve teorinin yeniden üretimi, bir program çalışmasıdır [illegible] sağlamak için [illegible] kendi dosyamızı (program önerimizi) sunabilmek, muhalif güçlerin (muhalif güçler: hem farklı muhalefet alanlarında yer alan güçler, yani işçiler, öğrenciler vb.; hem de farklı siyasi görüşlere sahip çevreler..) bu dosyayı kendi özdeneyimleriyle (siyasi pratik içinde) benimseyebilecekleri ve onları politik olarak ikna edebileceğimiz bir çerçevede tanımlayabilmektir. Bir başka deyişle, muhalefeti birleştirecek ortak zeminin yaratılmasında kendi payımıza düşen görevleri yerine getirebilmektir. Program çalışmasının da programlı olması, önceliklerin tespitinden başka bir şey değildir. Bu nedenle, muhalefetin birliği bir süreç içinde gerçekleşebilecek bir sorun olarak ele alınırken, bu sorunun çözümünü kolaylaştırmanın yolu, her devrimci çevrenin olduğu gibi bizim de kendi yaşadığımız süreci yetkinleştirmeye, ortak masanın etrafında yer alabilmek için kendi sandalyemizi yaratmaya hız vermemizdir.

Önceliklerin tespiti, çalışma alanlarında "işçi çalışması"nı dayatmaktadır. Bu alanda öncelikle yapılması gereken ise bir devrimci işçi hareketinin yaratılmasıdır. Devrimci işçi hareketi, devrimci işçilerin seslerini duyurabilmeleri ile, vurdukları yerden ses getirebilmeleri ile, kendi öz güvenlerini kazandıkları gibi işçi kitlelerinin de güvenlerini kazanmaları ölçüsünde; kısacası, söylediklerini yapmaları, yaptıklarını başarmaları, yani politik başarıların taçlandırdığı politik çıkışları ile olanaklıdır.

PRATİK-POLİTİK ÇIKIŞ

Pratik-politik çıkışın zemini eylemdir, iş'tir. Eylemin örgütlenmesidir, isyanın örgütlenmesidir, işin örgütlenmesidir. Böyle bir örgütlenme kişilerin basitçe bir araya getirilmesi ve kişiler için bir hiyerarşi oluşturulması yerine, işlerin bir araya getirilmesi, işlerin tasnifi ve işlerin hiyerarşisinin oluşturulması demektir. Politikada birlik, devrimci eylemde birliktir. Politik bir örgütlenme, bu anlamda devrimcilerin kendi aralarında örgütlenmesi değil, devrimcilerin önlerindeki görevlere göre örgütlenmesidir.

İşte bu görevler karşımıza farklı düzeylerde (ideolojik, politik ve örgütsel vb. düzeyde) ve farklı alanlarda (işçi, gençlik, memur, gecekondu vb.hareketi) çıkmakta; farklı çalışma tarzlarıyla, kadro çalışması ve kitle çalışması olarak birlikte gerçekleşmeyi beklemektedir. En geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışmasının esas alınması bu çalışmayı biçimlendirebildiği ölçüde bu süreçte ilerlemek mümkün olabilecektir.

Demek ki, kurmay çalışması bu görevler bütününün tasnifi, tanzimi ve önceliklerine göre sıralanması, farklı görevler ve farklı alanlar arasındaki, farklı düzeyler arasındaki bağların kurulması ve bunların sistemleştirilmesi çalışması olarak gerçekleşebilir ise, bunu da ancak öncü kadrolar yerine getirebilir. Ve bu nedenle, her devrimcinin bulunduğu yerden bu çalışmaya katılması ile yetkinleşebilir.

Böyle bir çalışmanın mantığı nedir?

En kısa ifadesiyle, "amaç"ı ve bu amaca ulaşmak için gerekli araçları tespit edebilmektir. Ki bu da karşımıza amaç-araç diyalektiğini çıkarmaktadır. [illegible]

Bugün önündeki görevi devrimci hareketin yeniden üretilmesi ve partinin kazanılması olarak tanımlayan bir kurmay çalışması, bu nedenle, kısa vadeli, orta vadeli, uzun vadeli amaçlarını gözden kaçırmadığı ve bunlar arasındaki bağlantıyı kurabildiği sürece, reel politikadan uzak durma şansını koruyabilir.

Şimdi atılacak ilk adım, devrimci hareketin yeniden üretilmesi anlamında bir devrimci birlikteliğin zemininin hazırlanması çalışmasıdır. Bu, kendimize "birleş" komutundan önce, "birleşmenin gereklerini yerine getir" komutunu vermemiz demektir. İlk amaç olarak birleşmenin (devrimciler olarak birlikte siyasi çalışma yapmamızın) zemininin hazırlanmasına yönelik bir vaziyet alış; bu amaca ulaşabilmemiz için var olan imkanlarımızın, kendi gücümüzün değerlendirilmesini ve bu amaca ulaşırken önümüze çıkan engellerin tespitini ve bu engellerin ne şekilde aşılabileceğine karar verilmesini gerekli kılıyor. Bu noktada amaca ulaşmak ve engelleri aşmak için gerekli olan araçların (ve ilişkilerin) hangi düzeyde örtüştüğünü ve farklılaştığını ayırdedebilmek önemlidir.

İlk adımlar atılırken, yukarda sözünü ettiğimiz amaç-araç diyalektiğine uygun davranılması sürecin sonraki evrelerindeki gelişmeleri de etkileyecektir.

İlk adımlarda ne tür bir örgütlenmenin amaçlandığının belirlenmesi, ne tür bir parti, ne tür bir iktidar (devrim) ne tür bir sosyalizmin amaçlandığının belirlenmesi ile birlikte yapılmalıdır. İlk adımlar, nasıl bir parti, nasıl bir devrim ve nasıl bir sosyalizm anlayışına sahip olunduğu şeklindeki ideolojik-politik tercihlerin etkisini taşıyacaktır. Bunun tersi de doğrudur. Bu ilk adımlar, süreç içinde ulaşılacak amaçların niteliğini de ortaya koyabilecektir.

Örgütlülük adına bürokrasinin, merkeziyetçilik ve önderlik adına şefliğin, disiplin adına inisiyatifsizliğin egemen olduğu bir süreçten sosyalizm amacına uygun olmayan bir araç çıkar ve bu araçla sosyalizm kazanılamaz. Aynı şekilde, demokrasi adına örgütsüzlüğün, inisiyatif ve yaratıcılık adına programsızlığın, katılımcılık adına desantralizasyonun (merkezsizliğin) egemen olduğu bir süreçte yaratılan araçlarla iktidarın ele geçirilmesi, ne iktidarın örgütlenmesi, hiç bir şey mümkün olmaz.

Peki o halde mümkün olan nedir?

Yukarda da belirttiğimiz gibi, bize göre devrimci politika, bir zenaat (iş[illegible]tiricilik) değil bir sanatsa eğer, bu, eldeki imkanları bilimsel yöntemlerle değerlendirmeyi gerekli kılar. Bu anlamda bize göre devrimci po litika, imkanların bilimsel değerlendirme sanatı olarak kabul edilmelidir. Devrimci politika verili koşullara müdahale ederek, imkansız görüneni mümkün kılma, yani iradi müdahale ile imkanlar yaratma çabasıdır. Amaç, politikada, yalnızca mevcut imkanları kullanma ile elde edilemez; bu amaç uğruna dişe diş bir mücadele ile elde edilebilir.

Sosyalizm için yola koyulduğumuz bu süreçte, önce, nasıl bir sosyalizm, nasıl bir devrim, nasıl bir iktidar amaçladığımızı, bu yöndeki politik tercihlerimizi hangi ölçüde açıklığa kavuşturabiliriz.?

Yani önce bunları tartışalım, açıklığa kavuşturalım, ondan sonra mı yola koyulalım?

Yoksa, "bunları sonra tartışırız" deyip önce yola mı koyulalım? Ya da "biz bu tartışmaları on sene önce bitirmiştik, tartışacak yeni bir şey yok", deyip yola devam mı edelim?

Kuşkusuz, bu saçma bir ikilemdir.

Herşeyden önce, hiç bir şey bilmesek bile, istediğimiz sosyalizmin nasıl bir sosyalizm olmaması gerektiğini, devrimin nasıl bir devrim olmaması gerektiğini, partinin nasıl bir parti olmaması gerektiğini biliyoruz. Üstelik, bunların nasıl olması gerektiği konusunda, devrimci hareketin teorik birikimi sayesinde de önemli referans noktalarımız var. Bu referans noktaları sayesinde, kendimizi rahatlıkla revizyonist-reformist örgütlenmelerden ve fokocu anlayışlardan uzakta tutabilecek bir konumdayız. Bu durum, şimdiki halimizle bile, bunlardan mücadele anlayışı, çalışma tarzı ve en önemlisi politika üslubu (devrimci politikanın bir sanat olarak uygulanması) bakımından daha sağlıklı bir zemin üzerinde yer alabilmemize imkan sağlıyor.

O halde, önümüzdeki görevleri yerine getirebilmek için, sorunu, "öncelikle teorik ve örgütsel düzlemde güçlü olmalıyız" şeklinde tanımlamak yanlıştır. Çünkü bir çok bakımdan eksikliklerimiz meydanda ve güçlü olabilmemiz için bu görevleri yerine getirmemiz şart. Bu noktada kendimizi yenilgi şokundan kurtarmanın zamanı gelmiştir, zemin hazırdır.

DEV-İŞÇİ

Bugün bize bir DEV-İŞÇİ lazım.

Emekçilerin, devrimcilerin öncülü[illegible] günde iktidar yolunda yürüyebilmeleri[illegible]

vrimci işçilerin eyleminin birliğinin rgütlenmesinden geçiyor. İşçilerinin eyleminin devrimci birliği, bunu sağlaya- k. Ama işçiler ve halk kesimleri bü- k ölçüde depolitizasyonun etkisi ndalar.

Depolitizasyonun kırılması gerek. nu kırmakla yükümlü devrimcilerde- demoralizasyonun aşılması gerek. mayı ve aşmayı, politik bir çıkışla arabiliriz. Bunu ise DEV-GENÇ izeri bir DEV-İŞÇİ sağlayabilir. n, çok bilmiş sosyalistlerimiz tarafın- DEV-GENÇ'ten parti çıkarmaya kışmakla "suçlanırdık". Bugün de V-İŞÇİ'den parti çıkarmaya çalış- kla "suçlanmalıyız"!

1970'lerde anti-emperyalist gençlik emleriyle, toprak işgalleriyle, fındık ingleriyle, üniversite boykotlarıyla, lı ve meşru bir militan devrimci mü- elede DEV-GENÇ olduk. 75'lerde, DEV-GENÇ'in kullanılan "genel merkez binası" yoktu; yazın asal'ın bahçesi, kışın kantiniydi.. V-GENÇ'liler olarak, Yükseliş'teki st işgali kırdığımız için Tuzluça- daki gecekondu direnişlerinde yer aldık. Türkiye'nin dört bir yanında lenen bir halk hareketinin devrimci rezesi haline geldik. Başlangıçta rimci gençlikte kadrolaştık, yoğun- k; çünkü toplumsal muhalefetin zı gençlik hareketinde atıyordu, ve çliğin isyanının örgütlenmesi top- sal muhalefetin örgütlenmesini ıyordu. Gençliğin eyleminin dev- ci birliği, başlangıçta önde gelen şia- zdı. Şimdi işçilerin eyleminin dev- ci birliği önde gelen şiarımız alıdır. Çünkü toplumsal muhalefe- nabzı işçilerde atıyor ve işçilerin is- nın örgütlenmesi, toplumsal muha- in birleşik gücüne eksen atabilecek. Bunu görebilmeliyiz ve el merkezi yazın fabrika bahçesi, yemekhanesi olan) bir DEV- olabilmeliyiz.

evrimci hareketimiz bir konjonktür eği olarak gelişti. Gençlik hareketi- mel almakla suçlanır ya da gençlik keti olarak küçümsenirdik. Bugün geçmişimize bakıp bizi konjonktür keti olarak küçümseyenler var. "O ere olur, o koşullar bir daha yaka- az, bunlar bir daha ayağa kalka- ar, eski hallerine gelemezler" di- r. Doğrudur, biz bir "konjonktür keti"ydik, koşulları doğru değerlen- k. Bolşevikler de bir konjonktür ketiydiler; koşulları değerlendirdi- 1905'te yenildiler, ama 1917'de ka- lar. Bugün de bir konjonktür hare- olarak, koşulları yeniden rlendirebildiğimiz ölçüde, "eskisi olabiliriz. Elbette 1975-80 arası den yaşanmayacak. Yaşanılır sa- k, yeni koşulları (konjonktürü) de- ndiremeyiz. Ama 1990'lı yılların larını yaşayabilirsek, kazanırız. nmaya çok yaklaştığımız bir anda etiğimiz, yenildiğimiz mücadele- bu kez yeniden üretebiliriz. Unu- malıdır ki, bütün tarihsel dönü- r, konjonktürlerden fışkırırlar!

e on beş yıl önce, belli bir kon- ürde, devrimci görevlerimizi yeri- etirebildiğimiz ölçüde halk muha- nin öncü müfrezesi adayı haline ildik, kitleselleşebildik, meşru bir et olduk.Toplumsal muhalefetin lanında, en önde kavga eden siya- drolarımızla öncü olabildik. Bizi ada en önde görenler öncülüğü- kendi özdeneyimleriyle benim- r. Sayımız bu şekilde çoğaldı. Ön- ile kitleler arasındaki mesafeyi maya çalıştık. Teoride volan kayışı en ihtiyacı, pratikte direniş komite- e karşıladık.

ki kaç direniş komitesi kurabildik ugüne kadar geleni oldu mu? Hayır yoruz ve hayır olmadı.

ünkü başlangıçta, asıl olan direniş tesi kurmak değildi. Direniş komi- urmak için çalışmaktı! Biz siyasi mayı "direniş komitesi kurma çalış- olarak anladık ve bu çalışmayı irebildiğimiz ölçüde kitleselleşebil- (Bize çok kızmakla birlikte taklit ye "mecbur kalan" bazı siyasi gu- r ise çeşitli isimlere sahip komitele-

dahil, biçimine değil siyasi sonuçlarına önem verdik. Siyasi sonuçları itibariyle halka zarar veren, toplumu terörize eden hiç bir işi doğru bulmadık. Ama siyasi sonuçları itibariyle bizi haklı kılan hiç bir işi yapmaktan da kaçınmadık. Bu meşruiyet anlayışımızla kimi zaman pasifist, kimi zaman maceracı olarak suçlandık, ama sonuçta çoğalan ve kitleselleşen biz olduk..

Başkaları bizi,gençlik hareketi diye küçümserken, biz hayatın her alanındaki gençlerle buluşuyorduk. Büyük şehir gecekondularından en ücra Anadolu kasabalarına, köylerine dek. Bu siyasi dirilik ve canlılık sayesinde, Çeltek'ten Tariş'e, Adana fabrikalarından İstanbul işçilerine, her yerde varolabildik, her yere yetişebildik. Bizi popülist diye küçümseyenlerin karşısında, evet, gelişmekte olan bir halk hareketinin içinde ve en önünde yer aldık

Bugün de, yine, önce müfreze, sonra öncü müfreze olabileceksek, geçmişimizdeki bu yönleri unutulmuşsa hatırlamalı, bilmeyenlerimize öğretmeli ve yeniden üretmeliyiz.

Siyasi pratiğin içinde doğrudan ve en önde yer alabilmeliyiz. Siyasi mücadele vermek, siyasi çalışma yapmaktır. Kitleselleşmeyi gözetmeyen bir siyasi

güç biriktirirken, deney kazanırken ve kendi özdeneyimiyle öğrenirken, farklı muhalefet alanları zincirleme reaksiyonla birbirlerini teşvik ediyor.Bu etkileşmede, işçi hareketi en önde gidiyor. Bu farklılığı görebilmek ve bunun gereklerine uygun taktiklere sahip olmak şarttır.

Evet, bunun için, mevcut konjonktürü değerlendirmeliyiz. Lenin'in bilinen sözleriyle, somut koşulların somut çözümlemesini yapabilmeliyiz. Her somut konjonktürde farklı somut imkanlar vardır. Burjuvazi, pragmatizm felsefesi ile ve sınıf içgüdüsünden gelen fırsatçılığıyla davranır: Risk alır,kar eder! Siyaset alanında, burjuva politikacıları, bunu, siyasi kalleşliği erdem sayan reel politik mücadeleleri ile gerçekleştirirler. Bunların karşısında devrimciler verili koşulları değiştirmeyi zorlayacak ölçüde volantarist olmaya mecburdurlar. Koşullara iradi yönden müdahale etmesini bilmelidirler. Bu durumda, ya imkan yaratılır (yaratılan imkanın nesnel koşullara denk düşmesi başarı getirebilir) ya da imkanlar yani konjonktür değerlendirilir. Her iki durumda da öznel gücün önemi büyüktür. Söylemeye çalıştığımız, aslında, kendiliğinden mücadeleleri iktidara yönelik politik mücadelelere dönüştürme taktiğinden

re (teorisyenlere!) havale edilecek, kılı kırk yaran strateji-taktik hesaplarını değerlendirmeleri gerektiren sofistike yönlerinin bulunduğu düşünülebilir. Ama sonuçta bunları stratejistler değil, mücadele alanındaki devrimciler ve emekçiler hayata geçirecektir. Bunları özümsedikleri ölçüde ve özdeneyimleriyle bunları geçerli-gerekli görebildikleri ölçüde başarıyla uygulamada kararlı olacaklardır. Üstelik bütün bu stratejik ve taktik hesaplar, sözünkararın ve yetkinin uygulayıcılarda olduğu bir dava uğruna yapılıyorsa, bütün bu hesaplarda da aynı ilkenin geçerli olması, en azından onlara bunların hesabının verilmesi gibi bir gereklilik de ortadadır. Yine de teorik-politik çözümlemelerin önemine binaen, bunların belli bir düzeyde karmaşık hesaplamalarla ele alınması zorunlu olmakla birlikte, bütün bunları pratik bir dilden telaffuz etmek de olanaklıdır. Ve o zaman devrim teorisinin devrim pratiğinden daha zor olmadığı görülür. Ya da yapması zordur, ama anlaması zor değildir. Teorik dille değil pratiğin diliyle konuştuğumuz zaman daha kolay anlaşılma imkanının bulunduğu herkesin bildiği bir gerçektir. Strateji-taktik, asgari-azami program gibi kavramları bir an için kenara koyarsak ("vulgerleşmeyi" bilinçli şekilde geçici olarak kabul ede-

pit etmek ve bu doğrultuda gücümüzü yoğunlaştırmak zorundayız.

Şöyle düşünelim: Üç kişinin kaldıramadığı ağır bir yükü, diğer işini bırakıp yardıma gelen beş kişi kaldırabilir.Önceliklerin tespiti budur! "Üç devrimci"nin yeterli olamadığı, yetişemediği bir "işçi çalışması"nda işini bırakıp gelen "beş devrimci" yeterli olabilir. Hemen "yüzbinler olalım" dersek, saçmalamış oluruz. Ama "üç" iken "beş" olalım demek, çözüme somut imkan yolu açmaktır. Çözüm, az olan gücümüzü, bize güç verecek yerde (işçi çalışmasında) yoğunlaştırmak, ya da kaldırmaya mecbur olduğumuz "ağır yükümüzü" (mücadelemizi) kaldırabilmek için, üç iken beş olabilmektir.

DEV-İŞÇİ, buna bir çözümdür.

Devrimciler, Zonguldak yürüyüşüne bir DEV-İŞÇİ olarak katılabilselerdi, işçiler barikatı aşarlardı. Çünkü devrimciler, barikatların nasıl aşılacağını bilirler. İşçilerle birlikte barikatlar aşıldığı zaman ise, devrimciler bir avuç olmaktan çıkabilirler... İradi müdahale, işte orada, barikatın önünde yapılabilir. Bunun için devrimcilerin sistemli, düzenli ilişkileri olması gerekir. İnsanları değil ilişkileri örgütlemeleri gerekir.Öncülük görevi, işte orada, kitlelerin bizi anla-

ettiği gibi, yanlışları da doğruları da en etkili şekilde kendi özdeneyimleriyle kavrayabilirler. Bu nedenle, elbette "popülist" bir söyleme ve eyleme kapılmadan, fakat yapılanların siyasi sonuçlarıyla birlikte algılanması kaygısını bırakmadan, yaptığımız her işin, biçimi ne olursa olsun, emekçi insanlar indinde "haklı" görülmesi, bizi meşru kılacak önemli bir ölçüttür. İşte o zaman kitleler peşimizden gelir, kitleselleşiriz, ve kendimize verdiğimiz isim nedeniyle değil, mücadelenin en önünde olduğumuz için öncü müfreze olabiliriz.

Zaten varlık nedenimiz bu değil midir?

Zaten bu nedenle sosyalist değil miyiz?

Sosyalizmi, emekçilerin söz-yetki ve kararı, iktidarı için istiyoruz. Devrimci mücadelemizin her biçimi bu isteğimizle uyumlu olmak zorundadır. Siyasi pratiğimizi bu uyum sayesinde yetkinleştirebiliriz.

Bu isteği (ki bu istek, devrimci programın özüdür) gerçekleştirmek, dün direniş komiteleri kurma çalışması (sadece kurmak değil, kurma çalışması yapmak) ile mümkündü. Bugün işyeri komitelerini kurma çalışması yaparken, muhalefet komitelerini kurma çalışma-

● DEV-İŞÇİ, depolitizasyonu kıracaktır...Dün, Yükseliş'teki faşist işgalin kırılması neyse bugün Mengen'lerdeki barikatların aşılması da odur.
● Bizim eylemlerimiz ile devlet teröristlerinin eylemleri aynı kaba konulmayacak siyasi sonuçlar doğurduğu zaman, emekçi kitlelerin saygısını ve güvenini kazanabiliriz. Bunu da, söylediğimiz her sözün, yaptığımız her eylemin biçimine değil, siyasi sonuçlarına önem verdiğimiz ölçüde sağlayabiliriz.
● Aslında.. Devrimcileri kim bir araya getirecek diye sorulmamalıdır, devrimcileri "ne" bir araya getirecek diye sorulmalıdır. Bunun yanıtını sürekli tekrarlıyoruz işte; ortak pratikleri!

mücadelenin hiç anlamı yoktur. Dün, "kurmuş olmak için" direniş komitesi kurmakla yetinmeyen, bunu "direniş komiteleri kurma çalışması yapmak" olarak ifade eden anlayışımızı, bugün "işyeri komiteleri, muhalefet komiteleri kurma çalışması yapmak" olarak ve giderek muhalefet meclisini oluşturma çalışması yapmak olarak yeniden üretmek durumundayız. Örgütleneceksek, kendimiz için değil, bu çalışmaları "yapmak" için örgütlenmeliyiz. Bu da imza toplamakla, pankart taşımakla olmaz, kavganın en önünde yer almakla sağlanabilir. Depolitizasyonu kıracaksak, kavgayı örgütleyerek, kavgayı politize ederek ve kavganın içinde kırabiliriz.

DEV-İŞÇİ, depolitizasyonu kıracaktır.

1975-80 arasında muhalefet dalgalarının kesiksiz olması koşullarında, devrimciler önde gidiyordu; ama bundan daha fazla, kitleler devrimcilerin peşinden gidebiliyordu. (Faşistler mahallelerine saldırdıklarında, gecekondulular örneğin TİP'lilere değil DEV-GENÇ'lilere haber salıyordu. Hayır, "silahşörlük" yapsınlar diye değil. Faşistlere karşı direnişi "öğretsinler" ve var olan direnişi "örgütlesinler diye! Çünkü bu işi, TİP'liler değil DEV-GENÇ' liler biliyordu ve yapıyordu.) Devrimcilik, bilmek ve yapmaktır

Şimdiki durum elbette farklı. Şimdi depolitizasyonun toplumun geniş kesimlerine egemen olduğu koşularda, devrimciler önden gitse bile kitleler peşlerinden gelmiyorsa, yaşanılan konjonktürü kendi özgünlüğü içinde değerlendirerek bu duruma son vermek mümkün olabilir.

Ama dün, Yükseliş'teki faşist işgalin kırılması ne ise bugün Mengen'lerdeki barikatların aşılması da odur. Dün, yani 1975-80 boyunca süren beş yıl bir

başka bir şey değildir.

1975-80'de beş yıla yayılarak yükselen devrimci imkanlar manzumesi, bugün bir-iki aylık kısa sürelerde, gecekondu, memur, işçi eylemleri olarak karşımıza çıkıyorsa ve bunun devam etmeyeceği yönünde hiç bir gösterge yoksa, uygulanacak taktik bellidir: Bu hareketlere yapılacak bir sıçrama ile devrimci hareketin politik çıkış yapma imkanı yakalanabilir; aynı şekilde, devrimci hareketin politik çıkış yapması için çaba sarfedildiği ölçüde, bu kendiliğinden hareketleri politik kitle hareketlerine dönüştürmek mümkün olabilir.

İşte bu nedenle;

Devrim , hemen şimdi!

Kürt hareketi konjonktürü, gerilla taktiklerinde yakaladı. "Batı yakasında"ki toplumsal muhalefette ise kesiksiz bir sürecin yaşanmadığı şu koşullarda, örneğin işçi hareketinde, başlangıçta işyeri düzeyindeki isyanları örgütlemek, dağınık olan güçlerimizi yoğunlaştırarak, siper savaşı yerine mevzi savaşını tercih etmek, küçük direnişlerden büyük kavgalar çıkarmak gibi taktiklere ihtiyacımız var. Güçlü olduğumuz yerde, güçlü olduğumuz zaman ve gücümüz kadar...

Öte yandan, her alandaki somut mücadele programı ile ülke düzeyindeki mücadele programı arasında bağlantı kurulmadığı sürece, devrimci hareketin kendini yeniden üretmesi ve süreklilik kazanması mümkün değildir. Bu bağlantıyı kurma imkanına ise toplumsal muhalefet hareketinin ekseni olan bir DEV-İŞÇİ'nin sahip olabileceği görülmektedir.

Ülke çapında bir mücadele programını teorik-politik çıkışımızla çerçevesini çizerek, pratik-politik çıkışımızla somut içeriğini doldurarak (ve içeriğin çerçeveyi, yani pratiğin teoriyi zorladığı, teo-

bilirsek!), önümüze dikilen sorunlar karşısındaki çözümler şunlardır:

Hedefimiz nedir?... Öncelikli hedeflerimiz nedir?... Neler yapılmalı?... Nasıl yapılmalı?... Hangi araçlarla yapılmalı?... Ne kadar sürede yapılmalı?...

Çözüm önce bu soruları bilinçli tercihlerimizle birlikte sorabilmektir!

DEV-İŞÇİ bir çözümdür! Bu çözümün şiarı, "devrim hemen şimdi"dir. Bu çözüme ve bu şiara dört elle sarılmadıkça, her olayda, her dönemeçte "hazırlıksız" yakalanmaya mahkum oluruz. Bir süre önce Zonguldak'ta olduğu gibi, bir süre sonra bir başka dönemeçte!...

Neden dört elle sarılamıyoruz? Hemüz "dört elimiz" yok, sayımız az.. Tamam! Ama var olduğumuz kadarıyla, aktif siyasi çalışma yapan devrimciler arasında bile bir "gizli işsizlik" var. Devrimcilerin çoğu siyasi çalışma içinde yer alıyor, ama somut işleri yok! Çalışıyorlar ama "politik iş" yapamıyorlar.

Hayır! Sorun sadece örgütsüzlük sorunu değil.

Bir çok neden sayılabilir, başlıcasının örgütsüzlük olduğu kabul edilebilir; ama örgütün de yaratılabilmesi için her devrimcinin çalıştığı mekanın, mücadele verdiği alanın kurmayı olma iddiasını, sorumluluğunu yüklenmesi şarttır. Örgütlü ya da örgütsüz, her devrimci kadro, kurmaydır; çünkü kurmay olabildiği ölçüde öncüdür! Bu anlamda, gizli işsizliğin ortadan kaldırılabilmesi için, her çalışma alanında bir iş programı lazımdır.O alana ilişkin yakın hedeflerin ne olduğu bilinmeli, bu hedefler arasında öncelikli olanlar tespit edilmeli, hedeflere ulaşmada öne çıkan engeller görülmeli, hedefin kazanılması için gerekli somut araçlar(ilişkiler) yaratılmalı ve bu araçların nasıl kullanılacağına karar verilmelidir. Tek cümleyle, önümüze koyduğumuz görevlere

yacağı bir dilden konuşarak yapılmış olur. Orada ne yaparsak yapalım, bizim kelimelerimizle devlet teröristlerinin kelimelerini hiç kimse birbirine karıştırmaz. Kimin demokrasiden kimin terörizmden yana olduğu işte bu barikatların aşılması için verilen mücadele ile açıklığa kavuşur. Ve artık bu noktada, yapılacak işi barikatın önünde de yapmak gerekmez.O barikatın kırılması için başka bir yerde yapılacak başka tür işler de (biçimi ne olursa olsun) mutlaka, siyasi sonuçları açık olduğu ölçüde, terörizm değil demokrasi mücadelesi olarak anlaşılır.

Bizleri bekleyen, meşruiyeti esas alan, kitleselleşmeyi gözeten bir öncülük görevidir. Yaptığımız her işin, biçimi ne olursa olsun, emekçi insanlar indinde haklı görülmesi şartı mı? Böyle söylersek "popülist" mi oluruz?

Mugalataya hacet yok. Elbet emekçilerin her yaptığı, her inandığı ve her beğendiği doğru değildir. "Halkımız" neylerse güzel eylemez ! Elbet, kendimizi "halkımıza" beğendirmek gibi bir derdimiz olamaz. Yoksa bunun için namaz kılmak, içki içmek, arabesk dinlemek gibi "eylemler" yapmak zorunda kalabiliriz! Kimi zaman olur, çok sevdiğimiz "halkımız" ile karşı karşıya da gelebiliriz, onun öfkesini de çekebiliriz. Ama hiç bir politikayı döve döve, söve söve empoze etmeye, dayakla ikna etmeye ve kafalarına vura vura "öğretmeye" kalkışmayız. Marksistlerin "maarif" anlayışı bu olmasa gerek. Çünkü öncülük görevimizi, kitlelerin bizi anlayacağı bir dilden konuşarak yaptığımız zaman, bizim kelimelerimizle, düşmanlarımızın kelimelerinin birbirine karıştırılmayacağı bir politik açıklığı, telafuz yeteneğini koruduğumuz ölçüde yerine getirebiliriz. Aynı şekilde, bizim eylemlerimiz ile devlet teröristlerinin eylemleri aynı kaba ko-

larına girişirken, mühendislerin amele, amelelerin mühendis olabileceği bir çalışmaya da giriştiğimizin bilincine varmalıyız. Bilinç, iradi güçtür.

Bu iradi gücün cisimleşmesi, belli ki ortak pratik içinde şekillenecek. Peki ama, bu iradi gücün şekillenmesi için iradi müdahaleyi "kim" yapacak? Aslında yanıt, sorunun içinde saklıdır. Bu gücün sahipleri! İşte bu nedenle, tek tek bireyler söz konusu olduğu zaman hiç kimse kuşku duymamalıdır. İsteyen herkesin "devrimcilik" yapabileceği ortak pratikleri, devrimciliği hayatın her alanında farklı düzeylerde yeniden üreten siyasi çalışmaları bulmak (keşfetmek!) hiç de zor sayılmamalıdır. Hiç kimsenin,"ben devrimcilik yapmak istiyorum, ama kiminle çalışacağımı bilmiyorum " şeklinde bir mazereti olamaz!

Devrimcileri bu çalışmalarda ortak pratikleri bir araya getirdi ve getiriyor. Elbette devrimci bir parti kurulduğu zaman, başta merkez komitesi olmak üzere yetkili meşru parti organları bu çalışmaları parti çalışmaları olarak düzenleyecektir, kadroları parti çalışmasına göre "bir araya" getirecektir. Ama şimdi? Kendini merkez komitesi yerine koyabilen üç-beş kişi mi?!

Yok öyle şey!

Sözkonusu edilen "müdahaleler" ancak ve ancak, politik çalışmada yeterli ve gerekli olmaktan kaynaklanan bir meşruiyet zemini üzerinde geçerli olabilir. Aksi halde, bu "üç-beş kişi"ye, pekala, üç-beşbin kişi "sen de kim oluyorsun?" diyebilir! (Lenin "böyle" yapmamış mıydı? Hayır, yapmamıştı!) Kaldı ki, "gerekli müdahale" üç-beş kişi ile yapılabilseydi, bu "mümkün olsaydı", zaten "devrimcileri kim bir araya getirecek" sorusu sorulmazdı.

Aslında soru yanlıştır. Devrimcileri kim bir araya getirecek diye sorulmamalıdır devrimcileri "ne" bir araya getirecek diye sorulmalıdır. Bunun yanıtını sürekli tekrarlıyoruz işte; ortak pratikleri! Devrimcileri kim mi bir araya getirecek? Hayatın değişik alanlarında devrimci "çalışmada yeralanlar", tanımı gereği, zaten bir araya gelmiş, yerlerini almış sayılmayacaklar mı? Elbette! Ve devrimci çalışmada, bireyler örgütlenmez, ilişkiler örgütlenir. Adama iş değil, işe adam kuralı, devrimciliğin de kuralıdır.

Peki ama, yine de, devrimcileri kim bir araya getirecek? Artık yanıt, yumurta mı tavuktan tavuk mu yumurtadan sorusuna yanıt gibi olur.

Kim?!

Peki bu "kimseleri" kim tespit edecek, "bir araya getirecek"? Onlar kendileri mi biraraya gelsin? Ama kendileri bir araya gelirse, bu da kendiliğindencilik olmaz mı?! Bize de bir Lenin mi lazım?

Hayır, bize bir Lenin lazım değil. Leninizmin yolundan giden bir DEV-İŞÇİ lazım! Lenin, kendi koşullarında mücadele eden bir devrimci olarak, dergi çıkardı, bolşevikler önce bu dergi etrafında örgütlendiler. Biz, çıkardığımız bu gazete etrafında örgütlenmeyelim. Koşullarımız farklı. Gazetemiz çıkmaya devam etsin, ama biz DEV-İŞÇİ olalım ve onun etrafında örgütlenelim. Merak etmeyin, yine Leninist olarak kalırız.

Peki DEV-İŞÇİ'yi kim kuracak? Biz!

Peki biz kimiz? Biz, biziz! İşte bu kadar.

Evet, bütün bu sözleri gevezelik olsun diye, komiklik olsun diye yazmadık. Ama ne hazindir ki, bugüne dek bu komik soruları sora sora gelindi. Ve şimdi biz çok ciddiyiz. Çünkü yenilgi şoku bir türlü atlatılamadığından olacak, yıllar var ki pek çok insan bu soruyu sormaya devam ediyor. Kim yapa-

Önümüzdeki görevleri yerine getirebilmek için, unu,"öncelikle teorik ve örgütsel düzlemde güçlü malıyız" şeklinde tanımlamak yanlıştır. Çünkü bir bakımdan eksikliklerimiz meydanda ve güçlü bilmek için bu görevleri yerine getirmemiz şart. noktada kendimizi yenilgi şokundan kurtarmanın manı gelmiştir, zemini hazırdır. Bugün bize bir DEV-İŞÇİ lazım. Dün, V-GENÇ'ten parti çıkarmaya kalkışmakla uçlanırdık". Bugün de DEV-İŞÇİ'den parti armaya çalışmakla "suçlanmalıyız"! Şimdi işçilerin eyleminin devrimci birliği önde en şiarımız olmalıdır. Çünkü toplumsal halefetin nabzı işçilerde atıyor ve işçilerin anının örgütlenmesi, toplumsal muhalefetin leşik gücüne eksen yaratabilecek. Bunu ebilmeliyiz ve (genel merkezi yazın fabrika hçesi, kışın yemekhanesi olan) bir DEV-İŞÇİ bilmeliyiz.

urmaları gerektiğini sezdikleri için, uş olmak için, kurma çalışması nadan, sadece "kurdular".) Her la verdiğimiz mücadelede, düşman- ız hariç herkes bize "bu çocuklar !" demek durumundaydı. Çünkü uiyete önem verdik. Haklı bir dava- aklı olduğumuz zeminlerde savun- ve bunun mücadelesini sürdürdük. geldi, kepenk kapatılmasına karşı . Yeri geldi bağış toplamanın ör- haraç toplama anlamına geldiğini ettik, buna karşı çıktık. Yeri gel- ağda solda gelişigüzel patlatılan aların o kargaşa ortamında düş- arın işine yaradığını, toplumu terö- ettiğini tespit ettik, buna karşı çık- Yapılan her işin, militan eylemler

konjonktürdü. Bugün "böyle" bir konjonktür yaşanmıyor. Dün, kesiksiz bir süreç boyunca, beş yıl süren bir konjonktürde muhalefetin yükseldiği, kitlelerin politize olduğu bir mücadele dönemi yaşandı. Bugün aynı konjonktür, kesikli süreçlerde üç-beş aylık dönemlerde ve lokal düzeylerde yaşanıyor. Depolitizasyon kırılamıyor. Dün, beş yıl boyunca kesiksiz ve hızla yaşanan süreç, bugün, 1989 baharındaki işçi kalkışmasında, 1990 yazındaki gecekondu ve memur hareketinde, 1990 kışındaki Zonguldak direnişinde olduğu gibi biriki aylık kesikli süreçlerle yavaş yavaş ilerliyor. Muhalefet hareketi yükseliyor ya da yoğunlaşıyor, peşinden inişe geçiyor ve gevşiyor. Ama her yükselişte,

rinin yetersiz kaldığı yerde ise içeriğe önem vererek) ve somut anlamıyla her mücadele alanındaki programların bileşkesi olarak üretebiliriz. Her alandaki somut ve farklı sorunlarımızı ise teorik-politik çıkışımızla (çerçevemizle, bakış açımızla) yetkinleştirebileceğimiz devrimci çözümlerimizle ele alabiliriz. Böylece, tek tek her mücadele alanındaki somut programlarımızı bir bütün olarak ülke düzeyindeki devrimci mücadele programımıza tabi kılabildiğimiz ölçüde, sorunlarımızı çözme şansını yakalayabiliriz.

Pek çok devrimciye, devrim teorisi, örgütlenme anlayışı vb. konular çok karmaşık sorunlarmış gibi gelebilir. Bunların, "üst düzeyde" politik çözümleyicile-

bütün zamanımızla ve bütün gücümüzle asılmaktan başka çaremiz yoktur.

Biliyoruz, "bu konuda" da sayımız az.

Önümüzde çok yönlü mücadele görevleri var ve gerçek gücümüze bunları büyük ölçüde eşzamanlı olarak yerine getirdiğimiz sürece erişebiliriz. Çünkü öncelikler arasında kılpayı farklar ve eşdeğer öneme sahip pek çok görevimiz var. Şu anda, eşzamanlı bir gelişim yerine doğrusal çizgideki bir gelişime mahkum gibiyiz. Az sayıda insanla bir çok görevin yerine getirilebilmesi (ağır yükün kaldırılabilmesi) için, önce gizli işsizliğe son vermek, verimli bir çalışma temposu tutturmak, önceliklerimizi tes-

nulmayacak siyasi sonuçlar doğurduğu zaman, emekçi kitlelerin saygısını ve güvenini kazanabiliriz. Bunu da, söylediğimiz her sözün, yaptığımız her eylemin biçimine değil, siyasi sonuçlarına önem verdiğimiz ölçüde sağlayabiliriz. Yoksa "sevgili halkımız"ın pasif kulakları, sadece kelimeleri duyar, bunu kimin söylediğine dikkat etmez ve sadece "eylemleri" seyreder, bunu kimin yaptığını göremez. Bu durumda ise, halkın indinde, kimin demokrasiden kimin terörizmden söz ettiği belli olmaz; kimin demokrasi mücadelesi verdiği kimin terör uyguladığı algılanamaz. Devrimciler "terörist", devlet teröristleri "demokrasinin koruyucuları" olarak sunulur. Emekçi kitleler, Lenin'in işaret

cak? Kim müdahale edecek? Kim bir araya getirecek? Ve birisi çıkıp da "ben" diyemediği için (derse, deli denir!) yıllar var ki, kim sorusuna cevap aramakla vakit geçiriliyor. Bu sorunun cevabı yoktur. Çünkü soru yanlıştır. Doğru soru, devrimcileri "ne" örgütleyecek, "nasıl" örgütlenecekler sorusudur. Bunun yanıtı ise "mücadele"dir ve "mücadele ederek"tir.

İşte bunun gelinen noktadaki somut yanıtı da, DEV-İŞÇİ'dir!

Bu tespit ışığında, DEV-İŞÇİ'yi kim kuracak sorusuna ise, ancak hep birlikte cevap verebiliriz: BİZ!

DEV-İŞÇİ'yi biz kuracağımıza göre, devrimciliğimizden kuşkumuz olmadığı sürece, bu aşağıdan yukarı bir örgütlenme olamaz. Çünkü devrimciler "kitle" değildir; aşağıdan yukarıya örgütlenme kitle örgütlenmesidir!

Kısacası, özellikle yaşadığımız dönemin koşulları dikkate alındığında, tekrar ve tekrar, siyasi çalışmaları yapacak devrimcileri "kim" bir araya getirecek diye sormak kadar saçma bir şey olamaz. Kısacası, çünkü, çalışmalarda yetalan devrimciler, bir araya geldikleri için yerlerini alabilmişlerdir. Kendiliğinden değil! Bilinçli olarak! Ve kendi özgür iradeleriyle! İşte bu ortak pratiklerinin ürünü olan ortak iradelerini cisimleştirebildikleri ölçüde de mücadeleye müdahale edebiliyorlar.

Şimdi, bu ortak iradenin daha yetkin cisimleşmesi zamanıdır: DEV-İŞÇİ, yaşanan ortak pratiğin cisimleşmiş ortak iradesi olabildiği ölçüde, yaşanacak pratiğin daha yetkin örgütlenmesi imkanları yakalanacaktır. Doğru olan soruya, yani bizi "ne bir araya getirecek" sorusuna yeterli yanıt verildiği ölçüde, "kim bir araya getirecek" sorusunun yanıtı hazırlanmış olmaktadır.

Kim? DEV-İŞÇİ!

Basit bir siyasi örgütlenmenin, "örgütlenelim olsun " kaygısının ötesinde, DEV-İŞÇİ, siyasi örgütlenme çalışmasıdır ve çalışmanın örgütlenmesidir. En geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışmasının örgütlenmesidir. DEV-İŞÇİ, bir süreçtir.

İşçi hareketinin toplumsal muhalefetin ekseni olduğu tespitini kabul ettiğimiz ölçüde, bu çalışmanın semerelerini hayatın her alanında toplayabileceğimizi görebiliriz. Toplumsal muhalefetin nabzının gençlik hareketinde attığı bir dönemde, derneklerde memurlar, odalarda mühendisler, sendikalarda işçiler seçimlere "DEV-GENÇ listesi", "devrimci gençlik listesi" adıyla katılırlardı. Çünkü bu bir politik kimlikti. Şimdi de, DEV-İŞÇİ çalışması ve bu çalışmadaki etkinlik ve başarı hayatın diğer alanlarını da etkileyecektir. Şimdi de gençler (DEV-GENÇ'liler) DEV-İŞÇİ'den öğrenecekler, öğretmenler, gecekondulular da DEV-İŞÇİ'den öğrenecekler.

Bize bu nedenle de DEV-İŞÇİ lazım; çünkü sadece işçi hareketi için değil bir bütün olarak toplumsal muhalefet hareketinin sıçrayabilmesi bununla mümkündür.

DEV-İŞÇİ, bu topyekün sıçrayışla depolitizasyonu bütünüyle kıracaktır.

DEV-İŞÇİ bir çözümdür.

Ama DEV-İŞÇİ ne olmalıdır, nasıl bir çözüm olmalıdır? Demokratik kitle örgütü mü? Hayır! Dar kadro örgütü mü? Hayır! Parti mi? Hayır! Cephe mi? Hayır! Gizli örgüt mü? Hayır! Yasal örgüt mü? Hayır! Sendikal örgüt mü? Hayır!

Çünkü tek tek bunların hepsi ama tek başına hiç biri. Yetkinleştiği zaman bunların hepsine ayrışacak ya da varolanlara da damgasını vurarak kendisini ayrıştıracak bir militan mücadele örgütü.. Lenin'in Iskra'sı bir kollektif örgütleyici olmuştu, partisinin inşaasında yapı iskelesi olmuştu. Bu da öyle. Lenin dergi etrafında parti kurmuştu, biz de DEV-İŞÇİ sürecinde partileşebiliriz. İktidarı ele geçirmekte kullanılacak bir örgüt değil, ama bu yürüyüş için gerekli partileşmeyi sağlayacak temel araçlardan birisini yaratabiliriz. Partileşme sürecini DEV-İŞÇİ bünyesinde yaşayabiliriz. İradi müdahaleyi bununla gerçekleştirmeye başlayabiliriz.

O halde bu, siyasal örgüt müdür? Evet!.... Eyleminin muhtevasına göre biçimlenen bir örgüt; DEV-GENÇ gibi bir örgüt; isyanın örgütlenmesi... Yani bize ait, bizim başardığımız bir örgüt olmalıdır... "Kitaplarda yazması", yaşanmış bir benzerinin bulunması hiç de gerekli değil. Sosyalizm davası uğruna yarattığımız bir örgüt, mutlaka devrimci bir örgüt olacaktır. (Hiç bir kitapta Direniş Komiteleri teorisi yazmıyordu. Biz yarattık oldu. Şimdi kitaplarda da yazıyor!)

TEORİK- POLİTİK ÇIKIŞ

Teorik politik çıkış yapabilmekte, pratik politik çıkıştan daha elverişli bir zemine, bir tramplene sahip olduğumuzun ayrımında olmalıyız.

Birincisi, diğer devrimci çevrelerden farklı olarak, böyle bir çıkış (yeniden üretim) bakımından, gelişmeler tarafından doğrulanmış bir teorik politik malzemeye sahibiz. İkincisi, aslında, uzunca bir süredir pek çok yönüyle bu doğrultuda önemli mesafeler de katetmiş durumdayız. "Biri otursa da bu konudaki yeni görüşlerimizi bir yazsa, biz de okusak" diye düşünülmesi doğru değildir. Çünkü hiç kimse "oturup" böyle bir şey yapamaz ve bu şekilde de yeni görüşümüz filan olamaz. Nasıl olur? Tartışmak ve tartışmaları olgunlaştırmak için, bütün bunlar yazılmalıdır, bilinmelidir. Yazıldığı zaman ise bunların zaten yepyeni görüşler olmadığı, dün ve özellikle bugün hep birlikte yazıp çizdiğimiz, tartışmakta olduğumuz görüşler olduğu farkedilecektir. Bunlar artık, ortak pratiğimizin ürünü olan ortak iradamizin bir tecellisi haline gelmiş olunca, "bizim"- hepimizin görüşleri olacaktır.

Nasıl bir sosyalizm istediğimizi tasavvur edebilmek için bugün nasıl bir dünyada yaşadığımızı bilmek durumundayız. Bu, kurmak istediğimiz sosyalist dünyanın, yıkmak istediğimiz emperyalist dünyanın üzerinde yükselecek olması, bugünün yarını etkilemesi demektir. Üstelik yıkmaya kararlı olduğumuz sistemi, yıkabilmek için, tanımak gerekir. Lenin bunu yüzyılın başında gerçekleştirdi. Emperyalizm kitabındaki teorik yaklaşımı papağan gibi tekrarlayacak mıyız? Bu kitabı okumuş olmak yeterli mi bugünün emperyalizmini algılayabilmek için? Hayır, bugün yaşasaydı, buna Lenin'in kendisi de mutlaka itiraz ederdi. Lenin'in emperyalizm teorisini öğrenmek elbette gereklidir, ama kesinlikle yeterli değildir.

Bush'un "yeni dünya düzeni" politikası-stratejisi ile Lenin'in teorisi bir kez daha kanıtlanmıştır Kanıtlanan teori ile yetinmemek gerekir. Dün bu teori 3. bunalım dönemi çözümlemesi ile yeniden üretildi, bugün yeni dünya düzeni çözümlemesi ile yeniden üretilmeli ve gerekli olmanın ötesinde yeterli hale getirilmelidir. Teoriyi yeniden üretmek, onun süreç içindeki sürekliliğini sağlamak demektir.

Emperyalizmin 3. bunalım dönemi çözümlemesinin temel ölçütlerinden birisi, emperyalist sistem karşısında "real" (gerçek) ya da "unreal"(gerçek olmayan) bir sosyalist sistemin, yani emperyalizm "dışında" bir sistemin varlığıydı. Şimdi bu "sistem" yok! Bunun yerine Bush'un yeni dünya düzeni ve bu düzene uyum sağlamaya çalışan eski-"sosyalist" ülkeler var. Emperyalizm çözümlemesinin teorik çerçevesini (elbette özünü değiştirmeden) bir kez daha çizmek durumundayız. Olup biteni anlayabilmek, değişimi bütün dinamikleriyle kavrayabilmek için.

● Teorik politik çıkış yapabilmekte, pratik politik çıkıştan daha elverişli bir zemine, bir tramplene sahip olduğumuzun ayrımında olmalıyız.

● Bu görevi başarabilmek için özgürce düşünebilmek, düşünceyi ve eylemi süreç olarak kavrayıp bunların yeniden üretiminde aktif ve doğrudan yer alabilmek şarttır. Düşünce tembelliğinin, kabızlığının "ideolojisi", geçmişi bütün kavramlarıyla olduğu gibi sürdürmektir.

● Birlik lazım, eylemde birlik lazım, devrimci eylemde birlik lazım. Bunu, bizden farklı düşünen diğer çevrelerle nasıl tartışacağız? Kavram tartışmasını nasıl aşacağız? Bunun için, teoriyi kavramlarıyla tartışamıyorsak, politikayı ihtiyaçlarıyla tartışabiliriz. (..) hemen muhalefet meclisi kuramayacağımıza göre, "muhalefet meclisi kurma çalışması" yapalım. Muhalefet meclisinde farklı mücadele alanlarının ve farklı siyasi görüşlerin temsilcilerinin her birinin kendi sandalyesinde yer alması yönünde çaba harcayalım. Kendi sandalyemiz, DEV-İŞÇİ olsun.

Sosyalizm denilen sistemin bütünüyle çökmüş olması sonucunda, emperyalist sistem şimdi gerçekten de "yeni bir durum" ile karşı karşıya... Kendi bekası için var ettiği bütün ekonomik, politik, askeri mekanizmaları rakip sistemine göre de tanımlamıştı. Şimdi bütün bu işlev ve tanımların en az yarısı geçersiz; çünkü düşmanlarının yarısı dostu oldu! Üstelik nüfuz alanı bakımından önemli bir gelişme yaşandı, sistem "genişlemeye" başladı. Eskiden rakip sistemin etkisi altındaki topraklar "sahipsiz" kaldı. Emperyalist ülkeler bakımından, paylaşılacak yeni ganimetler var. 1900'lerde dünyanın toprak bakımından paylaşımının sınırına gelinmesinden, hatta rakip sosyalist sisteme toprak kaptırılmasıyla nüfuz ve pazar alanlarının daha da daralmasından sonra, "paylaşım kavgası"nı, 2000'lere yaklaşırken yeni biçimleriyle mi yaşayacaklar? Düşmanın-rakibin yarı yarıya azalmasıyla birlikte, emperyalizm, gücünün artık tümünü diğer düşmanlarına yönelterek bir avantaj kazanmadı mı? "Artık kuzey tehditi bitti, tehdit güneyden geliyor!"

Bu kategorik ayrım, dünya düzleminde bundan sonra yaşanacak süreçteki dengelerin yerine oturmuşluğu ölçüsünde ya da aynı anlama gelmek üzere dünya üzerindeki alt üst oluşun hangi yönde, hangi muharriklerle devam edebileceği konusundaki kestirimlerin isabetliliği ölçüsünde anlamlı bir ayrım olabilir. Hiç kuşku yok ki, emperyalist ülkeler ve bağımlı ülkeler ayrımı dün olduğu gibi bugün de varlığını net biçimde koruyor. Ama önümüzdeki yıllarda, diyelim ki "dünya devrimi" gerçekleşene dek, ya da bundan önce bu dünya üzerinde emperyalist sistem karşısında bir sosyalist sistem yeniden kuruluncaya dek, hangi aşamalardan geçilecek, "yönelim" nerelerde odaklaşacak vb. bir dizi sorun çözümlenmeyi bekliyor.

Bu sorular basit düşünce çeşitlemeleri ya da dış politika konularında kalem oynatan köşe yazarlarının kaygıları olarak değil, uğruna savaşacağımız kendi dünyamızdaki dostları ve düşmanları tanımaktaki kerteriz noktalarının belirlenmesi için sorulmalı. Dünya, yeni düzeninde, bu bakımdan yeniden kavranmalıdır.

Türkiye bu yeni dünya düzeninin bir parçasıdır. Meydana gelen yeni değişimler yeni çözümlemeler, yeni kavramlar gerektirir. Yeni sömürge Türkiye'de her şey bir yana oligarşi'nin iç yapısında önemli değişimler yaşandı. Yeni sömürge Türkiye de "eskidi"! Örneğin, oligarşinin ortaklarından büyük tefeci tüccarlar, yirmibeş yıl önce ekonomik güçlerinden gelen politik güçleriyle iktidarı paylaşırlardı. Şimdi bu asalak kesim aynı etkinliğiyle mi var? Hani nerede? Demek ki bütün bunların da gelinen noktada araşurılması şart.

Yirmi yıl kadar önce, dönemin somut koşullarının değerlendirmesi ışığında ortaya konulan teorik formülasyonlarımızı papağan gibi tekrarlamak zorunda değiliz. Yirmi yıl boyunca Türkiye'de sınıfların mevzilenmesinde önemli değişimler yaşanmadı mı? Kapitalizmin bu süreç boyunca katettiği mesafe nedeniyle, demografik yapıda gözlenen değişimler, kırdan kente göçün yoğunlaşması, gecekondu gerçeği gibi olguların yanısıra, işçi sınıfı nicel ve nitel bakımdan yirmi yılın getirdiği yeni özellikleriyle ele alınmamalı mı? (İsteyen ele almasın, yakın gelecekte "ele avuca sığmaz" bir dinamizmin göstergelerini taşıyan bu sınıfın çağrısı sokaklarda yankılanmıyor mu?)

Sömürge tipi faşizm teorisi kanıtlanmış bir teoridir. Öyle ki geçen aylardaki kontrgerilla tartışmalarında bizim teorik politik tespitlerimiz, günlük basında aktüel politik konular olarak Ecevit'in Demirel'in demeçlerinde-açıklamalarında tekrarlandı. Artık söylediklerimizin doğru çıkmış olması, önceden söylediklerimizle yetinmememiz gerektiğine de işaret etmelidir. Ecevit'in kabul ettiğinden daha fazla bir açılıma sahip olmalıyız. Türkiye'nin siyasi yapısına ilişkin görüşlerimizi de zenginleştirmeliyiz.

Türkiye'nin yeni dünya düzeninde yer alması, emperyalist sisteme entegrasyonu sürecini ilerletmesi imkanı, Ortadoğu'da üstleneceği yeni rolleri ile tanımlanıyor.Bu görevler yeni dünyada yeni araçlarla kotarılabilir türden. Bu nedenle Türkiye de eski araçlarını gözden geçirme durumunda. Kimileri bunu gerçek bir yenileşme, bir dizi politik reform olarak algılayabilir; ama bunların demokrasinin hiç bir çeşiti ile alakalı olmadığı ortada.

Devlet elbette demokrasi yönünde bir yapısal değişim yaşamıyor, yaşanan değişim sömürge tipi faşizm teorisinin kanıtlanması yönünde.Ortaya konulan yeni araçlar ve yeni devlet politikaları, devleti demokratikleştirmiyor, hantallaşmış olan mekanizmayı yeni dünya düzenine entegre edebilmek için dinamikleştiriyor. Türkiye'deki köklü siyasal baskıcı gelenekte, sömürge tipi demokrasi uygulaması, sistemin kendini yeniden üretmesinde engel olduğu ölçüde, yerini faşizmin açık icraasına bırakabilen bir kırılganlık taşıyor. Bu özelliğiyle sistem "başı sıkışıkça" askeri darbelelere ihtiyaç duyan bir özellikle karakterize edilirdi.Bugün aynı ihtiyaç sivil diktatörlük biçimleriyle karşılanmaya çalışılıyor. Ordu, tedricen, iç siyasette yönetime de el koyan bir siyasi güç olmaktan ziyade (ki bu özelliğinin bir çırpıda ortadan kalkacağı beklenmemelidir) bölgede oynayacağı askeri görevlere yöneltiliyor.Ordunun görevini sivil diktatörlük yerine getirdiği ölçüde, darbe ihtiyacı ve darbe-siyasetı "sivilleşiyor"; işte, Özal'ın getirdiği" demokrasi"...

Kurumlarla birlikte, politikalar da yeni ihtiyaçlara göre tanzim edildiğinden, devlet politikalarında köklü dönüşümler yaşanıyor; ama bu dönüşüm, ele aldığı her konuyu, demokratikleşme görüntüsü altında daha baskıcı bir uygulamanın unsuru haline getiriyor. Yetmiş yıllık devlet yasağı altındaki komünizm ve Kürtçe serbest bırakılmış gibi yapılıyor ve demokrasi mücadelesi terörizm suçlamasıyla, Kürt hakları bölücülük suçlamasıyla daha ağır yaptırımlara bağlanıyor. Mevcut anayasanın bile haklar bölümü zaten kulanılmıyor, askıda. Sıkıyönetim bildirileri ve TÜSİAD kararları niteliğindeki hükümet kararnameleriyle ülke yönetiliyor. Ordu'ya ne hacet! Ve şimdilik bu kadarı yetiyor. Ama iç ve dış konjonktür, iktidar bakımından sosyal kıpırtılara bile tahammül edilebilmesine imkan tanımıyor. İktidar, toplumsal muhalefetin (Kürt hareketi hariç) kendisine yönelttiği tehditteki ciddiyeti aşan bir düzeye denk düşen karşıt baskı ve tehdit silahlarını kuşanıyor. Üstelik bu silahlar, yalnızca, düzenin kuralları çerçevesinde bile meşruiyetini yitirmiş bir azınlık iktidarı olan ANAP'ı kurtarma operasyonunun parçası olarak değil, tıpkı 12 Eylülcülerin, yönetimi devretmeden önce o güne dek devrede tuttukları fiili uygulamalarını anayasal bir sisteme oturtmaya çalışmaları gibi, ÖZAL-ANAP döneminin fiili uygulamalarının da yeni dünyaya uygun bir sistemin kendini üretebilmesini mümkün kılacak bir biçimde kalıcılaştırılması yönünde ele alınıyor. ANAP gitse bile sivil diktatörlüğün kurumları ve kuralları bu kez anayasal bir çerçevede yadigar kalsın isteniyor.

Bu program bu yönüyle 12 Eylül programının günün gerekleri dikkate alınarak yenilenmesi olarak görülebilir. İşte bu yeni programların yol açtığı faktörel değişimler ışığında siyasal rejimin yeniden teorize edilerek daha yetkin kavranması gerekiyor.

Kürt hareketindeki yeni gelişmeleri kucaklayacak bir "Kürt politikası", işçi hareketindeki sıçramaya denk düşen bir "işçi politikası", şeriatçılık akımlarının politika sahnesindeki rollerini değerlendiren bir "şeriatçılık politikası", bütün bu faktörel değişimlerin asli unsurları olma nitelikleriyle yeni politik çözümleme konularını oluşturuyor.

Bu görevi başarabilmek için özgürce düşünebilmek, düşünceyi ve eylemi süreç olarak kavrayıp bunların yeniden üretiminde aktif ve doğrudan yer alabilmek şarttır. Düşünce tembelliğinin, kabızlığının "ideolojisi", geçmişi bütün kavramlarıyla olduğu gibi sürdürmektir.

Bugüne dek dünyayı ve Türkiye'yi çözümlemede kullandığımız kavramları bütünüyle terketmek sözkonusu değil elbette. Ama bugün nasıl bir dünyada ve Türkiye'de yaşadığımızı algılayabilmek için genelde ve özelde meydana gelen köklü değişimleri kavrayabilmek için, yeni olguları yeniden kavramlaştırma gibi bir görevimiz var. Bu, yeni olanı algılamanın bugünkü kavramlarıyla, yarını, sosyalizmi tasavvur etmek mümkündür. Çünkü mantıksal ve tarihsel olarak, biz sosyalizme ve devrime Lenin'den, Mahir Çayan'dan ve Devrimci Yol dergilerinde yazılı olanlardan daha yakın bir kesitte yer alıyoruz.

Bush'un yeni dünya düzeni karşısında seçeneğimiz, Brejnevlerin Çavuşeskuların tükettiği ve Gorbaçovların terkettiği seçenek değil, Terzi Fikrilerin yaratmaya başladığı seçenek.

Terzi Fikri'nin yapmaya ve yaratmaya başladığı işi teorize ettiğimiz zaman sosyalizm teorisini yeniden üretmiş olabiliriz. Teorimizin özü, sözün-yetkinin-kararın yani iktidarın emekçilerde olduğu bir düzendir.

Bu özü, teorize edebilmek, bununla yetinmeden hayatın her alanında bunun eğilimlerini yaratmak için çaba sarfetmek, yani bu özün pratiğini de yapmak, bize kendi özgülümüzde evrenseli yakalama kapısını açacaktır. Gorbaçov'un, sosyalizmin cenazesini kaldırmaya soyunduğu şu dünyada, örneğin işyeri komitelerinde söz-yetki ve kararı kendi ellerine alan emekçilerin önünde birer toplum mühendisi olarak öncülük görevi yapabilirsek, tam da sosyalizmin cenazesi kaldırılırken yeni bir sosyalizm çiçeğinin yeşermekte oluşuna tanık olabiliriz.

Sosyalizmi şimdiden yaşayabilmek, devrimi şimdiden yaşayabilmekle mümkündür.

Devrim hemen şimdi!

Bu şiar bizi, "nasıl olsa bir gün devrim olur, biz de katılırız" bahanesi ile yan gelip yatmaktan alıkoymalıdır. Bir gün elbet devrim olacaktır. Ama o günü bugünden yaşayabilmemiz koşuluyla. Devrim için mücadeleye hemen girişmek, sivil toplumun devleti kuşatması yoluyla "dönüştürmesi" hayaline son vermektir. Devrim için mücadelede hemen yer almak, düzenin reformlarla restore edilerek iyileştirilebileceği "düzen"bazlığını geçersiz kılmaktır. Ama bütün bunlar lafta kaldığı sürece, devrim diye diye, pek ala reformlarla sivil toplumun devleti kuşatarak iktidarın ele geçirilmesinin "teorisi" de yapılmış olabilir. Teoride ağzımızla kuş tutmamız bir işe yaramaz.

Bu nedenle , devrim hemen şimdi!

Ama nasıl bir devrim?

Bu düzeni değiştirmek için ve son tahlilde sosyalizm için. Bush'un yeni dünya düzeninde yaşamak istemediğimiz, emperyalizme köleliği reddettiğimiz ve Özal'ın yönettiği bir ülkede yaşamayı zul saydığımız ölçüde, devrim'den başka bir çözüm bulamıyoruz. Emperyalizmin yeni dünya düzenini ve bu düzene bağlı ülkemizi devrim ile değiştirmek ve kendi düzenimizi devrim ile koruyabilmek için devrimin yaşatılması şarttır. İşte bu kesintisiz devrim'dir; sosyalizm için demokratik devrim ile sürüp giden ve sosyalizmi kazanmayı amaçlayan bir devrim... Yaşayan devrim, değişen ve gelişen devrim'dir; devrim anlayışımızın yeniden üretilmesidir. Devrim anlayışının yeniden üretilmesi süreci, "işçilerin ayaklanarak kışlık sarayı ele geçirdikleri bir devrimden mülhem genel ayaklanma modeli mi, yoksa proletaryanın komutasındaki köylü orduları ile kırların şehirleri kuşatması yolundan mülhem bir halk savaşı modeli mi" ikileminin aşılmasıdır. 1980'de, "birleşik devrimci savaş" anlayışımız bu tür ikilemlerin aşılmasında, kitaplardaki modellerin kafaları şematikleştirmesini geçersizleştirmede önemli bir mesafe katetmemizi sağlamıştı. Bu yolu sürdürmeliyiz. İktidarın parça parça alınması ve bunun bir sürece yayılması şeklinde özetleyebileceğimiz anlayışımız, örneğin Lin Biao'nun "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" kitabındaki, şimdi bize naif gelebilecek formülasyonların ötesindeki öngörülerimiz, devrimin Türkiye'ye özgü yolunu kestirmekte bizim için bugün de geçerli ve kayda değer teorik referanslarımızı olabilir.

Partimiz ise, aynı politik referanslardan hareketle, Terzi Fikri'nin yaptığını teorize ederek ortaya koyacağımız sosyalizm projemizin köşe taşı olabilecek böyle bir devrim sürecinin aracı olacaktır. Araçlarımız amacımıza uygun olacaktır. Bu, herhangi bir biçimi taklit etmeyen, DEV-İŞÇİ'nin yaratacağı bir "bolşevik parti"dir. Sosyalizmi teorik politik bütün değerleriyle kavrayabilmiş, sosyalizmi içselleştirmiş, yaşam tarzı kılmış kadroların, yani dava adamlarının, yani her biri mücessem ve müşahhas örgüt olabilen devrimciler arasındaki ilişkilerin sistemleşmiş yapısı olan bir parti; sınıfsız toplumun, komünizmin nüvesi olabilen bir parti...

Kısacası, her alanda ve her düzeyde bir devrim süreci yaşayabilmek için elzem olan araçları, başta parti olmak üzere, yaratabilme çabamızda, teorinin de yeniden üretimi şarttır. Belki yıllarımızı alacak bu görevimiz ise yine teorik-politik bir çıkışla, teorik tezlerimizle ve politik iddialarımızla başlatılabilir. Her ikisine de sahip olmadığımızı hiç kimse söyleyemez!

Ama böyle bir iddia, her şeyden önce, partimizin asilerin partisi olması gerektiği koşuluyla gerçeklik kazanabilir. Düzene bulunduğu yerden isyan etmeyen hiç kimse, ağzıyla kuş tutsa bile, sosyalizmi yaşam tarzı kılamaz; bu proje için lazım gelen bir partinin inşaatında amelelik yapamaz. İşte bu nedenle, böyle bir partiyi de, kazanmaya yemin ettiğimiz (unutulmasın, komünistler aynı zamanda volantaristtirler!) iktidarımızdaki meclislerimizi de şimdiden pratik içinde ve pratik olarak tahayyül ve teorize etmek, bunları tartışmak, sosyalizm-devrim-parti teorisini bir bütün olarak yeniden üretmeye girişmek demektir.

İşte bunun için;

Devrim hemen şimdi!

Hemen şimdi praksis içinde yer almak şart. Praksis bilinçli eylemdir. Bilinç ve eylemdir. Öğrenen insan bilir, bunun için teorik politik faaliyet! Bilen insan yapar, bunun için pratik politik faaliyet! Önümüzdeki görev, yalnızca teorik ya da yalnızca pratik bir görev değil. Her ikisini birleştiren praksis, bilinçli eylem. Örgütlenme, işte bu bilinçli eylemin her düzeyde ve farklı alanlarda örgütlenmesidir.

Sol hareket dağınık.

Devrimciler örgütsüz.

İşte bu nedenle işçilerin, öğrencilerin, memurların, gecekonduluların mücadelesi, kendiliğinden bir niteliği aşamıyor.

Birlik lazım, eylemde birlik lazım, devrimci eylemde birlik lazım.

Bunu, bizden farklı düşünen diğer çevrelerle nasıl tartışacağız? Kavram tartışmasını nasıl aşacağız? Bunun için, teoriyi kavramlarıyla tartışamıyorsak, politikayı ihtiyaçlarıyla tartışabiliriz. Somut konularda buluşmak, birleşmenin ilk adımı olabilir. Ortak pratikler ortak bir dille, giderek ortak kavramlarla anlaşabilmemizi sağlayabilir. Bu nedenle geçici olarak, meclis demeyelim, masa diyelim, örgüt-parti vb. demeyelim, sandalye diyelim, program demeyelim, dosya diyelim. Böylece herkesin kendi sandalyesinde, koltuğunun altında dosyaları ile aynı masa etrafına oturmaları için çaba sarfedelim. Bu, muhalefet meclisi olsun. Muhalefet meclisinde toplumsal muhalefetin birliği sağlansın. Hedefimiz bu olsun. Muhalefet meclisinin bugünden yarına kurulamayacağı gerçeği ışığında, siyasi çalışmamızın hedefi bu olsun; hemen muhalefet meclisi kuramayacağımıza göre, "muhalefet meclisi kurma çalışması" yapalım. Muhalefet meclisinde farklı mücadele alanlarının ve farklı siyasi görüşlerin temsilcilerinin her birinin kendi sandalyesinde yer alması yönünde çaba harcayalım.

Kendi sandalyemiz, DEV-İŞÇİ olsun. DEV-İŞÇİ'de, işçilerin eyleminin devrimci birliğini sağlamak için çaba harcayalım.

Başkaları yaptığı zaman kızdığımız şeyleri kendimiz de yapmayalım. Hiç bir çaba sarfetmeden, kendimizde[...] menkul bir kerametle öncü müfreze olduğumuz zehabına kapılmayalım. Müfrezemizi kuralım. Müfrezelerden, ordumuz çıkacaktır. Sosyalizmi bu ülkede bu dünyada kendi başımıza kurmayacağız; nasıl bir sosyalizm kuracağımıza ve bunu nasıl kuracağımıza bizden farklı düşünen müfrezelerle birlikte karar vereceğiz.Onlarla aynı masa etrafında şimdiden yer almak için en çok biz kararlı olmalıyız. Sandalyemiz yoksa ve onların sandalyesi varsa, sandalyemizi yapana dek aynı masa etrafında ayakta durabilme alçak gönüllülüğünü gösterebiliriz. Toplumsal muhalefetin farklı alanlarını ve farklı muhalif görüşe sahip çevreleri bir araya getirmek, önce bizim kaygımız olmalı. DEV-İŞÇİ bunun için de lazımdır.

Parti mi-meclis mi ikilemlerini de ancak DEV-İŞÇİ ile gerçekleştirebileceğimiz bilinçli eylemlerimizle kırabiliriz.

Adım adım yürümek, evet! Atamayacağımız büyük büyük adımları konuşmak yerine küçük adımlarla büyük soluklu bir koşuya başlamak. .

Bizi böyle bir "yol" bekliyor...

Sosyalizmi, devrimi, partiyi kazanmak için;

DEVRİM!

Teorimizde ve pratiğimizde; DEVRİM!

Politikalarımızda; DEVRİM!

Her alanda ve her düzeyde, kendimizde,

çevremizde, işyerimizde, mahallemizde;

DEVRİM!

hemen şimdi.